

EVELYN MARSH

“**KÖNYÖRTÉJENÜL**”

Evelyn Marsh

Könyörtelenül

Prológus

A szirénázó mentőautó hangja végigsöpört a Piazza Reale nyugati részén. A földön egy fiatal férfi feküdt elterülve, fehér zakója vöröslött pillanatok alatt. Egy karcsú, lobogó hajú nő rohant felé.

– Jézusom! Jézusom! Lorenzo! Lorenzo! Szerelmem! Megöltek! Megöltek! – üvöltötte torkaszakadtából. A mentők közben odaértek. Látták, hogy itt már nincs segítség, egy golyó a férfi szívébe hatolt és azonnal végzett vele. Értesítették a rendőroket, akik percekben belül a helyszínen voltak.

A fiatal teremtés, mint aki elveszítette a józan eszét, szorította a halottat, nem engedte el, a mentőorvos alig tudta lefejtetni a férfiről. Csókolgatta, ölelgette.

– Nem mehetsz el! Nem hagyatsz itt! Te vagy az életem értelme, szeretlek! Szeretlek! Ha nem kések el a randevúról... ma is élsz... az én hibám...

– Asszonyom – szólt a nyomozó. – Kérem, legyen szíves, engedje ide a helyszínelőket és a rendőrorvost! Nem tudja feltámasztani... – közben intett az egyik beosztottjának, hogy hozzanak vizet az önkívületben lévő nőnek. A mentőorvos egy Valiumot nyomott a karjába, de még ekkor is torkaszakadtából üvöltött.

– Nem hagyom őt elvinni! Ő az enyém! – Végül az orvosnak és a rendőrnek sikerült a nőt elvonszolni a San Lorenzo templom előtti padra. Néhány perc múlva hatott a nyugtató. Az asszony zokogott. – Kérem, kérem, vele mennek...

– Hazavisszük önt autóval, s holnap bejöhet a rendőrkapitányságra, akkor már többet tudunk. De annyi valószínű, hogy a lövés a templom irányából érte, s azonnal meghalt.

– Nem szenvedett?

– Teljesen kizárt, a golyó a szívét roncsolta.

A temetésen rengeteg ember volt jelen. A kollégák, barátok, ismerősök mind lerótták kegyeletüket Lorenzo előtt. A férfit szerették, mert segítőkész volt, s bár az ügyvédi iroda tulajdonosaként, soha nem éreztette munkatársaival a hatalmát.

A felesége két hónapig képtelen volt kimozdulni, még az utcára sem lépett ki. A házvezetőnő látta el, s kétnaponta a házi orvos ellenőrizte az állapotát. Az idő múltával kicsit javult a helyzet. Elkezdte kideríteni, valójában ki és miért ölte vagy ölette meg a férjét. Sokáig tartott, amíg rájött a valóságra. Megesküdött, hogy bosszúja utoléri a gyilkost, még akkor is, ha évekig kell várnia a büntetésre.

Férje halálának egy éves évfordulóján már tudta, ki a tettes, de nem volt a kezében semmiféle bizonyíték. – Úgy fogok élni, mint mások! Levetem az özvegyi fátyolt és figyelek, várom a megfelelő pillanatot! Mert el kell jönnie, ha van igazság az életben. Lorenzo a világ legbecsületesebb embere volt... senkinek nem árulom el, hogy mit tervezek... Lehet, hogy évek, hosszú évek telhetnek el, de én türelmes leszek, és akkor csapok le rá, amikor nem is sejti...

„Bűneidet életed delén bánd meg! Amikor már kevésbé emlékszel rájuk, ajtód előtt áll a halál.”

(Tertullianus)

A tölgyfából faragott bútorokkal berendezett kocsmában vágni lehetett a füstöt. A hosszú pultnál állt Carles Fernet. Malacszemével, görnyedt hátával elég visszataszító ember benyomását keltette, ám a helyiek már megszokták a látványát. A segítője Franz, szorgalmasan hordta a vendégeknek az ételt és az italt. A kocsmá hátsó részében két asztalnál a helyiek kártyáztak és időnként éles szóváltásba kerültek egy-egy vesztett parti után. Franz néhány percig bámulta a vitatkozókat, majd felcsattant Fernet hangja.

– Szedd a lábad, nem azért fizetlek, hogy a vendégek körül ólálkodj! A harmadik asztalhoz vidd ki a káposztás sültet és a sört! Az üres poharakat szedd le! Mindent mondanom kell? – dörrent a kocsmáros.

Már este kilenc is elmúlt, amikor agyongyötörten levánszorgott a lépcsőn Gerda, és belépett az italozók közé. Az asszony haja még kontyba fésülve is rendetlennek tűnt, arca hamuszürke, ezernyi ránc futott rajta végig. A hatvanéves nő lényegesen idősebbnek látszott a koránál. A férje állandó gonoszkodása, a ráhárított rengeteg munka a külsejét és a lelkét egyaránt megviselte.

– Te mit keresel itt?

– Végeztem a szobákban. Mariával mindent elrendeztünk. A francia turisták még nem érkeztek meg? – fordult halkán az urához.

– Minek kérdezel badarságokat? Látsz te itt egyetlen idegent is? Csak éjfél tájban jönnek meg a vendégek. Nézz utána a konyhában, hogy minden időben elkészüljön! A francia hegymászók hagymalevest és sültbárányt kapnak. Ha ellenőrizted a szakácsnőt, mehetsz feküdni!

Gerda nem válaszolt, lehajtott fejjel indult a modernül felszerelt konyhába. A szakácsnőn kívül még egy kézilány is szorgoskodott.

– Asszonyom, olyan fáradtnak látszik! Miért engedi, hogy az úr agyonhajszolja? Hiszen egyetlen perc pihenést sem engedélyez! Ez mégiscsak felháborító! Jól tudom, hogy ez a fogadó a maga apjáié volt. Szegény megboldogult, a sírjában is forogna, ha látná, hogy az ura miként bánik magával és Maria kisasszonnyal!

– Nézd Dalma, már feladtam, hogy vitatkozzak, vagy szembeszálljak vele. Úgyis mindig én és a kislányom húzzuk a rövidebbet. Valójában már képtelen vagyok ellenkezni. Csak Mariát sajnálom, aki tanulni akar, miután kiváló eredménnyel érettségizett. Az apja azonban mereven elzárkózik, egyetlen frankot sem hajlandó adni a főiskolai tanulmányokhoz. Szegény Maria! Mi lesz itt belőle? Amíg az apja él, nem engedi el a szülői háztól, hiszen ingyen munkaerő! Látom a lányomon, hogy magányos és elkeseredett, pedig egy fiatal teremtésnek, aki ráadásul szép és vonzó, nem kellene ebben a házi börtönben, vagyis a fogadóban tölteni a napjait. Az apjának a fia a szemefénye. Igaz, André kiválóan végezte el az egyetemet, most a kórházban is megbecsülik, ahogy ő mondja. De a lelkem megszakad, ha Mariára nézek! Az elkeseredettség kiül az arcára. Már nem is panaszkodik! Az érettségi óta eltelt néhány hónap, de az apja hajthatatlan.

– Gerda asszony, a fiának kellene a húga érdekében Fernet úrral beszélnie, talán rá hallgat és meglágyul a szíve.

– Megpróbálhatjuk! André szereti a testvérét és esetleg a férjem nem utasítaná el a kérését. Talán... talán... megpróbálom. Lefekszem, elég volt a mai nappól!

A fáradtságtól nem jött álom Gerda szemére. Eljátszott a gondolattal: ha Carlest váratlan baleset érné... megoldódna az életük. – Jaj! Megver az Isten ezért – sóhajtott. Behunyta a szemét és felvillant előtte a hágó, amelyen apja kocsija megcsúszott és életét vesztette. – Nem szabad... nem szabad... még a gondolat is bűn! – Halk kopogás vetett véget vágyálmainak.

Maria dugta be fejét az ajtón, kifakult, agyonmosott köntösében. Szép szőke haja hátratűzve még jobban kiemelte mélykék szemét, ívelt száját és kissé ovális arcát. Báj és kedvesség sugárzott szolid lényéből még akkor is, ha a fáradtságtól sötét karikák húzódtak a szeme alatt.

– Anya, szeretnék veled beszélni! Egész nap törtem a fejem, mit tegyek. Bevallom, elküldtem a jelentkezési lapot a művészeti főiskolára, és mellékeltem néhány grafikámat. A választ ma kaptam meg. Hétfőn kilenc órára megyek meghallgatásra. Mit tegyek? Tudom, te segítenél, de nincs pénzed a tandíjra, és a bankszámlához sem férsz hozzá. Apa a „jóságos”, mindenre gondolt. Csak és kizárólag ő dönthet bármiről! Azt hiszi ő maga az Isten, s nekünk az akarata szerint kell cselekednünk. Mennyire, de mennyire gyűlölöm!!! A hideg futkos a hátamon, amikor apró szemeivel mustrál és „jóindulatú” megjegyzéseket tesz rám.

– Ugyan már kicsikém, ne is törődj vele! Abban segíthetek, hogy hétfőn elmenj a főiskolára, azután majd meglátjuk, mit tehetünk. Az eredménytől függ a következő lépésünk. André holnap hazajön, vele is beszélhetünk. Ő nagyon szeret téged, és apád hallgat rá. Kérlek, kérlek, gyere, ülj ide mellém, mondd, milyen grafikákat küldtél el?

André Fernet hellyel kínálta a középkorú asszonyt, aki kissé bizalmatlanul nézett az orvosra. – Kérem, mondja el a panaszait! Mikor lett rosszul? A fiától értesültem az éjszakai fájdalmairól, de öntől szeretném részletesen hallani.

– Késő este kezdődött. A hasam tájékán erős görcsöket éreztem, a testem verejtékben fürdött. Először melegvizes palackot tett rám, de ez sem segített. A görcsök hol enyhültek, hol fokozódtak. Így ma reggel Ulrich behozott ide.

Az orvos tüzetesen megvizsgálta a beteget, majd laboratóriumi, ultrahang- és röntgenvizsgálatot írt ki.

– A leletek holnapra elkészülnek, akkor jöjjenek vissza. Addig is felírok egy erősebb Algopyrint, ebből görcs esetén naponta háromszor bevehet egy szemet. Most adok egy Lidocaint és egy Dolargant. Kérem, utána

néhány percig pihenjen a betegszobában! Holnap várom magukat. Nagyon fontos, hogy otthon legalább egy liter teát igyon meg.

– Doktor úr, mi a bajom?

– Még korai lenne bármit is mondani, de valószínű, hogy enyhe veseköves görcsrohamra volt, s ez a fájdalom kisugárzott az alhasra is.

André dühöngött, hogy főnöke, Félix Prester főorvos még mindig nem érkezett meg, így maradnia kell. Elég nehéz ügyelete volt az éjszaka, mert a rohamkocsival nyolc beteghez kellett kimennie. Fáradt és ingerlékeny volt. Egyetlen vágya maradt, hogy mielőbb hazamenjen és pihenjen.

– Bocs a késésért André, de váratlanul el kellett mennem az anyósomhoz, aki megbetegedett és ezért késtem el. Ne haragudj! Többen említették, hogy zúrós éjszaka volt. Két napig otthon lehetsz, szombatvasárnap nem kell bejőnnöd. Elég ügyeletet vállaltál az elmúlt hetekben. Hála az égnek, két kollégánk is visszaérkezett a szabadságról, így reméljük, nem lesz fennakadás. Ha mégsem győzzük, mobilon kereslek.

– Kösz Félix, baromian fáradt vagyok! Tessék, itt az ügyeleti napló, mindent feljegyeztem. A holnapra visszarendelt betegek kartonjait is megtalálod. Otthon leszek, ha szükség lenne rám. Egyetlen vágyam, hogy aludjak!

André átöltözött, beült a kocsijába és hazaindult. A Sürgősségi Kórház az óváros szélén a XV. században épült gótikus katedrális mellett működött. Innen mintegy negyedórányi autózás után megérkezett a valaisi havasok nyúlványai közé ékelődő oldalvölgyhöz, a Val de Nadazhoz, amely még Sionhoz tartozott, de már a természet uralta a tájat. Itt volt az apja fogadója és mellette a család háza. Ahogy beért a kellemesen berendezett otthonába, lezuhanyozott és lefeküdt. Este nyolc órakor ébredt fel. – Felöltözöm, átmegyek a fogadóba, harapok valamit – gondolta.

Apja arca mosolyra húzódott, amikor megpillantotta a belépő André-t. – Gyere, gyere, azonnal hozatom a vacsorát! A kocsidat láttam, amikor megjöttél.

– Már délelőtt itthon voltam, de a hosszú ügyelet után egyetlen vágyam maradt, az alvás – szólt barátságosan az orvos. – Anya és a húgom hol vannak?

– Egy francia turistacsoport érkezett még tegnap, így most sokkal több a teendő, a konyhában segítkeznek.

– Ejnye, apa! Nem értelek! Miért nem veszel fel több embert, ha sok a munka! Nem kívánhatod anyától és a húgomtól, hogy állandóan gürcöljenek, még szombat este sincs pihenésük!

– Ebbe te ne szólj bele, André! Nem ismered a körülményeket. Csak nem képzeled, hogy két kézzel szórom a pénzt? Nem tartanék itt, ha nem örködnék a vagyonon! Gondolkozz el egy kicsit!

– Ugyan már, ezt nem mondd komolyan! A fogadó remekül prosperál, a pálinkafőzésből is jócskán jön a bevétel, a többit nem is említem!

Ekkor lépett be Gerda. A fáradtság erőteljesen kiült az arcára.

– Anya – lépett hozzá André. Átölelte és megcsókolta.

– Kisfiam, befejezted a vacsorát? Átmehetnénk hozzánk egy kicsit, mert beszélni szeretnék veled.

– No, szépen vagyunk Gerda! – dörrent a fogadós hangja. – Otthagysz a munkád, nem törődsz semmivel!

– Elég volt! Fáradt vagyok, ne zsarnokoskodj velem, Carles! Reggel öt óra óta talpon vagyok, nem elég ennyi ingyen munka? – vált síróssá az asszony hangja.

– Gyere anya, menjünk – fogta át a vállát André. – Jó éjszakát, apa! – és már tolt is kifelé a fogadóból Gerdát.

Amikor leültek a nappaliba, az asszony töltött a fiának konyakot, magának fehérbort készített. – Azonnal a lényegre térek. Benned van minden reményem! Maria beadta a grafikáit a sioni művészeti főiskolára. Hétfőre hívták be. Szerintem a húgod tehetséges és felveszik. De apád hallani sem akar a továbbtanulásáról. Az ingyen munkaerőt félti! Szerencsétlen testvéred mit vétett apád ellen? Állandóan gonoszodik vele, egy perc szabadidőt sem engedélyez, most is a konyhában van! Nem akarom, hogy a lányom tönkretégye az életét. Kérlek, segíts őt mielőbb jobb belátásra bírni!

– Megpróbálom. Lehetetlen módon viselkedik mindkettőtökkel! Mariának tanulnia kell! Nem pazarolhatja az életét itt a fogadóban! Persze,

az öregem szereti a pénzt, és a fogához ver minden garast. Ezt nem hagyom! Ha másként nem megy, én fedezem a tanítás költségeit. Éppen tegnap közölte Prester doktor, hogy az önkormányzattól némi pénzt kapunk, amelyet a fizetések emelésére fordít a vezetőség. Képzeld el anya, már az is előfordult, hogy a járandóságunkat sem tudta az intézmény kifizetni.

– Hát ennyire rosszul áll a kórház anyagilag? Pedig azt hittem, hogy a sürgősségi betegellátás, miután rengeteg kis település van a hegyek között, igencsak életkérdés.

– Ez így igaz, de a polgármester csak szavakban ismerte el a mi munkánkat. Most változik a helyzet, mert különféle botrányokba keveredett és leváltották, így remélem, mi is megkapjuk a megérdemelt honoráriumot. De ez most mellékes! Maria a fontos! Reggel beszélek apámmal, és meglátod dűlőre viszem a húgom ügyét. Nem hagyom annyiban! Bízál bennem kérlek, nyugodj meg!

Még egy ideig beszélgettek, utána mindketten nyugovóra tértek.

Reggel André csak tíz óra tájban ment át a fogadóba reggelizni. Az apja épp a francia turistáknak tálaltatta a bőséges reggelit. – Apa, ha végeztél, szeretnék veled beszélni.

– Miről van szó?

– Családi ügyről.

– Rendben, a vendégeknek az ebédet becsomagoltatom, mert csak este érnek vissza a Cleuson tengerszemtől, utána ráérek.

Az orvos közben befejezte a falatozást. Apja mellé ült, és felhajtott egy kupica saját készítésű pálinkát. – Na mesélj – mosolyodott el Carles. – Nyilván, a kórházban van valami baj.

– Tévedsz! Szeretném, ha a húgom beiratkozna a sioni művészeti főiskolára. Nem kívánhatod, hogy az egész életét feláldozza a fogadóért!

– Kedves fiam! Ne szólj bele az én döntésembe! Maria itt marad! Nem fizetem a költségeit, és nem engedem el. Gondolom, anyád fűzte meg a fejed, hogy beszélj velem. Maria nem alkalmas a továbbtanulásra. Elégedjen meg az érettségivel, később meg férjhez mehet egy környékbeli

férfihez. Már ki is néztem számára a megfelelő jelöltet! A Haute Nendaz üdülőtelepen laknak a Hansenék. Italboltjuk és pizzériájuk van. A fiú most szerel le a katonaságtól, utána a fiatalokat összehozzuk. Ez egy jó parti, és a vóm esetleg nálam dolgozhatna, mert szakács a szakmája. Remélem, így elégedett vagy a döntésemmel?

– Szó sem lehet róla, apa! Ha te nem fizeted a húgom költségeit, majd én állom. Semmiképpen nem egyezem bele, hogy itt savanyodjon! Tehetséges lány, nagy jövő áll előtte! Grafikus szeretne lenni. Ha engem tanítottál, akkor őt miért nem?

– Egyszerű, ő csak egy lány. Te kiváló vagy, André, de Maria egy szerencsétlen teremtés. Nézz rá, mindig olyan, mint egy ázott veréb! Alig meri kinyitni a száját, olyan fancsali képpel járkál, mint aki citromba harapott.

– Ez a te műved! Mindenkit, aki hagyja magát, terrorizálsz! Szegény anyám is beleroskad a munkába, míg te a vendégeiddel, a cimboráiddal szórakozol és csak nyakalod a pálinkát. Nekem aztán ne prédikálj, apa! Maria tanulni fog és kész! Ha nem egyezel bele, elköltözöm tőletek, és őt is magammal viszem. Közben elhíresztelek a városban a viselkedésemért. Meglátjuk, ki húzza a végén a rövidebbet? A Solvejg híre is bemocskolódik, rólad már nem is szólok!

– Mi a fene? Te fenyegetsz engem? Nem gondolod, hogy én eddig csak jót tettem veled, soha egyetlen rossz szót nem mondtam rólad, kezet sem emeltem rád.

– Még csak az kéne! De az anyámra és a húgomra bizony sokszor eljárt a kezed, ám ők szó nélkül tűrték. Ezt is most tudtam meg, micsoda ember vagy te!!! A gyengébbeket nem tűröd meg magad mellett, állandóan vicsorogysz rájuk, felemeled a hangod, s ha valami nem a te szájízed szerint történik, akkor a haragod rázúdítod a védtelenre. Egy szónak is száz a vége! Hétfőn Maria bemegy meghallgatásra a főiskolára, s ha felveszik, igenis tanulni fog. Ha te nem vagy hajlandó fizetni a költségeit, majd én gondoskodom róla. De ha ezt megteszed, én is elfordulok tőled!

Fernet malacszemével pislogott, és rájött, hogy egyetlen kedvencét nem érdemes magára haragítani. – Majd valahogy lenyelem Maria

engedetlenségét. André nem sejtheti, mennyire gyűlölöm a lányom...

– Rendben – szólta az orvos. – Akkor megegyeztünk! Ha felveszik a főiskolára, te nem akadályozod meg, hogy tanuljon, ugye? Erre számítottam...

André a kocsiban bekapcsolta a CD-t, s amint a kórház felé haladt, a kellemes Grieg zenét, épp Solvejg dalát élvezte. – Milyen érdekes – gondolkozott el –, apám az édesanyja emlékére nevezte el a kocsmáját Solvejgnek. A szülei Norvégiából költöztek át Svájcba, végül itt telepedtek le. Szerényen éltek, egy kisebb péküzletet mondhattak magukénak Fribourg kantonban, Reidenbach településen. Csodás vidék! A síkság felett mintegy hatszáz méterrel magasabban már a Jaunpass hágói meredeznek. Onnan pedig a Gastlosen szeszélyesen tagolt mészkőgerincében gyönyörködhet a látogató. Fura, hogy az öregem a tájról sokat mesélt, de a szüleiről nem. Mindketten fiatalon haltak meg, valami fertőzésben. Nem ismertem a nagyszüleimet. De a Solvejg név fennmaradt a családban. – Közben megérkezett a sürgősségire.

Átöltözött és sietős léptekkel igyekezett a főorvos szobájába. Hangos szóváltás szűrődött ki az ajtó mögül. Az orvos mégis benyitott.

– Jó reggelt – köszönt.

– Jó, hogy megérkeztél André, éppen vitatkoztunk Irénevel a pénz elosztásáról, amit a héten átutálnak. Szerintem, most kellene ütni a vasat, és a polgármestertől a bérfelesztésen kívül számítógépre, műszerekre, a mentőautók és a helikopterek korszerűsítésére is ki kellene csikarni egy jókora összeget. Iréne egyelőre csak a fizetéseket emelné.

– Hát igen – sóhajtott André nehéz a döntés. Mert az tény, nem vagyunk túlfizetve, hogy finoman fogalmazzak. Abban Félixnek igaza van, hogy a számítógép-parkunkat korszerűsíteni kellene. Még több terminált létesíthetnénk, az adatbankon kívül a különféle műszerek méréseit, kiértékeléseit is percek alatt megkapnánk. Ez sem megvetendő szempont. Ezáltal gyorsabban diagnosztizálhatnánk. A középutat javasolnám.

– Én is ezt képviselem! – erősítette meg Prester, majd a feleségéhez fordult. – Iréne, remélem ezt az ötletet te sem veted el. Megpróbálom jól és

igazságosan elosztani a pénzt, utána a testület elé terjesztem. Összehívom a kollégákat és közrebocsátom a javaslatomat.

Még egy kis ideig finomították a tervet, mígnem Mercedes Stark főnövére robbant be.

– Most kaptunk rádióüzenetet, hogy a Dent Blance hegyen egy iskoláscsoport autóbussa megcsúszott, és több gyerek balesetet szenvedett. Már szóltam a helikoptereseeknek, két ápolónak, és még egy orvos kellene. Ki menjen? – nézett a főorvosra.

– André, az lenne a legjobb, ha te indulnál, még úgysem kezdted meg a munkát, a berendelt betegeket vállalom.

– Máris, csak mindent összekészíték. Majd a helyszínről beszólok, ha valamire még szükség lenne.

A Pennini-Alpokon keresztül repült a helikopter, s mintegy félóra alatt megérkezett a hegy lábához, ahol egy kisebb híd ívelt át a Borgne folyón. A völgyben oldalra borult az autóbusz. Néhány gyerek, valamint két felnőtt állt mellette. André a helikopterből azonnal a tanárnőhöz lépett. – Látom, néhányan a járműben rekedtek, a kollégáim kiszabadítják a sérülteket, én pedig ellátom a többieket. – Kérem a táskámat – fordult az egyik ápolóhoz. Három gyereknek kisebb zúzódása volt, egynek megrándult a lába, és egy kislánynál bordatörést állapított meg az orvos. – Szerencsére nincs komolyabb sérülés – fordult a tanárnőhöz. – Bocsásson meg, az előbb nem értettem a nevét.

– Helga Albisen, zenetanárnő vagyok. A genfi Általános Zeneiskolából jöttünk három napra kirándulni. Még szerencse, hogy az idő enyhe, már beszóltam a mobilomon, másik autóbust küldenek értünk. De talán bölcsőbb lenne megszállnunk éjszakára egy közeli fogadóban. Lehet, hogy az autóbuszba szorult gyerekek között egyiknek-másiknak súlyosabb az állapota.

– Azonnal megnézem! Én is azt javaslom, hogy mindenképpen maradjanak itt egy napot. A közeli városban, Sionban, édesapámnak fogadója van. Most távozik onnan egy francia csoport, s gondolom, így lesznek szabad szobák. Ha nem, segítek kisebb szállodát találni. Rendben?

– Nagyon köszönöm a segítségét. Bevallom, én sem szeretnék tovább menni ezután az izgalom után. Nem is értem, miért csúszott meg az autóbuszunk. Túlterhelve sem volt, mindössze húsz gyereket hoztam el, és egy kollégám jött velünk. A busznál segédkezik. De nézzük, mi van a többiekkel.

André magában hálát adott az égnek, hogy egyetlen gyerek sem szenvedett súlyos balesetet. A sérültek a buszban maradtak, míg a többiek elindultak a helikopterrel Sionba. – Legalább négyszer kell fordulnunk, hogy mindenkit elszállítsunk. Telefonáltam az apámnak, minden rendben lesz! Meleg ételt is készített a gyerekeknek.

Már délután négy óra volt, amikor mindenki elhelyezkedett és a tanárokkal együtt leültek enni az asztalokhoz. – Elnézést, kedves Helga – ha szólíthatom így – nekem vissza kell szaladnom a kórházba, de hamarosan hazajövök, és ismét megnézem a gyerekeket. Addig is pihenjenek, anyám segít, ha valamire szükségük lenne.

André amint beért a kórházba, elvégezte az adminisztrációt: hány beteget és mivel kezeltek, s a helikopter mikor érkezett vissza. Benézett a főnővérhez, érdeklődött, nincs-e üzenet a számára.

– A főnök reggel várja önt. A mentősök már beszámoltak a történetekről. Nyugodtan menjen csak haza.

A fogadóból a szokás szerinti eleven beszélgetés szűrődött ki. Az iskolásokat Gerda asszony a hátsó helyiségben helyezte el, friss sült húst, burgonyával, zöldséggel és süteményt tálatatott nekik. A két tanár közöttük ült és kedélyesen beszélgettek. Három gyerek az emeleti szobában feküdt, ott kapták a vacsorájukat.

– Micsoda szerencse Peter, hogy nincs súlyos sérültünk! Már jeleztem telefonon az igazgatóknak, hogy itt vagyunk a fogadóban. Itt is maradunk, innen kirándulunk holnap, de csak gyalog. Az autóbuszt holnaputánra kértem. Egyetértesz, ugye? A gyerekeken nem látszik, de mégiscsak megviselte őket a baleset, s jót tesz nekik egy kis pihenés, meg egy kis séta a környéken.

– Okosan cselekedtél Helga, én se szívesen indulnék holnap hajnalban egy újabb kirándulásra.

Peter bemutatkozott az asztalhoz ülő orvosnak. Mindhárman forralt bort kortyolgattak miközben a vidék változatos szépségéről mesélt André. Péteren látszott, hogy fülig szerelmes a fiatal zenetanárnőbe, leste a mozdulatait és tekintetével körülölelte a lányt. Gerda és Maria is csatlakoztak a beszélgetőkhöz. A lány örömmel újságolta, hogy a grafikai tetszést arattak és felvették a főiskolára. Helga kérdésére néhány szóval beszámolt a rajzairól és arról is, hogy szíve vágya a rajz és a festészet, magas színvonalon akarja elsajátítani. – Később pedig, ha sikerül – folytatta –, esetleg még önálló kiállításom is lehet. Persze addig még sokat kell tanulnom és dolgoznom valamilyen grafikai stúdióban. De ez még távoli! Örülök, hogy az apám áldását adta a tanulásra, hiszen sokáig hallani sem akart róla. A testvérem győzte meg – nézett szeretettel Andréra.

A társasághoz közeledett Fernet. Zömök, erős ember volt, sokkal több súlyt hordott a testén, mint amennyit a természet szánt neki. Feje és nyaka egyetlen hústömeg volt, kerek álla, nagy orra és malacszeme visszataszító volt. Arcának hangsúlyos részei állandóan bíborvörösén fénylettek. Bozontos, vastag bajusza, gömbölyű feje a rövidre nyírt haja, vad féktelenséget és durvaságot sejtetett. Testi ereje zsarnoki fölényt adott neki, ezt a vendégek már megszokták, de a tanárok összenéztek a feje felett.

– Mi a csoda? Gerda, nincs semmi dolgod, s te Maria, mit trécselsz a vendégekkel? Lenne a konyhában teendőtök, a kocsma is tele van! Induljatok már – intett. Mindenki összerezzen az asztalnál.

– Apa! Légy szíves! Válts stílust! Se anyával, se a húgommal ne kiabálj, nem tűröm! – emelte fel hangját André. Igencsak bántotta, hogy a vendégek szemtanúi apja lehetetlen viselkedésének. – Egyébként örülhetnél te is, hogy Mariát felvették a főiskolára, szerencse, hogy beleegyeztél végre!

– Na jobb, ha erről nem beszélünk! Mibe fog ez nekem kerülni? Azt előre megmondom, hogy mindenféle göncöt nem vásárolok a lányomnak, csak azért, mert rajzolgat!

– Erre nem is lesz szükség! Majd én segítem a húgomat, mert ugye azt nem gondolod, hogy ócska ruhákban járhat. Te bezzeg azt sem bánnád – ragadtatta el magát André, aki megbánta, hogy szóváltásba elegyedett az apjával.

Látszott az öregen, hogy szinte az a legnagyobb mulatság számára, ha kínozhatja a családját, elsősorban feleségét és lányát.

Helga megdöbbenve nézte a szörnyű alakot, aki szemvillanásával osztogatta a parancsokat. – Uram, még két éjszaka maradnánk, ha van hely a fogadójában. Innen kirándulunk a környékre. Remélem, megoldja a szállásunkat.

– Természetesen, kedves tanárnő. Szerencséjükre csak négy nap múlva érkeznek újabb turisták Olaszországból, addig bőven van helyem! Bízom benne, hogy elégedett lesz a fogadónk szolgáltatásaival. A reggelit hány órára kérik? A feleségem majd mindenben intézkedik – biccentett a fejével, és döngő léptekkel ment a bárpult felé a másik terembe.

Még egy ideig beszélgettek, majd Helga fáradtságára hivatkozva felment a szobájába, amely Petere mellett volt. Lezuhanyozott, lefeküdt és bekapcsolta a televíziót.

Halkan kopogtak. Magára kapta a köpenyét és kinyitotta az ajtót. Peter állt ott. – Ugye bejöhetek egy kicsit – sóhajtott szerelmesen annyira szeretlek, úgy hiányzol!

– Most ne kedvesem, nagyon megviselt a mai nap és szeretnék aludni. Azonkívül a gyerekek közül bármikor valaki bekopoghat. Ne sértődj meg, de pihenek! Kimerültem. Majd Genfben együtt lehetünk, itt nem akarok! Jó éjt Peter, reggel találkozunk – zárta be az ajtót.

Maria és André éjfélig beszélgettek a Solvejgban. Gerda közben lefeküdt, az öreg pedig kártyázott a komáival. Közben a kocsmá előreugró kis ivójában nagyban állt a bál, a lármából egy nyers férfihang káromkodását és szitkozódását lehetett kivenni. Az illető az egyik kártyázónak rontott, torkaszakadtából üvöltött:

– Csaló vagy! Csaló vagy! Cinkelt lapokkal játszottál! Add vissza a pénzem, mert megöllek!

Carles egy idő múlva felállt, döngő léptekkel az ordítózóhoz sietett, megfogta a kabátját és egyetlen mozdulattal kihajította a fogadóból.

– Te szemét! Soha többet nem teheted be a lábad ide! Ezt jól jegyezd meg! – Tomboló dühe csak akkor kezdett csillapodni, amikor egyik haverja valamit a fülébe súgott. Visszaült a többiekhez és folytatta a pókert.

A testvérek figyelték a jelenetet és André hozzáfűzte: – Az öregünk egyre kiszámíthatatlanabb lesz, ahogy múlnak felette az évek. Bezzeg arra van energiája, hogy mint a haverjai mesélik, a lányokat a magtárban ölelgesse, és utána kihajítsa a fogadóból! Nem is értem, anya miért tűri mindezt?

– Ugyan már André? Mit tehetne szegény? Apánk annak idején mézesmázos szavaival elcsavarta a fejét, és anya az örökségét ráíratta. Ő pedig a kocsmát kibővítette és a fogadót elnevezte Solvejgnak. Mire rájött anyánk, hogy a férje egy zsarnok gazember, már nincstelen lett, karján a két gyerekkel. Amikor én születtem, te már hétéves voltál, és anyáknak egyetlen lehetősége maradt: apánk mellett túrni és szenvedni. De én is azt tapasztalom, hogy az utóbbi időben még gonoszabb lett. Legnagyobb öröme, ha kínozhat valakit. Nem kímél ő sem Istent, sem embert. A szolgálok is csak azért maradnak itt, mert megfizeti őket, no meg sajnálják anyánkat. De látod te is, hogy a kocsmában Franz az egyetlen, aki kitart mellette,

– Nézd Maria, ha összegyűjtök egy kis pénzt, vennék egy lakást a városközpontban, ott te is ellakhatnál, s nem kellene az öregünk szeszélyeit lenyelned.

– Köszönöm André, hogy felajánlod, de anyát nem hagyhatom itt egyedül. Apánk, ez az szemét állat, még a végén megnyomorítaná. Az ég adja vissza neki mindazt a szenvedést, amit másoknak okozott. De a sorsot nem befolyásolhatjuk! Ezerszer elátkoztam már magamban, amikor ok nélkül üvöltözött anyánkkal. De hiába, eddig nem fogott az átkom, „él és virul, mint tők a fűben”, ahogy mondják errefelé. Örülök, hogy összel tanulhatok! Ezt főként neked köszönhetem testvérkém – simogatta meg

André karját. – Elképzelni sem tudom, mi lesz velünk, ha te elköltözöl, s mi anyával kiszolgáltatva itt maradunk.

– Ez még távoli jövő húgocskám! Egyébként sem hagyom, hogy tovább zsarnokoskodjon. Találok valami megoldást, meglásd...

Az óváros dombjától nyugatra és délre a kiépült, látványos és elegáns Genf terült el. A nyugati lejtője alatt parkövezet húzódik, amelyet a Promenade des Bastions szel át. Itt vásárolt még harminc esztendővel ezelőtt Daniel Albisen bankár egy nyolcszobás tetőteraszos lakást, amelyről az egész környéket belátni. Akkor a hatszintes ház kiemelkedett a többi közül, de azóta körülvették magasabb és modernebb építmények, amelyek szinte palotáknak is beillenek. Amikor meghalt Daniel felesége, és két felnőtt gyermekével egyedül maradt, úgy érezte, felesleges számukra ez a hatalmas lakhely. Ám mielőtt döntött volna, megváltozott az élete.

A bankban megismerkedett Carlottával, és háromheti sűrű találkozások után titokban feleségül vette. Aényt csak az esküvő után közölte Helgával és fiával, Roberttel. Carlotta az egész házat pillanatok alatt modernizálta. A szobákat átrendezte, senki tanácsát nem kérte ki, lényegében mindent eltávolított, ami a régmúltra emlékeztette volna férjét. Az egyetlen a hatalmas ebédlő, amely barokk bútoraival változatlan maradt. Most itt ült az egész család. A nagyszámú személyzet körülugrálta őket. Daniel figyelemmel hallgatta Helga beszámolóját a sioni kirándulásról, és megnyugvással hozzáfűzte. – Örülök kislányom, hogy nem történt sem neked, sem a gyerekeknek komolyabb bajotok.

– De az izgis lehetett, ahogy megismerkedtél azzal a jóképű fiatal orvossal! – nézett rá kérdően mostohaanyja. – Látod, én a helyedben felvenném veled a kapcsolatot. Ideje lenne már megállapodnod és férjet találni, hiszen elmúltál huszonnégy éves.

– Hagyd már abba, Carlotta! Mit érdekel téged az én jövőm! Egyébként sincs semmi közöd ahhoz, hogy kit, mikor és hogyan ismerem meg, s ahhoz sem, hogy bármi módon beleszólj az életembe.

– Te csacsi! Csak jót akarok neked! – nézett bánatos szemekkel Helgára, aki nem kívánta a vitát folytatni.

Nyílt az ajtó, s mint a szélvész berobbant Diana, Carlotta lánya. – Hello mindenkinek! Bocs a késésért, de sokáig tartott a fotózás! Éhen halok, kérem a vacsorám – szólt a belépő inasnak. Diana fotómodell volt s tisztában volt a szépségével. Nyúlánk, karcsú teste arányos volt. Bőre hófehér, haja az erdei mézhez hasonlóan aranyszínű, világossárgán csillogó, szeme színében keveredett az ibolya a búzavirág árnyalatával. Egész lénye bizalmat és kiegyensúlyozottságot árasztott. Szerette a sportosan elegáns öltözéket. Mindig és mindenben a legújabb divatot követte, ezt a munkájának, valamint Daniel pénztárcájának köszönhette. A bankár a lányának tekintette Dianát, és soha semmit nem tagadott meg tőle. Sokkal szigorúbb mércét állított Helgának és Robertnek. Bár a fia alig-alig tartózkodott otthon. Egyrészt a bankári teendői rengeteg időt felemésztettek, másrészt szabadidejét állandóan együtt töltötte barátnőjével, az okos és szép, ám idősebb Gina Savallal, aki saját utazási irodáját irányította. A negyvennégy esztendő nő tipikus üzletasszony volt. Megjelenése eleganciát és határozottságot tükrözött. Alkalmazottjai kedvelték még akkor is, ha szigorú volt, pontosságot és megbízhatóságot követelt tőlük.

Robert kedvesen üdvözölte Dianát, aki azonnal hozzákezdett a báránysült és az ízletes zöldséges köret fogyasztásához.

– A kávé a nappaliban igyuk meg – kérte Daniel –, szeretném a tízperces tőzsdei híreket meghallgatni. Robert, ugye téged is érdekel? – fordult a fiához.

Az egész család átvonult a másik szobába, ahol a kávé után konyakot szolgáltak fel. Ez utóbbiból csak a két férfi kért.

Helga fáradtan ült az egyik kényelmes fotelban. Eszébe jutott, hogy távozásakor elköszönni sem tudott Fernet doktortól, mert behívták a sürgősségre. Kollégája Peter, egyre jobban idegesítette a szerelmével. Az ő részéről csak pillanatnyi fellángolás volt. Az is már a múlté.

Carlotta figyelmesen hallgatta a tőzsdei híreket, nem azért, mintha egyetlen szót is értett volna belőle, hanem kizárólag férjének kívánt

imponálni: lám, mennyire érdekli a munkája. Diana a kávé után elköszönt.
– A kollégáim egy modellnek meglepetéspartit szerveznek a Tarka Kutyában, sietek haza – puszilta meg Carlottát.

– Én is megyek – állt fel Robert. – Jó éjszakát mindenkinek!

Helga úgy érezte, mintha megdermedt volna a levegő a szobában. Carlotta szerelmesen tekintett férjére, míg Daniel átölelte a derekát, és valamit suttogott a fülébe.

– Én lefekszem – hagyta el köszönés nélkül őket a lány.

Diana egy külső felvételre sietett. Főnökével egyeztették, hogy a női magazin számára rendelt fotókat a Rhone folyó nyugati oldalán készítik el. A lapnak is tetszett Richard Pullman ötlete, aki kiváló szakember lévén, a kisujjában hordozta a fotózás minden fortélyát. A modellügynökségen hat lányt alkalmazott, de a legnagyobb sikereket Diana képei érték el. A lány ráértett a lényegre, és mindig remekül szerepelt. Richard kedvelte munkatársát, de az állandó pontatlanságát gyűlölte. Most is már az egész stáb készenlétben állt és várta Diana érkezését.

– Na végre, felébredtél! – szólt rá meglehetősen ingerülten a főnöke. – Az egész társaság rád vár! Azonnal sminkeljtek s kezdjük a munkát! Koncentrálj Diana arra, hogy az újságban megjelenő fotóddal a hölgyek figyelmét felhívd a legújabb testápoló krémcsaládra. Én már elkészítettem a vázlatokat a beállításokról, próbáld az egyéniségedet felvillantani a képeken! Ha itt végzünk, készítünk még néhány felvételt a Fusterie templom előtt, az egyik utazási iroda prospektusához rendelték. Hozunk neked apácaruhát, abban szerepsz majd.

– Nem mondom Richard, te aztán nem kíméled az embert! Egész nap örült tempót diktálsz! Arra nem gondolsz, hogy nem bírom ezt az iramot? Miért nem egy másik modellel készíted el a templom előtti képeket? Megmondom neked, agyon nyúzod az embereidet... ez az igazság... de már kezd nagyon elegendem lenni belőled, a hajszádból...

– Na figyelj csak, Diana! Én fedeztelek fel két hónappal ezelőtt, s micsoda pályát futottál be! Ma az első svájci modellek között vagy, pedig csak most töltöd be a huszadik évedet. Azóta az arcod mindenhol

visszaköszön rád, s egymásután kérnek fel a munkára. Az én vállalatom egyengeti az utadat, ezt ne felejtsd el! Rövidesen a jövő évi naptárban is csak a te fotód szerepel, holnap írom alá a kiadóval a szerződést. Szóval ne hőzöngj, hanem örülj, hogy ennyi munkád adódik! Mellesleg, nem szerelemből dolgozol, te vagy a legjobban megfizetett csaj!

– Tudod mit, Richard! Engem nem érdekel a lóvéd! A modellkedés fárasztó, kimerítő, ezt te is tudod. Mostohaapám pedig annyi pénzt ad, amennyit csak kérek tőle. Tehát nekem nem kenyérre kell a keservesen megkeresett honoráriumom. Ha sokat ugrálsz és fegyelmezel, egy szép napon itt hagylak. Nem a tied az egyetlen modellügynökség Svájcban! Miután a fotóimat a szakmabeliek ismerik, így nem lesz nehéz máshol elhelyezkednem.

A középkorú, kissé testes alkatú, jóképű férfi mogorván nézett a lányra.
– Rendben van Diana. Ha nem akarod a fotózást a Fusterie templomnál, azonnal mozgósítok egy másik modellt. Nem gond! Talán Ritát behívhatom! Nem könyörgök neked, hogy délután is dolgozz!

– Ez lesz a legjobb! Ma meglehetősen fáradt vagyok és agyongyötört, későn feküdtem le.

– Gondolom, megint a testvérem diszkójában habzsoltad az életet. Mint hallom Casiliótól, újabban egyre gyakrabban fordulsz meg náluk, és időnként füvet is szívsz. Ennek nem lesz jó vége! De te tudod, mit csinálsz! A Tarka Kutya elég híres és egyben hírhedt hely, s mindig akad egy kis szívnivaló.

– Kezdjük már el, kész vagyok – csattant fel Diana. – Soha nem fejezzük be, ha te prédikálsz a fotózás helyett, Richard. Még csak annyit kedvesem, hogy semmi közöd a magánéletemhez.

Délután három órakor a stáb összecsomagolt, befejezték a munkát. Diana is szedelőzködött, amikor megérkezett kolléganője, Rita Main. Ő már hosszú évek óta állt Richard alkalmazásában, de nem volt annyira sikeres, mint Diana. A kölcsönös üdvözlések után Diana beült a hófehér Mercedes sportautójába és elszáguhdott.

– Köszönöm Richard, hogy nekem szóltál. Most nagy szükségem van a munkára és a pénzre, mert a férjem ismét beteg lett, kórházba vittük. Az

orvosok szerint a tüdejében daganat van, de még vizsgálják.

– Rita, te pontos, megbízható munkatárs vagy, nem hisztizel, ha sokat kell melóznod és fárasztó a munka. Nem tudtam, hogy a férjed ismét rosszul van, de a jövőben igyekszem majd még több megbízatást adni. Diana újabban elég nagyképűen viselkedik, nem értem miért.

– Ugyan már, igen egyszerű a válasz! A mostohaapja dúsgazdag ember, a Hitelbank gyakorlatilag az ő tulajdona. Miután feleségül vette Carlottát, akibe szerelmes lett, mindent megad neki és a lányának is. Azt pletykálják, hogy a saját lányát és fiát nem kényezteti annyira, mint a mi kis Dianánkat. De hát ez nem az én asztalom!

Gina Saval előtt tornyosultak a számlák és a különböző iratok. Már este nyolc óra is elmúlt, de olyan sok tennivalója gyűlt össze, hogy kénytelen volt bent maradni. Pedig tudta, hogy Robert rövidesen telefonál és találkoznak. Előtte még haza akart menni átöltözni, de semmire nem maradt ideje.

– Nagyszerű, hogy az üzletem fellendült, egyre több külföldi csoport érkezik megcsodálni a mi gyönyörű tájainkat. A kiutaztatásaink száma is nő. Amikor megnyitottam a Tárt Kapuk nevű utazási irodámat, nem gondoltam, hogy gyorsan sikerül bevezetnem a piacon. Megfontolandó, hogy bővítssem a létszámot, már nem győzöm a jelenlegiekkel az iramot.

Megcsörrent a telefon. Robert jelentkezett, hogy érte jön és elmehetnének vacsorázni. Gina beleegyezett, de szabadkozott, hogy nem tud átöltözni, így ne a szokott helyre menjenek, hanem a kikötő melletti Tó étterembe, – Oda megfelelő a kosztümöm.

A vacsora kellemes hangulatban telt el, mindketten éhesek voltak és azonnal rendeltek. A francia fehérbor kortyolgatása mellett beszámoltak a napjukról.

Robert fizetett, majd Gina Saval lakására mentek, amely a tótól nem messze, az óváros szélén egy négyszintes ház felső emeletén volt. Három szobából és a mellékhelyiségekből állt. Két éve vásárolta magának ezt a kényelmes öröklakást, amikor átjött Olaszországból. Az antik bútorokkal ízlésesen berendezett nappaliban Gina Robert kedvenc whiskyjét hozta,

magának konyakot töltött. A hangulatlámpa fénye bevonta a kellemes helyiséget, mindkettőjüket határtalan nyugalom árasztotta el.

Robert az asszonyhoz lépett, forrón megcsókolta és karjaiba kapva átvitte a hálósobába. Lassú, kéjes mozdulatokkal vetkőztetni kezdte. A vágy szele a férfit felkorbácsolta, és türelmetlenül várta a beteljesülés pillanatát. Robert szenvedélyes szexualitással ölelte az asszonyt.

– Nagyon szeretlek, Gina! Boldogan feleségül vennék, ha végre igent mondanál. Miért nem akarsz hozzám jönni? Mindent megadnék, amit egy férfi nyújthat az asszonyának. Függetlenek vagyunk mindketten, mi tart vissza? Már ezerszer elmondtam, nem érdekel a korod, olyan vagy nekem, mint egy gyönyörű virágszál. Minden porcikád szeretem, képtelen vagyok nélküled élni.

– Drágám, nem kell nélkülem élned. Akkor találkozunk, amikor akarunk, szabadok vagyunk, senki nem szólhat bele a cselekedeteinkbe.

– Azért más a házasság! Reggelenként ott ébrednél velem, soha nem kellene a hiányoddal küszködnöm! Értsd meg Gina, az én szerelmem olyan mély és olyan forró, hogy ennek soha, de soha nem lesz vége... amíg élek, mindig szeretni foglak. Kérlek, kérlek, mondj végre igent!

– Várjunk még egy ideig. Robert, értsd meg, nem akarok még egyszer férjhez menni. Lehet, hogy később megváltozik az elhatározásom, de most nem szeretném senkivel összekötni az életem. Már többször kifejtettem, hogy a kettőnk közötti korkülönbség is zavar. De nem ez a lényeg! Ismétlem, nem akarok férjhez menni még egyszer.

– Nem értelek, drágám. Az előző házasságodról sem vagy hajlandó soha beszélni, ez a téma tabu közöttünk. Semmit nem tudok az első férjedről, mert hallgatásba burkolódsz. Annyira rossz volt?

– Kérlek, ejtsük ezt a témát! Senkivel, még veled sem óhajtom kitárgyalni azokat az éveket, amelyeket a férjemmel együtt töltöttünk. Robert, ha a kapcsolatunkat a jövőben is folytatni akarod, akkor elégedj meg a jelenlegi állapottal. Vedd tudomásul, hogy még nem érkezett el az ideje, hogy bárkivel is új életet kezdjek. Szeretem a munkámat, jól érzem magam veled, én többet e pillanatban nem kívánok. Remélem, elég világosan fogalmaztam...

– Megértettelek, de nagyon szeretném veled leélni az életem, méghozzá házasságban. Nyilvánvaló számomra, hogy a múlt rossz emlékei kísértenek, s ezért még a férjed nevét sem ismerem. A lánykori neved használod, de az okáról nem szóltál. Most sem a kíváncsiság mondatja velem mindezt, csak szeretném elérni, hogy a jövőre gondolj és főleg rám... az én szerelmemre... Lásd be, túl kellene lépned a múlton, még akkor is, ha ez nehéz! Egyébként már elterveztem, hogy vásárolnék egy családi házat – ha neked is tetszene az ötlet – te berendezhetnéd. Annyira, de annyira vágyódom a közös életünkre, hogy azt szavakba foglalni alig vagyok képes. Még a bankban is gyakorta az arcod ott lebeg előttem! Pedig ugyancsak van mivel foglalkoznom! Apám egyre több terhet rak rám. Lassan az öregem, csak és kizárólag Carlottának szenteli minden pillanatát. Kicsit ízléstelennek tartom, mint egy pincsikutya úgy rohan utána, a gondolatait is lesi. Egyetlen szavába kerül az asszonynak, és az óhaja nyomban teljesül. Így van ez Dianával is, aki ugyancsak nem kíméli apám pénztárcáját. De ő nem lát, nem hall semmit.

– Nézd kedvesem, anyád halála után apád egyedül élt, és egyszer csak belezúgott Carlottába. Most mindent meg akar adni az újdonsült fiatal feleségnek, ez valahol érthető.

– Igaz, de valójában semmit nem tudunk Carlotta múltjáról. Egy alkalommal próbálkoztam érdeklődni: mivel foglalkozott Rómában, mert onnan jött át ide, de meglehetősen ködös, kitérő választ kaptam. Mindig rossz érzés fog el, amikor látom őket együtt, és hallom, hogy a drága kis mostohaanyám miként hálózza be az apámat. De a lánya sem különb! Elismerem, hogy remek modell és jól megy neki, de időnként elmerül az éjszakai „édes” életbe. Ezzel többször ő dicsekedett. Neki a diszkó, a tánc, a szórakozás, a buli a mindene. Gyakorta megfordul a Tarka Kuttyában, és annak bizony kétes a híre!

– Drága Robertem! Próbálj felülemelkedni ezeken a problémákon, hiszen valójában téged nem érintenek! A húgod is úgy utálja a mostohaanyját és a lányát, mint te? Neki sem lehet könnyű, ő egy aranyos kedves teremtés, de nagyon zárkózott. Mindössze egyszer találkoztunk, de nekem nagyon szimpatikus Helga. Igaz, nem feltűnő szépség, de kellemes

külsejű, vonzó nő. Ha valaki megismeri, a belső értékei erősebbek a külső vonásainál.

– Amikor apánk megnősült, a kész tényt közölte velünk. Mindketten igencsak megdöbbsentünk. Érdekes módon életemben először hallottam, hogy a húgom kiborult, és minősíthetetlennek tartotta az öregünk viselkedését. Nem a házasság ellen hőzöngött, hanem a titkolózás miatt. Egyikünk sem értette, miért nem mutatta be nekünk Carlottát, azután kiderült, hogy mindössze néhány hete ismerték egymást, és az asszony teljesen magába bolondította apánkat. De hát ezen már úgysem változtathatunk. Reméljük, a házasság tartós lesz, és a nagyon vonzónak és fiatalnak mondható ifjú hitvest mély érzelem fűzi az öregemhez.

A temető kihalt volt a délutáni órákban. A nő most is, mint mindig, mezeivirág-csokrot vitt a fekete márványsírhoz, amelyet szebbnél szebb dísznövények kerítettek körül. Egy megbízott kertész gondozta a sírt.

A karcsú alak letette a virágot. – Drágám, ismét eltelt egy év... megjöttem... tudod... megesküdtem a halálozódkor, hogy megbosszulom, amit ellened tetted... miért kellett kioltani az életed? Örültem szerettelek, soha, de soha nem felejtetek... csak a bosszú éltet! Megfizet a halálozódért, amely a lelkén szárad... Ő azt hiszi, már mindent elfelejtettem, mennyire nem ismer! Igaz, a tragédia után sokáig idegösszeroppanással kezeltek, de meggyógyultam!

Ha behunyom a szemem, most is látlak, sőt, érzek! A lelked olyan tiszta volt, az egész lényedből a szeretet, a megértés áradt! Egy hibád volt: hittél neki... belerángatott... én sem sejtettem, hogy a végén eltesz az útjából. Te voltál az életem értelme... nélküled minden látszat. Élek ugyan... de csak a céloom megvalósításáért. Ilyen szerelem kevés akad... Egy perc volt... elszállt a lelked... én nem hozhattalak vissza... pedig mindent odaadtam volna érte... Istenem, miért engedted, hogy eltávozzon tőlem... Miért? Miért? Talán engem büntet az ég! Senki nem sejt semmit... mindent végrehajtok, amit mond... gyanútlanul besétál a csapdámba... szövegetem a hálót körülötte, de még korai lenne bármit tennem... várnom kell...

Szerelmem! Nincs az életemben egyetlen nap se, hogy ne emlékeznék rád, apróságokra: ahogy reggel élvezettel ittad a kávé, amint egy-egy étteremben nagy szakértelemmel állítottad össze a menüt. Mennyire szeretted a pizzát! Mindenről te jutsz az eszembe. A halálod óta félelmes lettem, de ezt senki nem tudja. Csak neked itt, a nyugvóhelyeden mondom el. A szereteted mindenhova elkísér... Őszinte voltál mindenkivel, sajnós hozzá is! De ne félj! Az én bosszúm sokáig érik, de végül akkor csapok le rá, amikor a legjobban fáj neki! Érezze ő is, mit jelent a mérhetetlen szenvedés! A céloom érdekében mindent tudnom kell róla, a szerteágazó ügyeiről... Nem szabad tévednem, s ha lesújtok rá... befejeztem a küldetésem...

Drágaságom – potyogtak a nő könnyei – hiányzol, leírhatatlanul és kimondhatatlanul vágyódom utánad... bár egy napra ismét velem lennél... de ez lehetetlen, te már messze vagy tőlem, s minden földi nyomortól és boldogságtól egyaránt. Milyen igazságtalan az élet... miért vett el tőlem az ég!!!

Majd megsimogatta az aranybetűs feliratot, behunyta a szemét, és néhány perc múlva szótlanul távozott.

Carles Fernet jó szokásához híven már kora reggel felhajtott egy kupica körtepálinkát, ugráltatta a személyzetet, és harsányan adta ki az utasításait. – Dalma, tegyél ki végre magadért! Éjszaka megérkeztek a zürichi selyemgyári munkások, négy napig maradnak. Reggelire kolbászt és tojást, vajot, sonkát, sajtot és friss kalácsot ígértem nekik. Igyekezz, mert hétre kérték a reggelit! Franz, ne bámészkodj, teríts meg, tedd hasznossá magad!

Gerda álmos szemekkel lépett be a kocsmába. – Mi ez a hangzavar itt? Már aludni sem lehet? Szegény Maria is felébredt erre a zshivajra.

– Na, te csak fogd be a szádat! – emelte még magasabbra a hangját Fernet. – Jobban tenné a lányod, ha „megtisztelne” a jelenlétével, és nem hemperegne az ágyban, amíg hasára süt a Nap. Tizenhat vendégünk van Zürichből, gondoskodni kell róluk.

– Ugyan már, hiszen segítettem a takarítónőnek, elkészítettük a friss ágyakat, este a hidegvacsora tálalásánál is közreműködtem. Mit akarsz

még? Neked semmi nem elég! Hagyd békén Mariát, tegnap is egész nap rajzolt, végezte a feladatát! Két hét múlva be kell adnia. Vagy már elfelejtetted, hogy rövidesen megkezdí a tanulmányait, amelyhez te is hozzájárultál?

– Na szépen vagyunk! Még el sem kezdődött a főiskola, és a kisasszony itthon már semmit nem hajlandó csinálni. Mi lesz később? Ingyen etethetem, ruházhatom és ráadásul fizethetem az iskola költségeit.

– Talán nem a te lányod? Egyébként sem értem mit garaszkodsz! Jól megy a Solvejg, nem szükséges a pénzt a fogadhoz verved!

– Ha rád, meg a tisztelt lányodra lenne bízva, már régen koldusbotra jutottunk volna.

– Mindenesetre, amikor feleségül vettél és megkaptad a kocsmát, nem tiltakoztál ellene, s nem hánytorgattál semmit a szememre.

– Te pedig boldog voltál, hogy végre akad egy férfi, aki ágyba hurcol...

André sietve lépett be, – Nagyon rohanok ma, egy kávé felhajtok és hozzá egy pirítóst – szólt a tálcával belépő Dalmának.

– Ti megint miért veszekedtek? Látszik rajtatok a düh – fordult szüleikhez. – Nem értem, miért nem nyughatsz, apa? Meggyőződésem, hogy ismét te kezdted a vitát, állandóan piszkálsz magad körül mindenkit, erről már igazán leszokhatnál! Egy szép napon egyedül maradsz, akkor mi lesz veled?

– Ez csak vágyálom részemről – nevetett fel kísértetiesen Fernet. – Te vagy az egyetlen a családban, akinek nem ment el az esze. De újabban a húgod és az anyád igencsak rossz irányba befolyásolnak.

André nem is válaszolt, rohant a sürgősségire. Reggelre a főorvos összehívta munkatársait, hogy ismertesse az önkormányzati pénz elosztását. – Micsoda buta helyzet – töprengett útközben az orvos. – Nem elég, hogy éjt nappallá téve dolgozunk, a mi részlegünk elfogadható fizetést sem kap. Arról nem is szólva – gondolta –, hogy a betegek kénytelenek fapadokon ülni a zsúfolt váróteremben! Még arra sem jut pénz, hogy felújítsuk. Micsoda folyosók, a falak pikkelyesek az évek során egymásra hordott többretegnyi festéktől. A folyosók kövezetét csúnyán

elkoptatta a sok ezer ember. Az egész intézményt alaposan kikezdte már az idő. Mégis elsősorban a fiatal orvosok szeretnek itt dolgozni. Ez nem egy magánkórház itt egyből a mélyvízbe kerül a gyakornok. Nálunk a jelszó: figyelj, csináld, tanítsd! Itt nincs időnk és lehetőségünk arra, hogy az első évben csak rutinfeladatokat végezzenek a kezdők. Ilyen helyen bizony nagy a nyomás és a felelősség, hiszen azonnal kell döntenie életről és halálról. De a szerencsétlen mentősök, a helikopteresek is agyonhajszoltak, ócska csotrogányokkal közlekednek, sokszor ők maguk bütykölik meg a járgányt. No, talán most másként lesz! Kíváncsi vagyok, a főnök hogyan osztotta el a pénzt. Engem túlságosan nem érint, hiszen apámtól nem kérhetek olyat, amit ne adna meg.

André még időben érkezett, a főorvos éppen akkor kezdte meg az ismertetést. Lényegében az érintettek elégedettek voltak a szűkre szabott keret felosztásával, mert az összeg felét a fizetések emelésére szánta, míg a másik felét a járművek korszerűsítésére és néhány modern gép beszerzésére. Befejezésül ígérte, igyekszik a polgármestertől mielőbb újabb támogatást szerezni.

– Jó lenne a következő pénzt mihamarabb megkapni – szólt közbe Mercedes Stark főnővér, aki láthatóan még a főnökétől sem félt. Mindenki tudta a sürgősségin, hogy a főnővér szava szent és sérthetetlen. Még a főorvos is adott a véleményére, nem szólva feleségéről, Iréne Prester sebészről. Stark nővér időnként a sürgősségi főnökeként intézkedett, mert pontosan tudta melyik orvosnak mi a gyengéje, s a segédszemélyzet tagjai közül kinek mi a takargatnivalója. Az ő felügyelete alá tartozott mindenki, az orvosok kivételével. A kezében hatalom volt, de ezzel nem élt vissza. A beosztásokat is ő készítette, de a lehetőségekhez képest igyekezett igazságos lenni. Az orvosok is jóban voltak a főnővérrel, mert a bonyolult és sürgős ügyeket is az ő segítségével oldották meg. Prester főorvos megbízott benne, és a rengeteg adminisztráció miatt szívesen vette a munkáját. Most is a főnővér megjegyzésére csak annyit válaszolt: – Mercedes, már ennek is örülhetünk! Nem szabad elfelejtenünk, hogy az intézményünk létezése a polgármesteren múlik.

A többiek élvezettel hallgatták a párbeszédet, miután senki nem szólt hozzá, a főnök berekesztette a megbeszélést. – Mindenki végezze a dolgát!

Úgy látom, egyetértetek a javaslatommal – ment ki a vizsgálóból. A társaság szélnek eredt, mert már négy helyszínre rohantak a mentősök, és a váróban is rengetegen összegyűltek.

André a kis vizsgálóba ment, Bella Sambin nővér szólította a várakozókat. Bella szülei jómódú polgárok voltak, az apjának Sion déli részében könyv- és papírüzlete volt. Szerették volna, hogy a lányuk tanuljon, ám Bella az érettségi után elvégezte a kétéves nővériskolát, és elhelyezkedett a sürgősségin. Szerette a munkáját, kedvelte a betegeket. De Bernadette nővért utálta. Egy évvel volt idősebb, mint ő, s lényegesen csinosabb külsővel áldotta meg az ég. Bella kissé duci testalkatával, tömzsi kezével, lábával, szélesedő arcával nem versenyezhetett jó alakú kolléganőjével, aki után minden férfi megfordult.

Most is morcos hangulatban hívta be a Leukból érkezett anyát és tíz év körüli fiát. Felvette az adataikat, majd Andréra bízta a beteget. Az asszony elmondta, hogy fia újabban gyakran panaszodik: fáj a háta és időnként az oldala is. A múlt héten háromszor hazajött az iskolából és lefeküdt, olyan erős fájdalmai voltak. – Doktor úr, segítsen rajtunk!

Az orvos megvizsgálta a gyereket, és nyomásra érzékenynek találta a hasát, a lágyékát, valamint a vese-tájékat is.

– Néhány vizsgálat szükséges, mert így fizikálisán csak találgathatnék a betegség eredetéről. Még most délelőtt elvégezzük, amit csak lehet. Holnapra megkapom a leleteket, utána beszéljük meg kezelést. – Elővette a naptárát és előjegyezte másnap tíz órára a gyereket. – Bella – szólt a nővérnek teljes laboratóriumi vizsgálatot, gyomor- és veseröntgent kérek. Soron kívül szeretném, mert Leukból jöttek, így holnapra már okosabbak lehetünk.

– Gyógyszert nem ír fel, doktor úr?

– Most nem, majd holnap, a vizsgálati eredmények alapján. Ugye, vissza tudnak jönni?

– Igen. Igyekszenk pontosan érkezni – köszönt el az asszony, maga előtt tolván kifelé a kissé megszeppent gyereket.

Délután három óráig több mint húsz beteget látott el Fernet doktor. Rádöbbsent, hogy még nem ebédelt, nagyon éhes. – Bella, ugye te sem ettél

ma még semmit?

– Nem, nem volt rá időm. Láttad te is, egyetlen perc megállásom sincs.

– Akkor meghívlak ebédre, gyere, menjünk át a közeli pizzériába, bekapunk valamit! Egy jó erős kávé is hiányzik, mert ma este nyolcig beosztott a főnövér. Ez pedig nem akármilyen.

Helga kijött az osztályteremből, a folyosón Peterbe botlott. – Jaj de jó, hogy látlak, emlékszel, megbeszéltük, hogy este találkozunk! Nem utasíthatsz ismét el. Kérlek, ne hivatkozz semmire! Az utóbbi időben mintha kerülnél. Szerelmem, ugye nem találsz ki valami kifogást?

Helga fürkésző tekintettel nézett a férfire. A kezdeti szimpátia elmúlt a fiatal tanár iránt, s ma már nem kívánta a férfi közelségét. – Hogyan feküdhettem le vele? Igaz, a románcunk csak néhány hétig tartott, de most már közölnöm kell: vége a kapcsolatunknak. Talán jobb, ha ezt ma megejtem.

– Rendben Peter, este, mondjuk hét órakor a Vad Libában találkozhatnánk. Az mindkettőnk lakásához közel esik. Megfelel ez neked?

– Boldog vagyok drága Helga, hogy végre együtt leszünk! Napok óta álmatlanul forgolódom miattad, annyira hiányzol.

– Bocs, de rohanok, este találkozunk! – hagyta magára kollégáját.

Az ismert étteremben a pincér Helgát udvariasan Peter asztalához kísérte. A férfi whiskyt kortyolgatott. Helga egy pohár fehérbort kért. – Később vacsorázunk!

– Nézd Peter, nem kertelek, jobb túlesni rajta! Megismerkedésük után úgy éreztem, hogy megkedveltelek, de ez az érzés mégis elmúlt. Bocsáss meg az őszinteségemért, nem akarlak megbántani, de szerintem így a tisztességes. Tudom, az igazság fáj, de majd találsz magadhoz való lányt. Én más férfit képzeltem el...

– Nem mondom, ez a meglepő fordulat! Amikor ágyba bújtál velem, nem voltál ilyen kimért és rideg. Mitől változtál meg? Nem hiszem, hogy bennem van a hiba! Nyilvánvaló, hogy más férfi lépett az életedbe... tudom is ki az illető! Az a sioni orvos elcsavarta a fejed... megszedített...

– Elment a józan eszed! Igaz, néhányszor beszélgettünk, de semmi több, azóta sem találkoztunk, nem is jutott az eszembe. Mondd Peter, képtelen vagy felfogni, hogy részemről vége! Nem voltam beléd igazán szerelmes...

– Furcsa, furcsa, erre most jöttél rá...

– Kérlek, értsd meg, csak és kizárólag barátságot érzek irántad. Ez pedig nem elég egy szorosabb kapcsolathoz. El kell fogadnod a döntésemet, nem lehet erőltetni a szerelmet, ha a másik fél nem érzi azt!

Közben Peter megrendelte a vacsorát. – Bocs, de éhes vagyok. Neked is megfelel a sült borjú káposztával, burgonyával, zöldséggel? Utána desszertként fánkot és kávét kérnék.

– Jó ötlet, én is megéheztem! Nagyon fáradt vagyok, szeretnék vacsora után hazamenni.

– Nem jössz fel hozzám?

– Mondd, nem fogtad fel, hogy vége? Vége a kapcsolatunknak! Ha akarod, barátok maradhatunk.

– Ez aztán remek! Csak így, pillanatok alatt kiadod az utamat, nem érdekel, hogy ebbe én belehalok...

– Látod, ezt nem hiszem el! Rövidesen egy másik fiatal nőnek csapod majd a szelet. Gondolj az iskolánkra, ott is mennyi egyedülálló tanárnő van, akik boldogan vetnék magukat a karjaidba.

A vacsorát szótlánul fogyasztották el. Helga már a kávét sem várta meg, felállt és így szólt. – Jobb volt tisztázni az érzelmeimet, nem akarlak becsapni. Most elmegyek – biccentett és kiment az étteremből.

Hazafelé egyre csak azon töprengett, helyesen cselekedett-e. Végül rájött, hogy ha a férfi számára fájdalmas is az elválásuk, akkor is jobb volt mielőbb elszakadni tőle.

Amikor hazaért, Carlotta még nézte a televíziót. Helga be sem akart köszönni neki, amikor kinyílt az ajtó és az asszony odaszólt. – Telefonon keresett André Fernet doktor. Azt üzenté: két nap múlva átjön Genfben egy konferenciára és meglátogat. Megadtam neki a mobilod számát. Ugye, jól tettem? – nevetett az asszony.

– Köszönöm Carlotta – biggyesztette oda Helga, s elindult az emeleti hálósobájába.

Diana éjfél után ért haza meglehetősen morózus hangulatban. Egész nap fotózott, elfáradt és beugrott Casilio diszkójába egy kis fűért. De még attól sem dobódott fel. Dühös volt, hogy Richard egyre többet foglalkoztatja Ritát, sértette a hiúságát. – Az a kis álszent csaj, megjátssza magát, és Richardot befűzi a bájolgo, alázatos modorával. Állandóan sűrög-forog a főnök körül, és így egyre több megbízást kap. A végén még kitúr engem! No, de ebből nem eszik! – ment ki a konyhába, hogy készítsen magának forró tejet. A konyhaasztal előtt kortyolgatta az italt, amikor belépett az anyja.

– Vártalak, mert beszédem van veled. Kezd elegendő lenni abból, hogy éjszakánként jársz haza, csavarogsz, a diszkóban szívod a füvet.

– Ezt meg honnan szeded? Csak nem kémkedsz utánam?

– Nekem is vannak kapcsolataim, s bőven informálnak a viselt dolgaidról. Ez így nem mehet tovább! Most még elismert és kedvelt modell vagy, de ha így folytatod, hamarosan vége. Még szerencse, hogy Daniel semmit nem sejt a kisdéd játékaidról, mindössze annyit tud, hogy éjt nappallá téve dolgozol. Én nem nyitom fel a szemét! De próbálj észre térni, Diana! Ha így megy tovább, hamarosan Richard Pullman is megválnak tőled! Hallom, gyakorta kése, a fotózáson szétszórt vagy, nem figyelsz semmire. Azt hiszed, tied a világ, s Daniel minden szeszélyedet elnézi? Nem folytathatod így! Gondolj csak bele, ha húszévesen nem kezded kialakítani az életed, mi lesz később! A modellkedés még mondjuk tíz-tizenöt évig mehet, tovább nem.

– Ez sem gond! Daniel majd vásárol nekem egy ügynökséget, és a magam ura leszek. Van neki elég pénze, már gondoltam erre. Jobb lenne, ha én irányítanám az egész kócerájt, mintha nekem parancsolnak. Anya, te segíthetnél, hogy a nevelőapám adjon a hatalmas vagyonából egy kis manit. Neki igazán nem számít. Persze, neked is van jócskán megtakarított pénzed, de érről ugye, hallgatunk? Amikor Rómában eladtad azt a szórakoztató házat, a Vörös Rózsát, vagyis beszéljünk egyértelműen, a

nyilvánosházat, abból is jócskán duzzadt a bankbetéted. De te okos voltál, hisz senki nem tud erről, csak én. Igaz, drága iskolába járártál és mindent megadtál nekem. De volt is miből, mert a tizenhat lány, aki nálad dolgozott, bőséggel tejelt neked, mint tulajdonosnak.

Carlotta elvörösödött, majd szétrobbant a méregtől. – Hát idefigyelj, te kis csitri! Nem volt könnyű az életem, erről neked fogalmad sincs! Mindent megkaptál, igyekeztem pótolni apád hiányát. Rövid ideig éltünk együtt, mert szegény autóbalesetben meghalt. Az örökségből vettem a Vörös Rózsát, abból mindketten jól éltünk. Emlékszel, tízéves korodig zárdában nevelkedtél, utána pedig, amikor rendeződtek a dolgain, hazajöttél. Milyen aranyos kedves kislány voltál... Anna asszony viselte a gondod, ha én nem értem rá. Mert ami igaz, igaz, sokszor csak hajnalban érkeztem haza. Egyébként, arról fogalmam sem volt, hogy tudsz erről a házról. Igaz, már a múlté... Mondd csak, ki szólt róla?

– Ugyan anya, téged nagyon sokan ismertek Rómában, főleg a te berkeidben, hogy finoman fogalmazzak. Volt egy lány, akit kiraktál az utcára, az mesélt sok mindent a házadról, s arról, mennyire imádod a pénzt. Amikor közölted, hogy átköltözünk Genfbe, boldog voltam, hogy új életet kezdesz. Örültem, hogy Daniel ilyen gyorsan feleségül vett. Tudtam, hogy ez számomra is hasznos, miután gazdag bankár. Őszintén mondhatom, néha meglep a nagylelkűsége, semmit nem sajnál tőlem. Az a tervem, hogy vásároltatok vele egy ügynökséget. Támogass engem! Ennyit megtehetsz, amiért hallgatok a Vörös Rózsáról.

Carlotta csak nézte a gyönyörű lányt, aki a lelkében és a szívében gonosz és önző teremtés volt. Rájött, hogy bármilyen áldozatot hoz érte, Dianát mindaz nem érdekli. – Nyugodtan végig kell gondolnom, hogyan és miként cselekszem a jövőben. De a lányom szája veszélyt jelent számomra... Még fellebbenti a fátylat a múlttól... Úristen! Végem lenne! Daniel soha többet nem hinne nekem! Elválna... nem is tudom! Mindegy, gondolkoznom kell...

– Rendben Diana – fordult hozzá. – Most pihenjünk le, majd megpróbálok segíteni neked. Eddig is azt tettem – szólt gúnyos hangon.

– Nem egészen anya, de kár erről vitatkoznunk. Jó éjszakát, megyek aludni, mert fáradt vagyok – fordult ki a szobából.

Carlotta töltött magának egy pohár konyakot, lassan kortyolgatta. Rágyújtott egy cigarettára és elmerengett a múltján. Diana felkavarta benne a rég eltemetett emlékeket, amelyeket el akart felejteni. Végül is sikerült, újabban már-már alig jutott eszébe a csecsemő. – Annak idején milyen naiv kislány voltam – sóhajtott. – Szegény édesapám korán meghalt tüdőbajban, s anyám nehezen tartott el engem. Így férjhez ment a szomszéd özvegyemberhez, aki Lavellóban birkákat tenyésztett, és két hold földet művelt. Én akkor tizenkét éves kislány voltam, s jócskán segítenem kellett a kertben. Utáltam, gyűlöltem a nevelőapámat, és főleg a drágalátos fiát, Michelt. Katona volt, de hétvégeken valahogy kibulizta, és rendszerint hazajött Rómából. Állandóan rajtam legeltette a szemét, s amikor este a fáradtságtól szinte ájultan zuhantam a kamrában lévő ágyamba, megpróbált molesztálni. Anyámnak panaszkodtam, aki nem védett meg, sőt megszidott. Most is visszacsengenek a fülembé szavai. – Becsüld meg magad lányom! Mi lett volna velünk, ha nem vesz feleségül Costa! Apád sajnós csak adósságot hagyott ránk. Emlékszel, még a házunkat is el kellett adnunk. Lavellóban mindenki tudta, hogy földönfutókká váltunk. A konyhakertemben lévő zöldségeket vittem a piacra, abból tengődtünk egy évig. Azután szerencsénkre megjelent Costa... Ne hőzöngj a fia miatt... legyél hozzá kedves... hátha később feleségül vesz. – Carlotta elmerengett azokon a hónapokon, amikor Michel bejárt hozzá a kamrába és erőszakkal leteperte. Azután rendszeressé vált az együttlétük. – Mennyire gyűlöltem az izzadságszagú, gusztustalan férfit! Már húszéves volt, s úgy tervezte, ha sikerül, benn marad a seregnél. Amikor elmúltam tizenhat éves, nyúlánk lányka lett belőlem. Michel nem hagyott békén, bár akkor már több falubeli lánynak tette a szépet. Terhes lettem, anyám elvitt a bábához. Kiderült, hogy már nem szabadulhatok meg a magzattól. Michel többet nem nyúlt hozzám, egyre nőtt a hasam, terebélyesedtem. Azután eljött a szülés ideje. A bába segítségével elég könnyen világra hoztam a lányomat. Nyomban elvették tőlem, és a római Szent Katalin csecsemőotthonban helyezték el. Anyám megnyugtató, hogy a zárdához árvaház, iskola, kórház is tartozik. Később valószínűleg

örökbe adták a kislányomat. Azóta nem hallottam róla semmit. Most huszonhat éves lehet. A születési anyakönyvi kivonatot Lavellóban állították ki, az én nevem szerepelt benne csupán, mert Michel nem vállalta az apaságot. Anyám elmondása szerint a babával együtt a nővéreknek átadta a papírokat is. Még most is fülemben csengenek a mondatai. – Carlotta, így kellett tennünk! Reméljük, a kicsinek találnak megfelelő nevelőszülőket. Te mit kezdtél volna itt, ebben az isten háta mögötti faluban a lányoddal? – Egy ideig keseregtem a sorsomon, azután a rengeteg munka mellett nem volt időm töprengeni. Anyám és a nevelőapám jócskán megdolgoztattak, látástól vakulásig kint gürcöltem a földeken. A falubeliek kerültek, senki nem értett meg.

Teltek-múltak a hónapok, míg egy szép napon, mint a villámcsapás, megjelent Lavellóban egy ingatlanügynök, aki földet akart vásárolni a megbízója számára. Hozzánk is betért és megakadt rajtam a szeme. Titokban háromszor találkoztunk, majd a szüleim tudta nélkül elmentem vele Rómába. Eleinte furcsa volt a nagyvárosi élet, de ő mindennel elhalmozott. Bérelt nekem egy picinyke kis lakást a külvárosban, s ha a munkájától és a családjától elszabadulhatott, nálam időzött. Egy évig éltem így vele, ám az utcán rosszul lett, és mire a mentők megérkeztek, már nem volt segítség, meghalt. Kétségbeestem, nem volt miből megélnem, állást nem találtam, hiszen nem értettem semmihez. Így végső elkeseredésemben az utcán kerestem a kenyerem.

Ekkor ismerkedtem meg egy segítőkész férfival, aki mindennel ellátott, cserébe időnként a barátait kellett szórakoztatnom. Rövid ismeretségünk után terhes lettem tőle. Megijedtem, de ő gondoskodott mindenről. Vásárolt nekem egy férjet, a szegény, ám híres római Messani család utolsó tagját. Ő jelentékeny pénz fejében feleségül vett s a lányomat is elismerte. Pietro nem volt rossz ember, de képtelen volt lemondani a drogról és szenvedélyesen vonzódott a saját neméhez. Hivatalosan együtt éltünk, de a valóságban nem. Közös lakásunk volt, de ritkán találkoztunk. Amikor Diana féléves volt, a barátom elindította a válásunkat. Pietro a kapott pénzzel Nápolyba indult, hogy régi kedvesével felvegye a kapcsolatot. Ám a kanyargós hegyi úton egy kamiont előzött a szerencsétlen, és kocsija a tengerbe zuhant. Így lettem özvegy, karomon

egy csecsemővel. Ám a jótevőm gondoskodott rólunk. Megvásárolta nekem a Vörös Rózsát, amelyet én vezettem, de a vendégek nagy része az ő haveri, üzleti köreiből került ki. Ekkor már csak baráti kapcsolatban álltunk. Nem akarta, hogy Diana bármikor is megsejtse, hogy ki a valódi apja. Azután, ahogy múltak az évek, rájöttem, hogy nem maradhatok életem végéig a Vörös Rózsa madamja, már a lányom miatt sem. A valódi apjának felvettem, és az érettségi után Svájcba költöztünk. Nagy szerencsémre megismerkedtem Daniellel, és végre-valahára sínre került az életem. A Vörös Rózsa vezetését még indulásunk előtt egy barátnőmre bíztam, aki havonta rendszeresen átutal a nyereségből. Így a titkos bankszámlám is gyarapodik. De hát ezt nem kötöm a lányom orrára! Jó, hogy egyebeket nem tud rólam! Szerencse, mert egy dühödt pillanatában kikotyogna mindent, ha az érdeke úgy kívánná... Istenem – sóhajtott az asszony –, milyen hosszú volt az utam Lavellótól Genfig! Jó lenne tudni, mi történt az én kislányommal... akit Andrea néven anyakönyveztek. Valószínűleg van családja. De milyen lehet az élete? Ez már örök titok marad előttem... Nem szeretném, ha Diana megtudná, hogy van egy féltestvére... Úristen! Kilel a hideg, ha erre gondolok... de hát úgysem derül fény a múltra... – Bement a fürdőszobába, lezuhanyozott és ágyba bújt.

André megérkezett a Hotel Imperialba, kicsomagolt, és máris hívta Helga Albisent. A lány éppen a tanáriban tartózkodott. Meglepődött az orvos jelentkezésein, a vacsorameghívásra azonnal igent mondott. Megállapodtak, hogy André a délutáni ülés után este hét órakor a szálloda éttermében várja a lányt. Ez Helgának is megfelelt.

Fernet doktor örült, hogy kora délután kerül sor az ő előadására – így legalább túl leszek rajta – gondolta, miközben átöltözött. A fiatal orvos az oxiológia, azaz a sürgősségi betegellátás legfontosabb teendőit vonultatta fel, a sioni tapasztalatai alapján. Kitért az időtényező fontosságára, az életveszély és a kockázat kapcsolatára. Részletezte, hogy Sionban erősen korlátozott a diagnosztikus és terápiás eszköztár. Végezetül javasolta, hogy az oxiológiával foglalkozó kollégáknak egy szervezetbe kellene tömörülni, és közös érdekvédelmet kialakítani.

Előadása tetszést aratott. Az esti fogadásra már nem ment el, magánügyre hivatkozott.

– Még szerencse, hogy a fogadást az orvosi kamara üléstermében tartják, így a Hotel Imperialban nyugodtan találkozhatnak Helgával.

Pontban hétkor André lement az étterembe. Az egyik sarokasztalhoz ült és konyakot rendelt. Nem kellett sokáig várnia, mert a zenetanárnő néhány perc múlva megérkezett. Sötétkék bársonykosztümöt viselt, hozzá fehér blúzt. Haját összefogta, megjelenése eleganciát és visszafogottságot tükrözött. Az első pillanatok feszültsége gyorsan oldódott, s úgy társalogtak, mintha évek óta ismernék egymást. Pedig Helga szerencsétlenségére teljesítménycentrikus családba született. Jóképű apja mint bankár és a genfi banki kamara elnöke nemcsak hatalommal rendelkezett, hanem jó hírnévvel is. Anyja ugyan a háztartást vezette, de amíg élt a családja, nemesi rangot mondhatott magáénak. Testvére, Robert apja nyomdokait követve sikeres bankár lett. Ahol a bátyja sziporkázott, ott Helga szürke volt. Megszokta, hogy a családban az ő véleményét senki nem kéri ki. Amikor apja megnősült, a helyzet csak rosszabbodott. Nemcsak felesége, Carlotta csillogott-villogott, de Diana szépsége is vitathatatlan volt. Apja lassan lányaként szerette őt, aki visszaélt a helyzetével. Helga ezzel pontosan tisztában volt. Bár a tanárnő nem volt csúnya, de szépségnek sem lehetett mondani. Átlagos kinézetű, vékony, hosszúkarccal, fakó szőke hajjal, irigységet senkiben nem ébresztett az alakjával. Ami igazán különös volt benne, az a mások iránti megértés és nagyfokú empátia, de ezt a családja nem vette észre. Peter Gason volt az első férfi az életében.

André Fernet már az első pillanatban megdobogtatta a szívét, és mély vonzalmat érzett iránta. Amikor Sionban néhány alkalommal röviden és felületesen találkoztak, a lány akkor nem figyelt fel az orvosra.

André elmesélte a konferencián tartott előadásának lényegét, Helga átszellemülten hallgatta. Már a második konyaknál tartottak, amikor megrendelték a vacsorát. Észre sem vették és elszaladt az idő, már tizenegy óra is elmúlt. A lány, mint a virág szirma a napfény hatására, kinyílt, és olyan emlékeket is felelevenített, amelyet eddig senkinek nem mondott el. – Amikor a középiskolában valamilyen rendezvény volt, az

osztálytársaim táncoltak, szórakoztak, én pedig szinte mindig petrezselymet árultam. De az egyetemen sem sikerült kapcsolatot kialakítanom senkivel...

– Amint én láttam, Sionban a kollégája, akivel együtt jöttek az osztálykirándulásra, nemcsak a tanárt kedveli magában. Gondolom, együtt járnak, ugye?

– Igen... vagyis most szakítottunk. Valahogy nem jött össze hosszú távon ez a kapcsolat. Peter kellemes, tisztességes férfi, remek tanár, de...

André azonnal másra terelte a beszélgetést. – Holnap délután már három órától szabad leszek. Délelőtt két francia és három olasz orvosi műszergyártó cég tart bemutatót. Ezeken mindenképpen részt kell vennem, mert a helyi önkormányzattól kaptunk némi pénzt, amelyet e gépek beszerzésére kívánunk fordítani. A főnököm a vásárlás megszervezésével engem bízott meg. Lehet, hogy találunk az igényeinknek megfelelő készülékeket. De nem untatom a sürgősségi kórház gondjaival, inkább megkérem, vezessen körbe Genfben. Persze csak ha ráér, és van kedve hozzá.

– Boldogan! Az utolsó órám tizenkettőkor lesz, így az egész délutánom szabad. Találkozhatnánk a Musée Rath épülete előtt, ott mindig valamilyen érdekes képzőművészeti tárlatot rendeznek. Onnan elsétálhatunk a parkövezetbe, a reformáció emlékművéhez, vagy akármerre.

– Már előre örülök a holnapnak! Javaslom, tegeződjünk, olyan furcsa a magázás! Koccintsunk egy pohár pezsgővel!

Helga testét és lelkét átjárta a vágyakozás, amelyet eddig soha nem érzett férfi társaságában. Még egy órát beszélgettek, amikor André megjegyezte. – Megihatnánk a szobámban még egy pohár italt.

Helga csak bólintott, s mint aki álmaiban jár, úgy követte a férfit.

Arra eszmélt, hogy André finoman vetkőzteti, és kellemes bizsergés futkározott minden porcikájában. Életében először úgy érezte, hogy a beteljesülés nem várhat, az ereiben az adrenalin száguldozott, és a szeretkezés mindkettőjük számára maga a végtelen orgazmus volt.

Lassan, sompolyogva ment fel az emeletre Fernet. Kinyitotta az első hálószoa ajtaját. Karen a porszívó zúgásától nem hallotta a közeledését. A testes alak hozzálépett, átölelte és vad mozdulattal magához szorította.

– Jaj Fernet úr, hagyjon már! Bárki megláthat bennünket! Engedjen el! Kérem... kérem... – Ám a férfi az ellenállástól még jobban tüzet fogott, és egyetlen mozdulattal feltépte a fiatal, kissé molett lány szoknyáját. Mire Karen feleszmélt, Carles már magáévá tette.

– Ne rettegj már annyira! Az asszonyod bement Sionba vásárolni, egyhamar nem látjuk! Tetszel nekem, te lány, van mit fognom rajtad. – A férfi elengedte, s mint a jóllakott macska ahogy az egeret mustrálja, úgy pásztázta végig tekintetével a lány formás testét. – Ne félj, rövidesen ismét meglátogatlak! Tessék – nyújtott át egy tábla csokoládét, mint aki bőkezűen megjutalmazta Karent.

A lány szipogni kezdett. – Fernet úr! Ne tegye ezt velem! Ha Dalma és a vőlegényem fülébe jut, akkor végem! Franz jegyese vagyok, ő egyetlen pillanatig sem habozna, megölne ha rájönne! Ne tegyen tönkre, hagyjon békén, keressen mást magának! Annyi lány ugrál maga körül...

– Fogd be azt a lepcsés szád! Ha sokat szövegelsz, kiraklak az utcára, aztán nézheted magad! Franz pedig az én mesémet hiszi majd el, amit leadok neki! Azért csinálom, amit csinállok, mert élvezem! No, takaríts tovább, elegendem lett belőled! Rühellem, ha egy lány nyafog! Vedd megtiszteltetésnek, hogy kívánlak!!! – vetette oda az ajtóból.

Szerencsétlen Karen leült az ágy szélére, és nem bírta abbahagyni a sírást. Szülei kényszerítették, hogy Franzot elfogadja jövődöbelijének. A pincér özvegyember volt, s bár elmúlt negyven, kortalannak tűnt. Egy kis megtakarított pénzzel rendelkezett, s a tizenhét éves Karen igencsak megtetszett neki. A lány szülei boldogan fogadták a lánykérést, miután még hat gyermekükről kellett gondoskodniuk. Karen apja favágó volt, anyja pedig házhoz járt takarítani. Franz vállalta az esküvő költségeit is. Így a lány megkérdezése nélkül eldöntötték, hogy két hónap múlva lesz a lagzi.

Karen keserűen gondolt az egészre, s rájött, hogy Fernettől nem szabadul meg egyikönnyen, mert mindenkit a kezében tart, az emberek

általában félnek tőle. Még csak egy hónapja vette fel Gerda asszony takarítónak, de a gazda, amikor csak alkalma adódott, titokban felkereste és magáévá tette. A lány reszketett tőle, undorodott a visszataszító férfitől. Karen nem mert szólni senkinek, még Dalma asszonynak, a szakácsnőnek sem, aki anyja távoli unokatestvére volt. Átala került a Solvejgbe dolgozni. Bár Dalma kedvelte, de a lány félt a botránytól, így kitudódna Fernet mocskos és aljas viselkedése. Egy darabig még sírdogált, azután munkához látott. – Sietnem kell, még négy szoba hátra van, és a rokonom is megkért, hogy menjek le a konyhába, segítsék neki.

Daniel Albisen meglehetősen ingerült volt, amikor Robert közölte vele, hogy kora délután elmegy, mert Gina Savallal találkozik. – Ugyan apa, ha nem vetted volna észre, az utóbbi időben annyi terhet raksz rám, hogy az már szinte elviselhetetlen. Csak a kis feleségeddel törödsz, igyekszel minden szabad percedet vele tölteni. Lásd be, ez így nem megy! Már lassan a te munkádat is én végzem, nem szólva arról, hogy gyakran késő estig bent kell maradnom helyetted. Nem győzöm ezt a rengeteg feladatot. A gondolataid Carlotta körül forognak, no meg Diana is belopta magát a szívedbe és a pénztárcádba. Helga, az édes lányod, a szeretetedből semmit nem élvez, ez nem helyes!

– Mondd csak, kedves Robert! Mióta szokás a családukbán megkérdőjelezni a döntésemet? Carlottát feleségül vettem, boldog vagyok vele, s nem a te „asztalod”, hogy a házaseletemet kritizáld. Úgy látszik, a húgoddal elfelejtettétek, hogy én vagyok a családfő. Helga egyébként is elég utálatosan viselkedik drága Carlottámmal, Dianát pedig semmibe veszi. Még soha nem láttam őket beszélgetni, vagy nevetgélni, ahogy a fiatal lányok szoktak.

– Feltételezem, ezen nem is csodálkozol apa! Diana és Helga természete, az egész habitusuk különböző. Míg a nevelt lányodat csak a szórakozás, a divat, a fiúk érdeklik, Helga komolyan veszi a munkáját, a tanítást. A húgomat a tánc, a diszkó nem vonzza, így nem is találhatják meg a közös hangot. Néked csak és kizárólag a feleséged és a lánya fontos, mi fókuszon kívül kerültünk! De remélem, hogy Helga is felfedezi a

boldogságot egy férfi oldalán, ahogy én Gina Saval mellett szépnek találok az életet.

– Ha már szóba hoztad a barátnődet, megemlíteném, hogy nem hozzád való Gina. A korkülönbség túl sok, tizennégy év nagy idő!

– No szép! Ezt éppen te hangsúlyozod apa!!!

– Más az én helyzetem. Én már megettem a kenyerem javát, s hatvanéves koromra csak egy kis boldogságot akarok kiszakítani az élettől. De neked Robert, családot kellene alapítanod, gyermekeket nevelni, hiszen harminc esztendő vagy. Gina Saval pedig nem hiszem, hogy erre vágyódik az ő korában. Elismerem, csinos vonzó üzletasszony, megáll a saját lábán. De mégiscsak az ötvenhez közeledik, s nem a gyermekszülés az élete vágya. Gondold csak meg, Robert! Előbb-utóbb megunod Ginát, s akkor keresel majd egy fiatal nőt, akit feleségül vehetsz. S mi lesz az asszonnyal? Erről még soha nem beszéltek? Képtelenség az egész szituáció! Nem akartam beleártani magam, de nem hozzád való Gina. Egyébként éppen ma délelőtt járt nálam egy utazási iroda tulajdonosa, kölcsönt akart felvenni. Ő mesélte, hogy a Tárt Kapuk cég bizony jócskán terjeszkedik, egyre bővíti a kínálatát. Szó esett a barátnődről is. Ami tény, az tény: kiváló üzletasszonynak tartja a szakma. De fejezzük be, mert még néhány aláírandó akta fekszik az asztalomon, és a felségemnek megígértem, hogy este elviszem a kaszinóba. Kicsit szeretne rulettezni, miért is ne? Megengedheti magának...

– Vagyis te neki, hogy pontosan fogalmazzunk...

Helga boldogan készült a randevúra. Másodszor találkozott Genfben Andréval. Megbeszélték, hogy a lány késő délután megmutat néhány nevezetességet a városból. Helga visszagondolt az együtt töltött mámoros éjszakára, a testét most is borzongás járta át. – Valóban létezhet szerelem ilyen rövid idő alatt? Belezúgtam az orvosba, olyan kötődést érzek iránta, mintha születésemtől fogva ismerném. Kimondhatatlanul boldog vagyok vele, nem értem mi tetszik neki rajtam! Tisztábban látom, mint éjszaka, ő egy vonzó férfi, aki annyi nőt kaphat, amennyit csak akar. Miért éppen én kellenék neki? Vagy mindez részéről csupán egy futó kaland? Nem

tudom... nem tudom... nem is akarok a jövőre gondolni... a mai nap a lényeg... semmi más nem érdekel!

Egy bordó bársonykosztümöt vett elő a szekrényből. Régebben vásárolta, de nem vette fel soha. Hozzá egy sötétkék blúzt és cipőt keresett. Haját összefogta, kedves mosolya bájt varázsolt az arcára. Még egyszer végignézte ruháját a tükörben. Eldöntötte, hogy felfrissíti a ruhatárát. – Bár, ha André hazamegy Sionba, ugyan kinek öltöznék? – húzta össze szemöldökét, s egy pillanatra elkeseredett.

Az orvos a megbeszélte helyen, a Proménade du Lac park bejáratánál várta a parkolóban. Helga csupán néhány percet késett, s elindultak gyalogosan az óváros dombjai felé. A Fusterie templom előtt kicsit elüldögéltek az egyik pádon, majd tovább andalogtak. Az óváros zsúfolt házai között szorongó régi utcácska ódon épületei lenyűgözték André. Mintha a középkor elevenedett volna meg az öreg házfalak mögül. A múlt században helyrehozták ezt a városrészt, de mindent meghagytak eredeti voltában. Beültek megpihenni a Madeleine templomról elnevezett utcában a Calvin uzsonnája kávézóba. Helga itta a férfi szavait a családjáról, anyjáról és a hűgáról Nem hagyta ki a zsarnok kocsmáros apját sem.

A dombtetőn álló híres katedrálishoz indultak, amelyet még 1024-ben kezdtek építeni, de végül is a 18. század végén fejezték be. A kilátás kedvéért felmentek a tetejére. – Genf valóban csodaszép hely, nem tudok betelni vele, se veled! – ölelte át a lányt. Besétáltak a katedrálisba, ahol megcsodálták a kereszthajós belső teret, ahonnan Kálvin hirdette a tanait.

– Drágám, üljünk be vacsorázni, utána pedig igyunk meg nálam egy korty italt – mosolygott André kisfiús tekintetével a lányra.

Helga a szobában átadta magát a test vágyainak. Képtelen volt szabadulni az érintés gyönyörétől. Eggyé olvadtak, és fiatalságuk, mint a tájfun ereje, úgy taszította őket a beteljesülés felé.

Maria Fernet maradt utolsónak a kiállítandó grafikák rendezésénél. A többiek már rég szétszéledtek, de ő izgatottan nézegette a bemutatandó anyagot. Már készülődött, amikor a középkorú, kellemes modorú, kissé robosztus alakú igazgató belépett.

– Már mindenki elment? – kérdezte.

– Igen, én is igyekszem.

– Maria, szeretnék megkérni: ha hazafelé mész, ugorj be a Reggeli Hírek szerkesztőségébe, keresd meg Massimo Colint, a főszerkesztő-helyettest! Megbeszéltem vele, hogy küldök neki meghívót a kiállításunkra, és néhány szót írtam a bemutatóról. Megígérte, hogy a holnapi lapban közli. Ugye nem nagy teher számodra? Tudod, még nem kezdődött meg a főiskolán a tanítás, így kevesen vagyunk, ezért kérem a szíveséged. Látom, nézegeted az anyagot. Gondolom, nagy megtiszteltetés számodra, hogy az új osztályból csupán a te grafikáidat állítjuk ki!

– Boldogan elviszem a meghívót és a levelet. Csak azért maradtam még, mert a felsősök munkáit próbáltam értelmezni. Van közöttük olyan, amiről fogalmam sincs, mit ábrázol, mit kíván kifejezni – pirult el a rosszul öltözött, suta mozgású lány.

– Kedves Maria! Jegyezd meg, hogy ebben a szakmában ne akarjon az ember mindent megérteni. Egy életen át viaskodhatna bárki, ha mindent ésszel kívánna felfogni. Te is keresel a rajzokban magyarázatot, kutatod a mondanivaló nyitját, de nem találsz. Nézzük ezt a lányt, amint kenyeret szeletel a konyhában! Az ember úgy érzi, mintha lelépne a vászonzóról, élne és beszélne. Gondolom sikere lesz, egy végzősünk készítette. Míg itt egy másik: birkanyáj legel az erdő szélén. Ezen már igencsak vitatható a tanítványunk felfogása. A birkák, a fák elmosódottak, a legelő színe meghatározhatatlan. Mégis van benne valami magával ragadó. Nem gondolod?

– De igen, bár nekem jobban tetszenek azok a képek, amelyek mondanivalója egyértelmű.

– Fogadd el a dolgokat úgy, ahogy vannak, ne akarj mindent megérteni, kedvesem – nyújtotta át a borítékot az igazgató. – Üdvözlöm Massimót!

A lány néhány perc múlva elindult a főiskoláról egyenesen a szerkesztőségbe. Átment a Sion-patak felett ívelő hídon, s hamarosan megérkezett a püspöki palota melletti reprezentatív térre. Itt egy kétemeletes házban több újság szerkesztősége működött. Maria kissé

zavarban volt, amikor az első emeleti szobában a titkárnő kérdésére válaszolt, honnan hozta a levelet.

– Várj egy kicsit – szólt az erősen kifestett, modern öltözetű, huszonéves teremtés. – Szólok a főnöknek. – Kis idő múlva visszajött és kinyitotta az ajtót. – Colin vár.

A nagy tölgyfa íróasztal mögött kisportolt alkatú, szőke hajú, fekete szemű fiatal férfi ült, és elmélyülten figyelte a számítógép adatait. – Hallom a főiskoláról hoztál nekem anyagot – tegezte le a legnagyobb természetességgel az előtte álló kissé zavart lányt. – No, mutasd! Remélem, jót írt az igazgatód. Te hányadéves vagy?

– Most kezdem az elsőt – suttogta Maria.

– Akkor még igencsak kezdő vagy! Te is részt veszel a szervezésben?

– Nem, két grafikámat állítják ki.

– Be sem mutatkozol? – nevetett fel a fiatal férfi, és láthatóan kuncogott a lány esetlenségén.

– Maria Fernet a nevem, apámé...

– Ne is folytasd! Az öregedet mindenki ismeri Sionban, vagyis a Solvejget, remek a konyhája! Többször megfordultam nálatok. Sion egyik nevezetessége a Solvejg. Ül le egy kicsit, elolvasom a szöveget, lehet, hogy kérdésem is akad, várj légy szíves!

Massimo hatodik érzéke meglepően fejlett volt. Szinte már művészi finomult megérző képessége, a dolgoknak az a megragadása, amely lehetővé tette, hogy mindent előbb lásson meg, gondoljon végig, értsen meg, mint bárki más. Ahogy végignézett a rosszul öltözött, ám kellemes vonásokkal megáldott, zavartan ülő lányon, megfogalmazódott benne, hogy ezt a fiatal teremtést elnyomják, és erős kisebbségi komplexusban szenved.

– Remek a szöveg, a reggeli lapban megjelenik! Én is elmegyek a kiállításra, remélem ott ismét találkozunk – állt fel és nyújtotta a kezét.

Maria zavartan elköszönt, s már alig várta, hogy kint legyen az épületből. Ahogy elkapta a titkárnő egy pillantását, ismét elkönyvelte magában, hogy lehetetlen ruháit le kell cserélnie. – Úgy nézek ki, mint egy

madárijesztő, ezek az ócska göncök még csúnyábbá tesznek. Beszélek Andréval, hátha kiségit egy kis pénzzel, és vehetnék néhány divatos holmit.

A Solvejgban éktelen kiabálás hangzott már az előtérben. Apja ordította az anyjával.

– Vedd tudomásul, semmi közöd a pénzemhez! Nem adok egyetlen frankot sem a lányod holmijaira! A főiskolát fizetem, ennyi és kész. Mit képzelsz? Honnan szedem a lóvét? Nem vagyok én milliomos! A kisasszony pedig jobban teszi, ha nem követelőzik, elégedjen meg annyival, amit eddig kapott! Még nem keresett egyetlen vasat sem, de majd én megmutatom neked is Gerda, meg a lányodnak is! Tudok én szigorú lenni...

– Nem jól fogalmazol Carles, nem szigorú vagy, hanem zsarnok. Nem törödsz te a családdal, engem is csak kihasznál. Még egy dicsérő szó sem hagyja el a szád! De már nagyon elegendem van ebből a terrorból.

– Ha nem tetszik, le is út, fel is út! Egy szál ruhában eltűnhetsz innen. Nekem nem fogsz hiányozni...

Gerda még jobban összehúzta magát, rájött, jobb ha nem ingerli a férjét. Gonoszkodása, ellenségeskedése nem ismert határt. Maria az anyjához lépett. – Látom, megint balhé van. Mi történt?

– Ismered apádat, még az alvó oroszlánba is belekötne. Hagyjuk! Gyere, menjünk a konyhába, mesélj, milyen lesz a kiállítás?

Maria lelkesen beszámolt a délelőtről, közben Dalma mindkettőjüknek malacsültet és káposztát tálalt. – Jobb, ha most itt esztek, az öreg Fernet ugyancsak harapós kedvében van. De ő már csak ilyen... – sóhajtott fel a harmincnégy éves özvegyasszony. – Tudjátok, ha találnék máshol munkát, már rég elmentem volna, de nem könnyű egy ilyen kisvárosban, mint Sion. No meg az egész életemet itt éltem le, nem szívesen vándorolnék! Karenről is gondoskodnom kell, amíg Franz nem veszi feleségül. Igaz, kap fizetést Fernettől, de azt is úgy kell kiszedni belőle. Micsoda egy ronda fráter! Átkozottul zsugori!

Carlotta égővörös estélyi ruhát öltött, hozzá egy briliáns nyakéket és fülbevalót vett fel. Csodálatos hajzuhataga a vállára omlott. Amikor belépett Daniel dolgozószobájába, a férfi csak nézte az asszonyt. – Drága szerelmem, gyönyörű vagy! Úgy ragyogsz, mint a mesékben a tündérr királynő!!! Istenem, milyen fiatal vagy! Ebben a ruhában még harminc esztendősnék sem nézel ki... Indulhatunk? Nagyon büszke vagyok rád! A polgármester nyitja meg a bált. A jótékonyági estélyen mindenki ott lesz, aki számít Genfben, sőt külföldi vendégek is érkeznek. A római hangversenyzenekar műsora után kezdődik a mulatság. Amint hallottam, egyórás a programjuk, néhány olasz operából is játszanak részletet. Remélem, jól érzed majd magad! Te leszel az est királynője, a szépséged mindenkit lenyűgöz.

Az asszony nem válaszolt, de magában egy imát rebegett el. – Istenem, nehogy ismerőssel találkozzak és kiderüljön a múltam! Végzetes lenne a következménye!

A hangversenyt követően mindenki a gyönyörűen megterített svédasztalhoz járult, kezdődött a beszélgetés, fecsegés, nevetgélés. Danielt körülvették a beosztottjai valamint a barátai. Carlotta mindenkivel igyekezett megtalálni a hangot, szépsége valóban lenyűgözte a férfiakat. Már éppen megfeledkezett előzetes aggodalmáról, amikor egy ősz hajú férfi mellé lépett.

– Jó estét asszonyom, nem ismer meg? Jó néhányszor felkerestem a maga házát Rómában. Ma sincs olyan remek hely, mint az öné! Nemhiába, az árakat magasra szabta.

– Bocsánat uram, ön összetéveszt valakivel. Én férjes asszony vagyok – pirult el Carlotta. – Ha akarja, bemutatom az uramat, Daniel Albisen bankárt.

A férfi tudta ugyan, hogy a nő hazudik, nem tévesztette össze senkivel, de megértette, hogy nyilvánvalóan nem akarja feleleveníteni a múltat. – Bocsánat... bocsánat... annyira hasonlít valakire... Rómából jöttem a zenekarral, én vagyok a menedzserük. Úgy látszik félreértettem a szituációt... már megyek is... elnézést...

Az asszony magában hálát adott az égnek, hogy Daniel nem hallotta meg ezt a kis incidenst, mert éppen elmélyülten beszélgettek a polgármesterrel. – A jövőben még óvatosabb leszek! – döntötte el Carlotta. Közben ismét körülvették a hódolók, s néhány pohár pezsgő után már elfelejtette a kellemetlenséget.

Hajnali három órakor érkeztek haza. Daniel meglehetősen fáradtnak tűnt, így az asszony sietve bevonult a külön hálószobájába. Levetközött lezuhanyozott, és töltött magának egy pohár fehérbort. – Ettől majd jobban alszom, rám fér a pihenés, hogy holnap friss és üde legyek. – Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és a férje lépett be. Ledobta a köntösét és vággyal telve az asszonyhoz bújt. Ám Carlotta eltolta magától. – Ne haragudj drágám, de menj vissza a szobádba, nagyon fáradt vagyok... most ne... most ne.

– De én kívánlak! – Ölelte át szorosan korát meghazudtolva Daniel a karcsú női testet. Becézgette, cirógatta s percek múlva magáévá tette. Ám az asszony, mint egy jéghideg szobor, úgy viselkedett. Irtózott férje közeledésétől, s ő, aki életében annyi férfivel volt együtt, hogy megszámolni sem tudta, mindig remekül megjátszotta a tüzes nőt, most képtelen volt Daniel szenvedélyét viszonzni. Az utóbbi időben egyre jobban kínoztta, ha a bankár követelte férji jogait. Képtelen volt minden alkalommal megjátszani a boldog és szerelmes feleséget. Eszével tudta, hogy ez helytelen, ám a teste fellázadt Daniel érintésétől.

Helga immár másodszor rontotta el a vonalat a jobb szemhéján. Nagyon dühös lett. Hunyorított, úgy nézett ki, mint egy félszemű madár. – Jaj, de ostoba vagyok! Hiába, nincs gyakorlatom a sminkelésben, de szeretnék tetszeni Andrének. Gondolom, a kórházban csupa csinos orvosnővel és ápolónővel van körülvéve. Előbb-utóbb elcsábíthatják tőlem, ezt bizony nem szeretném! – Újból elkezdte a készülődést. Kinyitott egyet a pompás parfümjei közül, amelyeket az elmúlt években apjától és a barátnőitől kapott. A fésülködőasztalán néhány zöld tégelyes üvegce állt, most felbontott egyet. Eddig nemigen törődött a külsejével, most mindent be akart pótolni. Hosszan felsóhajtott. Összefogta a vállára omló gesztenyeszínű haját, feltekerte a fejére, szabálytalan, ám mégis csinos

konty kerekedett belőle. Alaposan megvizsgálta profilját a tükörben. Nem volt elégedett a látottakkal. Okker színű selyemotthonkája még sápadtabbá tette. A szekrényből zöldes bársonykosztümöt vett elő, hozzá fekete blúzt és cipőt. – Nem valami előkelő öltözet a vacsorához, de talán ez még viszonylag csinos. Milyen kíváncsi az apám Andréra! Örült, hogy meghívtam vacsorára. – Ránézett az órájára, megdöbbsent, mert az orvos félórán belül megérkezhet. Csak délig volt ügyeletes és ígérte, hogy kora délután elindul Genfbe.

Amikor Helga teljesen elkészült, lement a nappaliba. Az apja és Carlotta vidáman nevetgéltek, konyakot iszogattak. – Már azt hittem soha nem készülsz el – mosolygott rá az asszony, aki ismételten megállapította magában, hogy a mostohalánya képtelen ízlésesen, csinosan öltözködni. – Hiába, soha nem törődött a külsejével, bezzeg én egy szépséget varázsolhatnék belőle, ha akarnék. De nem akarok! Így az apja is látja kettőnk között a különbséget, Dianáról már nem is szólok. Ő aztán ha valahol megjelenik, még ha egyszerű farmerban van, akkor is megakad rajta minden szem.

– Kérsz egy pohár konyakot? – kérdezte Albison.

– Kösz apa, most jólesne. André nemsokára megérkezik, kíváncsi vagyok, mit szólsz hozzá. Aranyos, okos, kedves, szemrevaló, sportos férfi.

– Több jelzöt nem tudsz sorolni? – vetette közbe kissé gúnyosan Carlotta. – Majd meglátjuk a fiatal orvost meghódítottad-e, vagy csak a pénzedre pályázik. Mert apád jóvoltából gazdag lány vagy!

– Hagyjuk ezt a témát, jó? Andrénak fogalma sincs a vagyonomról, amely nemcsak apámtól származik, hanem szegény megboldogult édesanyám is jócskán hagyott rám és Robertre is. Erről ne feledkezz meg Carlotta, ha már minden gondolatod a pénz körül forog.

– Ejnye lányom, milyen szúrósak a megjegyzéseid. A feleségem csak arra utalt, hogy...

– Kérlek, ne folytasd apa, jól ismerem Carlottát!

Szerencsére a vita megszakadt, mert André megérkezett. Két gyönyörű orchideacsokrot hozott, amelyet a bemutatkozás után azonnal átnyújtott a

nőknek. Carlotta mint a kopó, nyomban megérezte a férfiből áradó szexualitást. Elkönnyvelte magában, hogy kiváló szerető lehet. – Vele én is ágyba bújnék szívesen – pásztázta végig tekintetével az orvost. Konyakozás közben André a kérdésekre válaszolva elmondta munkája lényegét és lelkesen mesélt az új berendezésekről. Daniel a családjáról is érdeklődött, s figyelmesen hallgatta a fiatalembert.

Az ebédlőben elfogyasztották a pompás vacsorát. André és Carlotta hosszasan és meghitten beszélgettek, amely nem váltott ki örömet Helgából. A nő láthatóan csüngött az orvos szavain, és csodálattal tekintett rá. – Bezzeg apám ezt sem veszi észre – dühöngött magában.

Már éjfélre járt az idő, amikor mindannyian elvonultak. André az emeleti vendégszobában kapott helyet. Amikor kirakta holmiját, magában megállapította, hogy Albison bankárnak jócskán van mit a tejbe aprítania. A süppedő perzsaszőnyeggel borított vendégszoba míves tölgyfa bútorokkal volt berendezve. A fürdőszobát kék mintás csempével és kékszínű mosdóval, valamint zuhanyzóval szerelték fel. Andréra mindenhol visszaköszönt a gazdagság. Lezuhanyozott, pizsamába bújt és várta szerelmét. Néhány perc múlva Helga besurrant hozzá, és a karjaiba vetette magát. – Már annyira hiányoztál! – ölelte át szorosán a férfit, aki lángra kapott, és forró csókokkal árasztotta el a meztelen női testet. André bámulatos szerető volt: nemcsak saját élvezetével törődött, hanem óvatosan és finoman vezette be partnerét az elérhető gyönyörök birodalmába. Helga sóhajtozott és gyöngédség járta át egész valóját. André felvetette, hogy szeretné, ha kedvese egy hétvégét náluk töltené. – Nagyszerű lenne a környéken kirándulni, kikapcsolódni két napra. Ha megoldhatnánk, remek lenne, a vidék gyönyörű, és nem lehet betelni a természet csodáival.

Hajnalig szeretkeztek, egymás karjaiban aludtak el. Helga álmában anyja jelent meg, aki óva intette mostohaanyja ármánykodásától. Amikor felébredt, s maga mellett tudta a férfit, csak mosolygott a szörnyű álmon. – Nem adom neki, pedig láttam, mit művelt a szemével a vacsora alatt! De most az egyszer a sarkamra állok, s nem engedem, hogy megszedítse a szerelmemet. Igaz, nem vagyok valami tapasztalt e téren, de a jövőben igyekszem többet törődni a testemmel, a ruháimmal, a megjelenésemmel.

Diana több mint két órát késett a fotózásról. Richard Pullman meglehetősen durván lehordta. – Csak ne képzeld magad nélkülözhetetlennek, már órák óta várjuk, hogy belibegj! Már más modellt állítottam volna be, de sajnos a gyártó cég ragaszkodik hozzád. Ez a szerencséd! Képtelen vagy pontosan dolgozni. Hallom, hogy a testvérem diszkójában bezzeg éjfélig is elidőzöl, és újabban egyre gyakrabban szívsz füvet. Már figyelmeztettelek, ennek nem lesz jó vége! Casilio ugyan nagyon véd, hogy kimerült vagy, agyonhajszollak, és ezért van szükséged a kikapcsolódásra, de én másként látom. Ha füttyülsz rá, hogy az idő pénz, akkor rövidesen szétválnak az útjaink.

A lány kissé megszeppent, de nem mutatta. Felemelte a hangját. – Nem sokáig szorulok rád, kedves Richard! Vedd végre tudomásul, hogy számos cég engem kér fel, sőt továbbmegyek, ragaszkodik, hogy egy-egy terméküket az én fotóim népszerűsítsék. Egyetlen pillanat alatt kiépíthetem a saját ügynökségemet! Az apám ehhez pénzt is adna, de az anyám még ellenzi. Szerinte nagyon fiatal vagyok ahhoz, hogy saját céget irányítsak. Ha még egyszer ilyen hangon beszélsz velem, itt hagylak, nem kell felmondanod! Egyébként azért késtem, mert eltévesztettem a helyszínt, és az óváros nyugati peremén lévő Hotel de Ville épülettömbjéhez mentem. Elnéztem a dátumot. Ott jöttem rá, hogy az utazási magazin számára csak holnap lesz ott a fotózás. Bekukkantottam a határidő naplómba, s rádöbbsentem, hogy itt készül a felvétel. Na, ezért késtem, most már legalább világos?

Közben a sminkes, a fodrász, az öltöztető előkészítette Dianát a felvételre. A lány pillanatok alatt megérezte, hogyan és miként kínálja az új parfümöt, valamint a hozzá kapcsolódó testápoló szereket. A leheletszerű fátyol, amellyel beborították karcsú testét, körülölte, és egészen különleges báj áradt lényéből. Richard csettintett egyet: igaz, hogy Diana lehetetlen természet, de kiváló fotómodell! – Nem fogok megszabadulni tőle, még akkor sem, ha rengeteg bosszúságot okoz. Egyszerűen képtelen fegyelmezetten élni, az ígéretei, mint a falevelek, szállnak a semmibe... De hát ott van a szülői ház a háttérben, mindent megengednek neki. Állítólag a mostohaapja imádja, és a csaj kérése

parancs! Az anyja megfogta az Isten lábát, amikor hozzáment a bankárhoz. Persze ki tudja, milyen körülmények között éltek Rómában... Nyilvánvalóan ott sem nyomoroghattak.

Már estébe hajlott az idő, amikor befejezték a munkát, és mindenki elhagyta a színhelyet, csak Richard és Diana készülődtek. – Volna kedved meginni egy kávét valahol? – kérdezte békülékenyen a férfi.

– Rendben, de ne menjünk messzire! A kocsimat a park bejáratánál hagytam. Esetleg a református kollégium melletti kávézóba ugorhatnánk be, gyalog nem több mint tíz perc.

A hangulatos kis helyiségben Diana habos kávét és süteményt rendelt, míg Richard egy pohár ásványvizet.

– Milyen szerencsés vagy, bármit ehetsz, ihatsz, egy gramm súlyfelesleged sincs. Mondd, hogy csinálod? A többi modell állandóan fogyókúrázik, te még a fotózás idején is számtalanszor csokoládét majszolsz, meg üdítőket.

– Ez szükséges ahhoz, hogy legyen energiám. Szerencsémre soha nem kellett vigyáznom az alakomra, azt hiszem ez családi örökség! Anyám negyvenkét éves korára akár tíz esztendő is nyugodtan letagadhatna. Az alakja felséges, karcsú, de nem sovány, pedig ő sem diétázik.

– Ha már itt tartunk, mesélj egy kicsit a római életedről! Soha nem említetted, pedig csak nemrégiben jöttetek Genfbe.

– Sok érdekesség nincs, leérettségiztem és anyámmal átjöttünk Svájcba. Ennyi és nem több! Kérlek, ne kíváncsiskodj, nincs mit mondanom. Apám meghalt már régen, s anyám mindig tervezte, hogy elköltözik Rómától. Majd valóra váltotta. Házasságot kötött a nevelőapámmal, aki egy földre szállt angyal. Minden kívánságomat teljesíti, anyámat pedig egyenesen imádja.

Ezután Richard ismertette a következő egy hónap megbízásait, amely igencsak sűrű volt, főként Diana számára megterhelő, miután számos cég ragaszkodott a lányhoz.

Massimo Colin gondterhelten sietett a Reggeli Hírek szerkesztőségébe. A Turisztikai Hivatal egy külön mellékletet kívánt megjelentetni a lapban, s a határidő igen szoros volt. Már majdnem elérte a kaput, amikor a lánynak ütközött. – Bocsánat, elnézést – szólta, majd felnézett a sietősen haladó leányzóra. – Ó, most ismertelek meg, te hoztad a főiskoláról a meghívót és ismertetést!

– Igen, én voltam – pirult el zavarában Maria.

– Hogy sikerült a kiállítás? Sajnos nem tudtam megnézni, pedig megígértem, de rengeteg dolgom adódott.

– A főiskola igazgatója szerint remek volt a bemutatkozás, s a belépőkből befolyt összeget az iskola fejlesztésre fordítja.

Massimo már menni akart, amikor végül mégis megkérdezte, csupán udvariasságból: – Volna kedved velem meginni egy kávékat itt a szerkesztőség melletti kávézóban? Rám férne egy kis doppingolás – mosolyodott el a fiatalember.

– Hát... hát... nem is tudom... – habogta zavartan Maria. – Nem szoktam kávézóba járni... valójában sehova... Apám igen szigorú ember... Állandóan számon kéri az időmet... A főiskoláról jövök, leadtam két vázlatot... de sietek haza... mert a Solvejgban sok a munka...

– Ezt nem értem – karolta át barátian a lány vállát Massimo. – Tudomásom szerint a Solvejg az apádé. Remélem, neked nem kell ott dolgoznod!

– Kicsit besegítek az otthoni munkában, de nem vészes! Már megszoktam. Így is örülök: apám megengedte, hogy tanuljak... Igaz, mindez a testvérem közbenjárására történt.

– Ki a testvéred? Mivel foglalkozik? Ő is a kocsmában dolgozik?

– Nem, dehogy, André itt, a sioni Sürgősségi Kórházban orvos. Az apám igencsak ad a szavára, így sikerült a beleegyezését megszerezni, hogy főiskolára járjak.

A kávézóban a férfit sokan köszöntötték, látszott, hogy ismerik a városban. – Volna kedved az egyik este velem vacsorázni? – kérdezte Mariától kávézás közben.

– Sajnos nem lehet, az apám nem engedné meg! De ha van kedve, egyszer látogasson el a Solvejgbe, nagyon finoman főz Dalma, a szakácsnőnk.

Ebben a pillanatban lobogó hajjal rohant be egy fiatal lány, egyenesen Massimóhoz intézve szavait. – Gyere gyorsan, most kaptuk a hírt, hogy a Sürgősségi Kórház harmadik emeletéről kiugrott, vagy kiesett egy férfi. A zsaruk már a helyszínen vannak, nekünk is ott a helyünk! Jelöld ki, melyik munkatársunk tudósítson – hadarta egy szuszra a gyakornok.

– Bocs Maria, ne haragudj, mennem kell, majd hívlak!

Maria megitta a kávéját és komótosan gyalog hazaindult.

Ahogy belépett a Solvejgba, az apjába ütközött.

– Hát te meg hol sétafikálsz? Dalmának segítségre van szüksége, mert Karen sem bírja a munkát. Estére a polgármesteri hivatalból többen átjönnek, ünnepi vacsorát rendeltek. Anyád is valahol kóborol! Sehol nem találok! Állítólag bement a városba vásárolni, ezt üzent nekem. Még hogy vásárolni! Mi kell neki? Mindene megvan! Már az egész családom nagyzási hóbortban szenved! Te pedig tüstént öltözz át és siess a konyhába! Ne lazásalj! Unom, hogy csak én dolgozom...

– Ugyan már apa! Állandóan hóbörögsz mindenért. Nem csodálom, ha anya már nem bírja elviselni a szekírozásaidat. Csak André-t kíméled az igazságtalan megjegyzéseidről – majd sarkon fordult és elindult a szobájába átöltözni.

A zsaruk lezárták a környéket, de a kíváncsi báméshkodók alig engedtek helyet a nyomozóknak, helyszínelőknek. Végül Massimo indult a kórházhoz, mert a kollégák többsége még nem érkezett be, s kezdőre nem akarta bízni a tudósítást. Egy kis ideig ő is a többi újságíróval együtt ácsorgott, és várta a rendőrségi szóvivő bejelentését. Eszébe jutott, hogy Maria Fernet testvére is itt dolgozik. – Megkeresem, hátha ő segítene, és többet megtudnék, mint a zsaruktól.

André Fernet éppen igyekezett a nővérrel a vizsgálóra fektetni a nehezen lélegző idős férfit. Az orvos a vérnyomását mérte, közben kiadta

az utasítást. – Azonnal kérek EKG-t és röntgent, valamint teljes laboratóriumi vizsgálatot. – A belépőhöz fordult. – Kérem, várjon kint, még nem végeztem a beteggel! Nagy a felfordulás, egyedül ügyelek.

– Én nem betegként jöttem, a Reggeli Híreknél dolgozom. A húgával kávéztam éppen, amikor megtudtam a szörnyű hírt és idefutottam. Gondoltam, segít nekem a doktor úr, kicsit részletesebben szeretnék írni a tragédiáról.

– Rendben. Várjon kint egy darabig, ha befejeztem jöjjön át az irodába. De nincs sok időm, nézzen végig a folyosón, milyen sok ma a beteg.

Mintegy félóra múlva André bement az újságíróval az irodába, leültette és így szólt. – Sajnos sokat nem tudok mondani, mert nem én vizsgáltam a férfit, nem is én vettem fel a belgyógyászatra. Éjszaka Irene Prester doktornő volt az ügyeletes, és ő súlyos Corpulmonale diagnózist állapított meg. A beteg egyedül volt a kórteremben, amikor kiugrott az ablakon. A szobatársa a folyosón sétált.

– Elnézést doktor úr, nem tartja elképzelhetőnek, hogy valaki kilökte?

– Nézze, erre csak a boncolás ad választ, addig minden csupán feltételezés. De árulja el nekem, Maria mikor ismerkedett meg magával, és hol kávéztak együtt? Ez furá nekem, mert a húgom igen szigorú ellenőrzés alatt áll, apám elszámoltatja az idejével. Szegénykém, sokat szenved az öregünk zsarnoksága miatt.

Massimo Colin néhány szóval vázolta a megismerkedésüket s a mai véletlen találkozásukat.

– Azt javaslom, menjünk le mi is a főorvoshoz, bemutatlak neki – tért át a tegezésre. – Hátha tőle többet megtudsz!

A nyomozók a főorvos szobájába hívták össze az újságírókat. André elköszönt Massimótól és rohant az ügyeletre. A zsaruk néhány mondatot közöltek, minden kérdésre röviden, szűkszavúan válaszoltak. – Gyakorlatilag semmivel nem lettem okosabb ettől a sajtó-tájékoztatótól – sóhajtott Massimo, s a többiekkel együtt távozott.

Álmában ismét érezte a férfi izzadtságát, a hatalmas, lapos, érdes kezét, a szörnyű elviselhetetlen leheletét, a rekedtes, suttogó mézesmázos szavát. Mint már annyiszor a hosszas évek alatt, megdermedt az öleléstől, a kényszer borzalmától, az irtózattól, amelyet a középkorú férfi keltett benne. Amikor felébredt, a hálóinge és az egész teste verejtékben úszott. Kinyitotta a szemét, nem akarta még álmában sem látni a szörnyeteget...

Visszagondolt azokra az évekre, melyek ugyan már távol voltak tőle, de az undortól soha nem szabadult meg. – Istenem, milyen naiv kislány voltam! – sóhajtott. – Amikor az apám éjszaka először bejött hozzám, csókolgatott és becézgetett, mialatt anyám a pizzériában mosogatott. Most is hallom, ahogy mondja: – Kicsikém... kicsikém... te vagy a szemem fénye... az életem értelme... nem hagylak el soha... mindig vigyázok rád... Közben felhúzta a hálóinget, és egyre lejjebb és lejjebb simogatott. Először nem értettem, mit akar tőlem, aztán vadabbul csókolni kezdett. Igyekeztem kibújni az egyre jobban szorító karjaiból, de nem ment. Sikoltozni kezdtem. Betapasztotta kezével a számát.

– Hagyd abba végre! Hagyd már abba! Senki nem hallja... engem meg idegesít... úgysem menekülsz a szerelmem elől... kívánlak te kis virágszál... enyém leszel... csak az enyém... – majd belémhatolt. Fájdalmamban üvölteni kezdtem...

Nem is értem a mai eszemmel, hogy bírtam ki, hogy az átkozott egy évig folyamatosan szórakozott velem, amikor egyedül voltunk a lakásban. Azután egy szép napon már nem bírtam tovább. A tizenhatodik születésnapomat ünnepeltük, kaptam egy fehér blúzt és hozzá egy sötétkék szoknyát. Nagy szó volt ez nálunk, mert akkoriban már nincstelen senkik voltak a szüleim. Apám elkártyázta a pizzériánkat, ahova anyám később eljárt mosogatni, míg az apám csak ténfergett, s időnként valami alkalmi munkát szerzett. Szóval, örültem az ajándéknak, ám nem sokáig! Mert vacsora után anyám szólt, hogy váratlanul behívták kiséíteni a szomszédos étterembe, ahol időnként szintén vállalt plusz munkát.

Ma is előttem van az öregem arca, amint mosolyra húzódik a szája és hozzám lép. – Nem baj kis virágom, majd mi kettesben elszórakozunk! – Ebben a pillanatban úgy éreztem elég! Elég! Nem bírom tovább!

- Anya, nem maradok itthon, megyek veled!
- Amanda, mi ütött beléd? Apáddal itthon maradsz, majd sietek vissza. Kell a pénz... ezért vállaltam a melót...
- Nem! Nem! Soha többet nem leszek a lakásban veled egyedül...
- De miért kislányom? Apád szeretet!
- De hogyan? Bebújik az ágyamba... simogat... csókolgat... azután végül...
- Úristen, te lány! Megbolondultál! Elment a józan eszed! Apád soha nem lenne képes erre a szörnyűségre! Ő szeretet!
- Hazudik ez a kis kurva! – kiabált immár az apám. – Látszik, hogy nem a mi vérünk! Nem kellett volna elhoznunk az árvaházból, de te annyira erősködtél, hogy gyereket akarsz...
- Én csak bámultam és az elhangzott mondatokat először nem is fogtam fel... – Úristen! Akkor ők nem a szüleim! Mi történik itt!
- Akkor te nem is vagy az édesanyám? – fordultam a zokogó asszonyhoz.
- Nem. Nem Amanda! Igaz, amit apád mond, sajnós nekem nem lehetett gyerekm, ezért árvaházból hoztunk ki téged, és örökbe fogadtunk. Új nevet és új szülőket kaptál.
- Akkor azonnal mondjátok meg az igazi szüleim nevét! Tudni akarom, ki az anyám és az apám. Ezek szerint Celentano Tucci csak a nevelőapám? Miért hallgattatok?
- Nézd Amanda, a valódi szüleidet nem ismerjük, és a nevedet sem tudjuk. Amikor hosszas utánajárás után végre elhozhattunk az árvaházból, a születési adataidat nem közölték. Az apácákat szigorú titoktartás köti: az ott nevelkedő gyerekek valódi kilétét nem árulják el. Bennünket csak az érdekelt, hogy végre-valahára saját kislányunk legyen. Amikor magunkhoz vettünk, hároméves voltál, olyan, mint egy picike kis angyal!
- Kislányom, ne foglalkozz a múltaddal! Mi szerettünk és felneveltünk
- szólt behízselgően a férfi.

– Na erről jobb, ha nem beszélünk! Soha, de soha nem maradok veled egyedül! Holnap keresek magamnak munkát, igaz most múltam tizenhat éves, de csak találok valamit...

Most, amikor visszagondolt minderre Amanda, no meg az állandó rémálmaira, összerázkódott. Még ennyi év után sem tudta kitörölni magából azt a sok megaláztatást, szenvedést, amit el kellett túrnie.

– Még szerencse, hogy jobbra fordult a sorsom – folytatta tovább a visszaemlékezést. – Másnap elmentem a Katalin zárdába és a főnökasszonyhoz bejelentkeztem, kedvesen fogadott. Mindent elmeséltem neki a nevelőszüleimről, s azt is, hogy soha, de soha többet nem megyek haza.

Hajlékot adott, nem volt hova mennem. Segített, hogy leérettségizzek. Amikor az egyetemre jelentkeztem, elhagytam a zárdát, ösztöndíjat kaptam, s a kollégiumban laktam. De a főnökasszony még akkor is támogatott, lelkiileg és anyagilag egyaránt. Azután megbetegedett, s az orvosok rövid időt jósoltak a földi létének. Gyakran meglátogattam, s a halálos ágyán elmondta, hogy valóban hároméves koromban örökbe fogadtak, a nevemet Andreáról, Amandára változtatták. Most is hallom a suttogó hangját. – Hallgass rám, hagyd a múltat... törődj a jövőddel! – Utolsó látogatásom után egy nappal meghalt. A temetésén kegyelettel részt vettem.

Mennyi, de mennyi év telt el azóta – töprengett el a lány. – Eleinte próbáltam kinyomozni anyám hollétét, de nem sikerült... a végén... már nem is érdekel...

Azután megismerkedtem Steven Salvatoréval. Az egyetem után nála kezdtem dolgozni... Rendes volt velem, támogatott...

Helga izgatottan, jókedvűen haladt Sion felé az autópályán. Gyönyörködött az utat szegélyező nyírfák és platánsorok látványában. Elhagyta a Szent Bernát alagutat. A végénél étterem, kávézó állt a turisták, utasok rendelkezésére. A lány ivott egy kávé és narancslevet, s máris indult tovább. Mielőbb Sionba akart érné. – Mennyire más ez a helyzet, mint amikor a gyerekekkel jöttünk kirándulni! André sok rosszat mondott

az apjáról, akire már alig emlékszem, hiszen csak percekre találkoztunk. Így vagyok az édesanyjával is, akiről viszont áradozott a szerelmem. – Eltöprengett saját családján, a szemtelen Dianán, az akarnok Carlottán és nem utolsósorban az apján, aki fenntartás nélkül mindent elhisz, amit az asszony mond. – Nem is értem, hogy lehet így behálózni egy férfit? – tette fel a kérdést magának.

Több mint egy óra elteltével megérkezett Valais kanton városába, Sionba. Áthaladt a pályaudvar melletti úton, majd elhagyta a Sion-patakot, a kettős várhegyet, amely a turisták egyik kedvelt helye. Végül a Valeria-vár épületegyüttese melletti utcára fordult. Innen kifelé tartott, és már feltűntek a valaisi havasok nyúlványai. Egy hatalmas tábla hirdette a Solvejghez vezető bekötőutat.

André várta a szerelmét. Előtte megkérte az apját, hogy emberelje meg magát, és igyekezzen normálisan viselkedni. – Nem szeretném, ha Helga a valódi énedet megismerné, ehhez tartsd magad! Anyával és Mariával se üvöltözz, ahogy szoktál. Helga három napig marad nálunk, próbálj addig uralkodni az indulataidon.

André és Helga szerelmesen átölelték, csókolták egymást, utána együtt mentek be a Solvejgbe. André már előre szólta Karennek, hogy vigye a lány csomagját a hármasszobába, a kocsiját pedig a kertbe állítsa le Franz. Az egyik sarokasztalhoz telepedtek. André Martinit kért a lánynak, mert látta, hogy elfáradt. – Drágám, hamarosan ebédelünk. Anyám nagyon vár már, szólok neki, a konyhában van. Maria is itthon lehet, gondolom, együtt ülünk asztalhoz. Talán még apám is kegyeskedik majd velünk tartani.

Ebben a pillanatban a hátsó helyiségből előbukkant Fernet, egyenesen Helgához sietett.

– Ugye megismer, kedvesem? – nyújtotta a kezét a lánynak. – Bár akkor más minőségben volt itt, de mint hallom, a fiam ugyancsak teszi a szépet magának!

Helga elpirult és zavarában habogott. – Mindketten szeretjük...

– Ne is folytassa – vágott a szavába a férfi –, tudom én jól, hogy mindig a nők irányítják a férfiakat. Persze van kivétel is – nézett végig magán.

Ekkor érkezett Gerda, átölelte és megpusztilta a lányt. – Kedvesem, ugye nagyon elfáradtál a hosszú úttól. Perceken belül ebédelünk, utána, kicsit lepihenhetsz.

Maria szeretettel köszöntötte Helgát, és mindannyian leültek a szépen, ízletesen megterített asztalhoz. Dalma kitett magáért: húslevest, zöldséggombócot, valamint mustáros szeleteket tálalt. A második fogás a hagyományos sült disznóhús volt, hozzá burgonya és káposzta. Háromféle torta, fagylalt és gyümölcs zárta a sort. Carles kétféle bort hozatott, de előtte Helgát megkínálta a híres sioni körtepálinkából, amely olyan erős volt, hogy azonnal a fejébe szállt. André megszorította kezét az asztal alatt. – Szükség lesz az energiádra, mert délután elviszlek egy túrára! Igyál még egy kortyot – bízta a lányt.

Közben egyre többen érkeztek a vendéglőbe, szombat lévén egyetlen asztal sem maradt szabad. Gerda kedvesen érdeklődött a lány apjáról, testvéréről s nem utolsó sorban a mostohaanyjáról. Róla Helga csak szűkszavúan szólt: – Nem zavartalan a kapcsolatunk, de valahogy kibírjuk egymást. Apám megőrül az ifjú feleségéért, imádja.

– Na hallod, kedvesem – szólt Fernet ki az a bolond férfi, aki egy fiatal csibehúst ne kószolna meg szívesen. Nyilván apád is így van ezzel. Hallottam Andréról, hogy az anyád meghalt, apád egyedül élt, nem csoda, ha fiatal feleséget választott. Ha én egyedül maradnék, én csak húszéves csajt vennék el! Az öreg hús már rágós, ahogy mifelénk mondják.

– De apa, hogy beszélsz! Nem értelek!

– Dehogynem! Minden férfi egyforma! Majd te is belátod ezt, de még nagyon fiatal vagy, nincs efféle tapasztalatod. Még nem futkároztál annyi nő után, hogy megund őket.

Gerda némán tűrte a férje hözöngését, már megszokta, hogy idegenek előtt is megalázza. Nem akart tőle egyebet, csak azt, hogy hagyja őt békén. Ez látszott a tekintetén.

Helga zavarba jött. Fernet olyan durva, bántó hangon nyilatkozott a nőkről, hogy szíve szerint lehordta volna. – De hát nekem semmi jogom erre. – Felállt az asztaltól. – Köszönöm az ebédet, a kávé később innám meg. Kicsomagolok, és egy órára lepihenek.

– Helga, ha délután kirándulni mentek, vegyél sportcipőt! Ha nem hoztál, szívesen adok kölcsön. Hiszen csak egy darabig tudtok autóval menni. A táj gyönyörűsége csak a hegyi utakról látható.

– Köszönöm, nagyon kedves vagy Maria, de hoztam mindent, amire szükségem lehet.

A két fiatal felment a szobába, az asztalnál Gerda és Maria még halkán beszélgettek.

– Na, mi lesz? Itt akartok megöregedni? Látjátok milyen sok a vendég, segíthetnétek! Micsoda ingyenélőket tartok el!

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Massimo Colin lépett be. Egyenesen Mariához sietett, üdvözölték egymást, majd a lány bemutatta az édesanyját.

– Ebédelni jöttem hozzátok, no meg titokban reménykedtem, hogy itt találalak, és délután kirándulhatnánk. Rám fér egy kis levegőzés, a hét szörnyen zsúfolt volt!

– Boldogan sétálok veled Massimo, sőt, esetleg Helgával és Andréval együtt mehetnénk. – Néhány szóval elmesélte Helga látogatását.

A négyesben történt kirándulás remek hangulatban indult. A fiatalok nagyszerűen megértették egymást. André a kocsiját a Fhone-híd melletti völgyben, a Haute Nendaz üdülőtelepen hagyta. Onnan gyalog indultak el a keskeny úton a Cleuson víztárolóhoz. A meredek hegyi szakaszon lassan haladtak, s amikor megpillantották végre a víztárolót, mindannyian megörültek. A látvány lenyűgöző volt, a délutáni nap sugarai táncoltak a vízen, a vadkacsák és vadlibák békésen úszkáltak, egy-egy halra lecsapva. Valójában a tárolót már csupán látványosságként tartotta fenn a helyi önkormányzat. Meghagyták a természet alkotásait, de a mintegy hat kilométeres sétányon padokat helyeztek el. Letelepdedtek megpihenni. Massimo és André élénken beszélgettek a munkájukkal kapcsolatos eredményekről, gondokról. A lányok mindkettőjüket figyelmesen hallgatták. Helga azt bizonygatta, hogy egy tanárnő élete sem fenékiig tejfel, mert a nebulókat állandóan noszogatni kell a gyakorlásra.

– Tudjátok, egy zeneiskolában sokkal nehezebb a pedagógus feladata, mint más hasonló intézményben. Nálunk első a zeneoktatás, de a többi tantárgyat sem hanyagolhatjuk el. Így rendszeresen előfordul, hogy még este nyolc órakor is bent vagyok, a zongora mellett ülök, és ellenőrzöm a tanítványaim gyakorlását. Szinte mindegyik utálja a kötelező műveket, de sajnós a technika elsajátítása nélkül nem megy a zenélés.

Maria szokásához híven hallgatott, csak akkor szólalt meg, amikor messziről megpillantották a Lac de Vaux tengerszemet, amely egy mesebeli tájat idézett.

– De kár, hogy nem hoztam magammal a füzetemet! Készítenék néhány vázlatot! Mindig megragad a természet leírhatatlan szépsége és varázsa.

Mire hazaértek, mindannyian fáradtak és éhesek voltak. Gerda a Solvejgben azonnal tálaltatott, míg Fernet körtepálinkájával kínálta a fiatalokat. Kivételesen nem tett semmiféle gúnyos megjegyzést senkire, talán azért, mert délután Karent magával vitte az italtárolóba azzal a jelszóval, hogy segítsen neki. Ez nem tűnt fel senkinek, továbbá az sem, hogy csak egy bő óra múlva kerültek elő néhány üveg palackkal. Karen bánatosan vonult vissza a konyhába, hogy segítsen Dalmának.

Vacsora után Massimo elköszönt, másnapi munkájára hivatkozva, míg Maria felment a szobájába televíziót nézni. Helga és André egymást átölelve tértek be a lány szobájába.

– Nagyon hiányzol majd drágám, ha nem leszel velem.

– Mennyire? – kérdezte halkán a lány.

– Kimondhatatlanul!

Egy másodperccel később, már az ágy szélén ölelték egymást. – Csitt! Ne szólj! Csak ölelj és szeress! – suttogta a férfi.

Bársonyos érintésekkel, cirógatásokkal, becézésekkel, egymás testének újabb és újabb felfedezésével kényeztették egymást. Azután ritmusuk egyre hevesebb lett, végül a gyönyör eszeveszett orgiáját élték. André egyre hevesebben mozgott, míg végül sikoltani akart a féktelen kéjtől. Lebegett, egy dagály hullámai emelték mind magasabbra, aztán a belsejében felrobbant, szétolvadt valami, és egész teste rázkódni kezdett. A

vihar lassacskán elcsendesedett. Helga lehunyta a szemét. Élvezte, amint André ajka végigcsókolja testét, egyre lejjebb, egészen az ágyékáig, és a lányt a gyönyör újabb tajtéka ragadta el. Magához húzta a férfit, szorosan tartotta, érezte a szívverését. Egész testével hozzásimult.

Egész éjszaka szeretkeztek, hajnalban elszundikáltak. Amikor szikrázni kezdett a beszűrődő napfény, André törte meg a csendet.

– Ilyen boldogságot soha életemben nem éreztem! Drágám, mi egymáshoz tartozunk... remélem, soha nem válunk el... később, ha te is akarsz, összekötjük az életünket!

– Én is nagyon-nagyon szeretlek, André. Boldog vagyok! Ha kicsit jobban megismerjük egymást, tiszta fővel határozunk! Örömmel leszek a feleséged, de azt hiszem még várni kell. Csak azt kérem, próbáljunk minél többet együtt lenni, bár tudom, hogy a sok munka, a távolság miatt ez sokszor lehetetlen. Ígérem, amikor tudok, átjövök Sionba, és ha nem vagy ügyeletes és szabadnapod van, te is meglátogathatnál. Bár a drágalátos Diana „testvérem” megjegyzéseket tenne, ha te gyakran ott aludnál.

– Mondd csak, miért gyűlölitek egymást Dianával, hiszen közel egykorúak vagytok?

– Valójában nem tudom. Ő mindig ellenséges velem és Roberttel is. Carlottáról már nem is szólok, mert jellemzően képtelen uralkodni az indulatain, a megjegyzései epések, rosszindulatúak és gonoszok. Pedig igazán örülhetne a házasságnak. Még ki sem mondja, apám már teljesíti is a kívánságát. Soha nem hittem, hogy az öregem ilyen eszeveszetten beleesik egy nála közel húsz évvel fiatalabb nőbe. Igaz, anyámat meggyászolta, de soha nem imádta így, és nem vette körül annyi figyelemmel, szerelemmel, mint Carlottát.

Meghitten beszélgettek, majd megállapodtak, hogy ebéd előtt elindulnak Vesbe, Siontól mintegy kilenc kilométerre megbúvó hegyi faluba. Ott ebédelnek és elsétálnak a Ferpele gleccser felé.

A római Salvatore divatház legújabb kollekcióját hozta át Genfba, hogy a helyszínen fotózzák a bemutatandó darabokat. Salvatore arról volt híres,

hogy elsősorban a felső tízezer számára készített egyedi ruhakölteményeket, de az utóbbi időben több nagyobb olasz áruházba is be akart vonulni. Ehhez pedig különleges katalógusra volt szüksége. A fotózás helyszínéül Genfét jelölte meg. A svájci Pierre Bade divatházzal közösen tervezték bemutatót és katalógust. A két cég vezetője előzetesen megállapodott, hogy egymást támogatva bővítik kollekciójukat: Salvatore termékeit Svájcban, míg a Bade ruhákat Rómában reklámozzák. Ennek a nagyszabású és hosszantartó előkészítő munkának most érett be a gyümölcse. Steven Salvatore és stábja megérkezett Genfbe, ahol nemcsak a svájci partnerek várták őket, hanem Richard Pullman fotós és több munkatársa is.

Mindkét cég számára előnyös volt a megállapodás, főleg, ha a fotók kiválóan sikerülnek, s erre garanciát jelentett Richard kiváló tehetsége.

A római vendégek elhelyezkedtek a Hotel Lordban, megebédeltek, és egy rövid városnézést iktattak be, hogy a megfelelő helyszínt kiválasszák.

Az estét Richard szervezte meg testvére Casilio mulatójában. A különteremben rendezett ünnepséget. A vacsora tálalása alatt halk zene szólt, utána lenge öltözetű lányok különleges afrikai táncokat adtak elő, végül a bár hátsó részeiben szórakozhattak a pókerezők, rulettezők is. Az éjszakába nyúló mulatság remekül sikerült. Richard biztos volt benne, hogy a saját vállalkozása még jobban fellendül e kapcsolat szorosabbra fűzése után.

Másnap délelőtt tizenegyre beszéltek meg találkozót a híres Valérentemplom előtt. Nemcsak a főnökök és a kiséítő személyzet, hanem mindkét cég modelljei is megjelentek. Diana most is, mint mindig, azonnal felkeltette az érdeklődést. Elsőként egy hófehér selyemtunikát, hozzávaló szoknyát és blúzt mutatott be. Olyan légiesen mozgott a lány, mintha felhők között úszna az égen, s az arcán megdicsőült mosoly lenyűgöző volt. Mindez összhangban volt az olasz cég elképzelésével, hiszen ezt a darabot nyáresti fogadásokra, hangversenyekre szánták. Ezt követően egy farmerkosztümöt vett fel, úgy vonult, mint egy csitri. Csibészesen mozgott a feszes ruhában, és Steven Salvatorenek megtetszett a modell bemutatkozása.

– Nagyon jól mutat a fényképezőgép előtt – szólt Dianához az olasz divatszakember. – Ha jól tudom, még a mai nap két újabb helyszínre megyünk, s maga is szerepel azokon is.

– Richard Pullmannal már sokat dolgoztunk együtt, ő remek fotós, videókat is készít, a vállalata elismert Svájcban – mondta szerényen Diana. – Azt hiszem, én is hozzájárulok a sikeréhez, mert nagyon sok cég hozzám ragaszkodik – mosolyodott el. Az arcán olyan kellemes báj ömlött szét, hogy a férfi mérhetetlen melegséget érzett a lány iránt. Egyébként a munkatársainak magasra állította a mércét. Még a jobbkezének számító Amanda Tuccitól is maximális teljesítményt követelt. Most is, mint mindenhova, magával hozta, mert a véleménye nélkül semmiben nem döntött.

A vörös hajú, zöldszemű, nyúlánk, karcsú lány, külsőleg nem hívta fel magára a figyelmet, de észbeli képességei kiválóak voltak. Ösztöndíjjal elvégezte a közgazdasági egyetemet, ezután került Steven Salvatore divatházába. A férfi azonnal maga mellé vette. A munkatársa nemcsak pénzügyeiben adott kiváló tanácsokat, hanem a teljes gazdasági folyamatot ellenőrizte. A különböző részlegvezetők neki számoltak be, a lány értékelte munkájukat, és így terjesztette Salvatore elé a javaslatait. Amanda, bár tisztában volt külsejével, adott arra, hogy disztिंगváltan, nagyon elegánsan jelenjen meg a külvilág előtt. Senkije nem volt, egyedül élt. Csak és kizárólag a cég érdekeivel, ügyeivel foglalkozott. Salvatoret minden hivatalos útjára elkísérte, s a férfi már úgy érezte, a lány tanácsai nélkül élni sem tudna.

A külvilág ezt látta, mert Amanda igyekezett mindenben megfelelni Steven elvárásainak. A férfi, mint divatkirály, rengeteg embert ismert. Amikor a lány jelentkezett a cégnél, azonnal megtetszett neki a fiatal okos, szemrevaló teremtés. Salvatorenak álmában sem jutott eszébe, hogy a hírnév vonzza a lányt, s nem véletlenül kereste meg. Harmadik találkozásuk után Amanda már az ágyában kötött ki, s a férfi büszke volt sikeres hódítására, de néhány alkalom után már újabb nővel feküdt le. Steven Salvatore már a hatvanadik esztendejét taposta, egyedül élt, soha nem nősült meg. Palermói rokonai segítségével fiatal korában alapította meg a divatközpontot, miután elvégezte az iparművészeti főiskolát. A

rokonok javaslatára egyre jobban bővítette a céget, s immár római divatkirálynak számított a fővárosban. De ő soha nem feledkezett meg a rokonokról, ha szívességet kértek tőle.

Ahogy múlt az idő, Amandában egyre jobban megbízott, bár a lány zárkózottsága időnként zavarta.

Salvatore a fotózás során egyre azon töprengett, mi az a különleges képesség, amely Dianából árad, hiszen minden, amit bemutat, nyomban vonzóvá válik. – Most már elhiszem, hogy Richard Pullman és a svájci cégek nagy része ragaszkodik hozzá – töprengett magában. Ekkor lépett mellé Amanda, s mintha kitalálta volna gondolatait szólt.

– Ugye, te is érzed a lányból a kisugárzást, remekül szerepel! Az eddig látott modellek közül ő a legmenőbb. A Pierre Bade divatház főnökének is igencsak tetszik! Akarsz vele beszélni a jövőjéről – kérdezte Amanda, tudván, hogy a férfi latolgatja a lány római esélyeit.

– Aranyos vagy kedvesem, de még várjunk! Soha nem szabad azonnal és hirtelen dönteni. Ez csupán az első napunk, később meglátjuk!

Amanda igyekezett mindenre figyelni, mindenkivel néhány szót váltani. Késő délutánra járt az idő, amikor a stáb ebédelni ment, majd visszajöttek, és este nyolcig folytatták a munkát. Néhány felvétel készült a vár kapujánál, ahol az esti fényben fiatal férfiak mutatták be a nyári kollekciót.

Daniel Albisen amikor hazaért, meglepetten tapasztalta, hogy Carlotta nincs otthon. A személyzetnek sem mondta meg, hova megy, ez pedig teljesen szokatlan volt tőle. A férfi a dolgozószobájában töltött magának egy pohár whiskyt és rágyújtott a pipájára. Ahogy kortyolgatta az italt, elégedetten merengett: mennyire boldoggá teszi őt az asszony, aki nemcsak szép, kedves és okos, hanem érdeklődő is. – Bár a banki ügyekhez nem ért, de mindig beszámoltat a munkámról és igen figyelmesen hallgatja a szavaimat. Micsoda kincset találtam – sóhajtott. – Csak ne lenne olyan nagy korkülönbség közöttünk! Nehogy egy szép napon arra ébredjek, hogy a feleségem beleszeret egy fiatalabb férfibe! Bár ennek egyelőre semmi jelét nem látom. Na meg ott van a lánya, Diana! Úgy szeretem, mintha a sajátom lenne. Egy édes, aranyos kiscicához

hasonlítanám. Bezzeg az igazi vér szerinti lányom, Helga, gyakran tüskés, ingerlékeny és állandóan rossz hangulatban van. Kellene neki egy férfi, de hát nem hiszem, hogy azzal a sioni orvossal hosszú távú lehetne a kapcsolata. Azután ott van Robert, akire a bankban valóban számíthatok, rengeteg terhet levesz a vállamról, de nagyon nem tetszik, hogy Gina Saval után mászkál. A nő sokkal idősebb! Nemigen számíthat arra, hogy gyerekei legyenek. Én pedig boldog lennék, ha egykor unokák rohangálnának körülöttem.

Ebben a pillanatban Diana lépett be.

– Hello! Hello! Nem tudod, hol van anyám? Szeretnék beszélni veled.

– Fogalmam sincs, nem hagyott üzenetet. De ülj le kislányom! Mesélj, jól alakulnak az üzleti ügyeid, mármint a fotózást értem alatta.

– Remekül Daniel, de borzasztóan kimerítő a munka! Szeretnék már a saját lábamra állni, és nem úgy ugrálni, ahogy Richard fütyül. De hát ahhoz, hogy saját céget alapítsak, sajnos pénz kellene...sok pénz... – sóhajtott a lány, s bánatos szemekkel nézett nevelőapjára.

– Nagyon szeretnéd? Ha jól értem, itt Genfben hoznál létre egy modellügynökséget, s otthagynád Richardot.

– Így lenne az ideális, de hát ki ad neked kölcsönt...

– Ne búsulj! Segítek neked! Mondd csak, mennyi kell ahhoz, hogy egyedül boldogulj?

– Készítetek egy részletes tervet, abban mindent leírok. Megnézed, hogy tudsz-e rá valamilyen kölcsönt adni, rendben?

– Eredj már! Hiszen a nevelőapád vagyok. Ajándékba megkapod tőlem mindazt, ami az induláshoz kell. Utána már rajtad áll, hogyan bővíted és gyarapítod a céged.

– Jaj, de boldog vagyok! Istenem! Teljesül életem vágya! Majd megmutatom én Richard Pullmannak, hogy mire vagyok képes! Olyan lányokat, fotósokat, grafikusokat, tervezőket alkalmazok, akik az elsők a szakmában. Még a drágalátos főnökömtől is elcsábítok egy-egy kiváló munkaerőt. Mert tudod, ahhoz, hogy egy modellügynökségnek mindig legyen megrendelése, igencsak körültekintően kell a piacot megdolgozni.

Szerencse, hogy engem ismernek, így ez sokat nyomhat a latba. Meglátod, néhány hónap alatt Genf legmenőbb cége az enyém lesz. Már tudom is a nevét: Hattyú lesz.

– Miért éppen ilyen fura cégnevet választottál, hiszen ruhákat, vagy nem is tudom pontosan mit reklámoztok a későbbiekben.

– Mindent! Legfontosabb a vevő meghódítása! Utána jön a többi! Lényeges, hogy a modelljeim a termékre úgy hívják fel a figyelmet, hogy aki látja, azonnal vásárolni akarjon belőle.

– Milyen okos kislány vagy, Diana! – szolt Daniel. – Látszik, sokat tanultál a Pullman cégtől. Meggyőződésem, ha valóban megalapítod a saját ügynökségedet, hamarosan híres leszel itthon és külföldön egyaránt. Ha anyád hazaérkezik neki is elújságotolhatnánk a hírt, nem gondolod?

– Nem hiszem, hogy lelkesedne, még túl fiatalnak tart egy saját vállalkozáshoz. De jobb előbb, mint később elkezdni.

Ekkor lépett a szobába Carlotta, jókedvűen és vidáman. A római házának vezetője jött át hozzá Genfben, magával hozta az elszámolást, és megállapodtak egy-két újításban. Carlotta megnyugodva tapasztalta, hogy jó kezekben van a Vörös Rózsa vezetése, így a bankszámlája továbbra is duzzad.

– Hello mindenkinek! – megpuszilta férjét és lányát. – Miről beszélgettetek? Olyan titokzatos a tekintetetek. Halljam, halljam, miről van szó?

– Ül le drágám, fújd ki magad. Hozatok neked egy csésze teát, utána beszélgetünk.

– Nem kösz, semmit nem kérek. Egy barátnőmmel találkoztam és kávéztunk. De halljam már, miről püsmogtok, kíváncsi vagyok!

– A lányod saját modellügynökséget alapít, igen széleskörű tevékenységet kíván folytatni. Nemcsak modelleket alkalmaz, hanem mindent elvállal az új cég, ami összefügg a reklámmal. Na, mit szölsz?

– Honnan lesz erre tőkéje Dianának? Ha ilyen nagyszabású terveket forgat a fejében, ahhoz bizony sok pénz szükséges! Tudomásom szerint,

amit a modellkedésből keres, az nem elég neki még a passzióira sem – vált kissé keserűvé az asszony hangja.

– Drágaságom, hát mire való a nevelőapa? – mosolyodott el Daniel. – Én állok az összes költséget. Egy részét ajándékba kapja tőlem, azután ha beindul az üzlet, majd törleszt a kölcsönből... Remek megoldás, nem? Ugye, te is örülsz, hogy Diana a saját lábára áll, s nem lesz kiszolgáltatva senkinek...

Carlotta arcán átsuhant a rosszallás. – Nem vagyok boldog a gondolattól, hogy az ő korában, tapasztalat nélkül, más pénzből belevág. Az életben eddig semmiben nem kellett döntenie. Fogalma sincs az irányításról, a munka megszervezéséről, az emberi kapcsolatokról. Nem is értelek Daniel! Miként vett rá a lányom erre az örültségre!!!

– Ugyan, anya! Jobb, ha te nem szólsz bele! Tudomásom szerint a római vállalatod – vált élessé a lány hangja – a saját elhatározásod alapján született meg, s rövid idő alatt ugyancsak meggazdagodtál belőle.

– Ezt hagyjuk! Én a saját pénzemből...

– Ne folytasd, légy szíves! Volt, aki támogatott...

Daniel kissé megütközve hallgatta a szócsatát, amiből semmit nem értett. Annyit tudott, hogy Carlottának egy jól menő kávézója volt Rómában, de az asszony ezt is csak futólag említette. Valójában most sem volt kíváncsi a részletekre, nem sejtette az igazságot.

– Na most ez az a pillanat, amikor befejezzük. Diana, túl szemtelen lettél az utóbbi időben, s azt hiszed, hogy olyan könnyű megállni az embernek a saját lábán! Te még soha nem tapasztaltad, mit jelent a felelősség...

– Most kezdem el, anya. Ha a fejed tetejére állsz, akkor is megcsinálom Daniel segítségével a saját cégemet. Jobb, ha beletörődsz... mert ha nem...

– Rendben! Hagyjuk a vitát! – Carlotta rájött, hogy Diana képes lenne és kitálatna a férjének. Akkor neki vége... ezt pedig nem akarta. – Jó, hogy a lányom azt hiszi, eladtam, s nekem már nincs ott érdekeltségem. Még rágondolni is rossz, mit tenne, ha sejtene a megtakarításaim összegét...

– Felmegyek a szobámba, elfáradtam, pihenni akarok. Este az olasz vendégekkel lesz egy parti, ahová engem is meghívott Richard.

Amikor a házaspár kettesben maradt, Carlotta szemrehányást tett a férjének, hogy ennyire kényezteti Dianát. – Ez nem vezet jóra, mert a lányod, Helga és a fiad, Robert így sem nagyon szívelik a mostohatestvérüket. Reggeli vagy vacsora közben egyetlen szót sem szólnak hozzá. Helga kissé irigy megjegyzéseket tesz rá. Nyilvánvaló, ne sértődj meg Daniel, de a két lány nem egy kategória. Diana maga a megtestesült szépség és báj, míg a lányod nem sokat ad a megjelenésére. Ez pedig fontos egy nőnél. Az a sioni orvos is előbb-utóbb észreveszi, hogy Helga okos nő, de nem vonzó.

– Talán beszélned kellene vele a külsejéről, drágám! Én nem követem a divatot, és honnan vegyem, mi áll jól egy lánynak. Boldogan adnék annyi pénzt, amennyi szükséges ahhoz, hogy a fiatal teremtés modernül öltözzön. Már mondtam neki régebben, de őt csak a tanítás érdekelte. Hátha neked sikerül meggyőznöd: nemcsak a belső érték a fontos.

Diana fekete hosszú szaténruhában ment a fogadásra. Egy igazgyöngy fülbevalót, és vékony igazgyöngy láncot viselt. Gyönyörű mézszínű haját hátratűzte, így még inkább világított ibolyakék szeme. Sudár alakjával kitűnt, azonnal körülvették a férfiak. A többi modell is az alkalomnak megfelelően, estélyi ruhában jelent meg, mégis Diana vonzotta a tekinteteket. Ezt ő jól tudta. Egyenesen Richardhoz ment.

– Ha holnap ráérnél, délelőtt szeretnék négyszemközt beszélni veled. Ugye, a Salvatore cég képviselőivel és modelljeivel csak délután és este fotózol? Remélem találkozhatunk, bemennék akár a stúdiódba is! Majdcsak találunk ott egy zugot, ahol nyugodtan előadhatom a terveimet!

– Nocsak... nocsak... Új elképzelések? Én is szerepelek benne? Mesélj róla néhány szót.

– Bocs, Richard de neked is, és nekem is, foglalkoznunk kell a vendégekkel, így most nem alkalmas, de holnap tizenegy óra tájban felkereslek.

A zenekar olasz dalokat játszott halkán, a pincérek a gusztusos tálakat hordtak körbe, a hangulat kicsit oldódott. Steven Salvatore amikor észrevette Dianát, azonnal szólt neki.

– Ülünk le a sarokba, szeretnék magával beszélni – mutatott két üres székre.

– Szívesen, mert nekem is lenne mondanivalóm.

Steven intett a pincérnek, és két pohár pezsgőt vett le a tálcáról. – Mondja csak kedves Diana, lenne kedve időnként átruccanni Rómába fotózásra? Nagyon tetszenek a felvételek, amelyeken maga visel egy-egy ruhát.

Tudja, a Salvatore divatház erőteljesen terjeszkedik, s ahogy én látom, Pierre Badénak, a genfi üzletközpont igazgatójának a lelkesedésen kívül nincsenek nagyszabású tervei. Pierre régimódi úriember, aki nem sokat törődik a reklámmal. Ezzel szemben Richard Pullman ugyancsak ötletes, remek fickó, aki mindent tud a szakmáról. Nemhiába dicsérték nekem a képességeit már Rómában is. Szóval, visszatérve az eredeti kérdésemhez, vállalna-e időnként egy-egy megbízást nálunk?

– E pillanatban nem tudok válaszolni, mert egyéb terveim vannak. Ha azok valóra válnak, akkor nemigen lesz időm modellkedésre.

– Kedves Diana, csak nem akarja abbahagyni a munkát és más foglalkozást választani?

– Hát nem egészen. De közel jár az igazsághoz!

– Kérem, avasson be a terveibe, hátha segíthetek a megvalósításban! Gondolom, még Richard Pullman sem tud róla, mert olyan titokzatosan beszél, kedveském.

– Ami igaz, igaz, még csak a szüleimnek vázoltam az elképzelésem. De önben megbízom, s ezért elárulom, hogy a közeljövőben saját modellügynökséget hozok létre. A tőke nagy részét a nevelőapám biztosítja. Szóval, most kezdem szervezni a céget, a legjobb szakember gárdával kívánok dolgozni. Először Svájcban vetem meg a lábam, de elgondolásom szerint később külföldi modellházakkal is kapcsolatot alakítok ki, s közösen alkothatnánk meg a legújabb divattrendek

felvonultatását. Az egész üzleti tervem még kezdeti stádiumban van, de reményeim szerint rövidesen saját lábra állok.

– Gratulálok, Diana! Remek elképzelés! Meggyőződésem szerint magából kiváló üzletasszony válik. Egyetlen tanácsom van: jól válogassa össze a stábját. Mert nagyon fontos, hogy ki áll a főnök mellett és segít neki minden ügyben. Nézze csak, nekem Amanda a jobbkezem, benne feltétel nélkül megbízok. Több éve nálam dolgozik. Ő nemcsak lelkiismeretes, hanem kiváló üzleti érzéssel is rendelkezik. Amanda jobban ismeri a Salvatore üzletlánc gondjait, bajait és eredményeit, mint én magam! Javaslom, hogy gondolkozzék el: ha létrehozza a saját vállalatát, esetleg néhány reklámkampányban együttműködhetnének.

– Nézze, őszinte leszek magához! Szívesen készítenék a jövőben közös prospektust, katalógust, vagy árubemutatót, de Amanda nem szimpatikus nekem. Furcsa a tekintete. Néha félek tőle! Mintha az ember legbensőbb gondolatát kutatná... Félelmetes egy nő... rejtélyes számomra az is, miért él egyedül... már nem annyira fiatal...

– Hát persze, hogy nem, hiszen huszonhat éves, de nagyon megbízható, kiváló munkatárs...

– Én egy kicsit mégis tartok tőle... van benne valami kísérteties...

– Ejnye, ejnye Diana! Hogy lehet valaki ilyen előítéletekkel? Azt elismerem, hogy Amanda gyakran tüskés, nehezen talál magához megfelelő férfit... de ez még nem bűn és nem is hiba! Szegénykém, sokat szenvedett, amíg idáig elért, s most bizonyítani akar...

Még hosszasan társalogtak a jövőről, s megállapodtak: ha Diana megalapítja a cégét, jelentkezik Steven Salvatorénál.

A fogadás éjjel egy óráig tartott. Diana meglehetősen elfáradt, taxit hívott, hogy hazamenjen. Ám a megállóban legalább tíz percig állt, s a jármű nem érkezett meg. – A fene egye meg, micsoda szemét népség! A diszpécser mondta, hogy tíz percen belül itt a járgány, én pedig már negyedórája várok itt!

Ebben a pillanatban egy fehér Mercedes gördült a járda mellé. – Gyere Diana, ülj be, hazaviszlek – szólt ki az ablakon Amanda. – Látom, várod a taxit de az nem jön, Micsoda pech!

– Kösz, nagyon fáradt vagyok, elfogadom a fuvart. Innen egyórányira lakom.

A kocsiban halk zene szólt. Amanda kedvesen kérdezte. – Láttam, a főnökkel sokáig beszélgettél, feltételezem valamiféle együttműködésre gondoltok. Salvatore remek ember, széleskörű üzleti kapcsolatokkal bír, nem mindennapi jelenség Rómában! Mesélj, miről van szó...

– Nézd, még korai lenne bármit is említenem, lényegében csak a divatról diskuráltunk, s néhány új svájci fazont elemeztünk...

Amanda átható tekintettel nézett a fiatal lányra.

– Kedvesem, Steven úgyszólván mindenről beszámol. Látom, nem avatsz a bizalmadba! Rendben, ez a te dolgod! De egyetlen percig se hidd el, hogy Salvatorét magadba bolondíthatod. Nála én vagyok az első, az üzleti életben az is maradok. Hiába kelleted magad...

– Bocs, de félreérted a szituációt! Én nem akarok semmit tőle, csupán társalogtunk. Ennyi és nem több. Amanda, te képzelődsz... csak nem értem miért? Talán belezúgtál a főnöködbe?

– Ne folytasd! Nem kívánok veled a magánügyeimről beszélgetni.

– Állj meg! Megérkeztem! Köszönöm a fuvart – kirántotta az ajtót és rohant a házukhoz. Vissza sem nézett. Amanda elkönyvelte, hogy Diana egy ostoba liba, de vigyázni kell vele...

Diana a másnapi randevúra pontosan érkezett. Richard már várta s kedvesen köszöntötte. – Nagyon csinos voltál a fogadáson, láttam még Salvatore is körülzsongott.

– Ugyan, hagyd ezt Richard! Fontos mondanivalóm van. – Röviden és lényegre törően ecsetelte a terveit. – Nézd, szeretnék felkérni, hogy segíts nekem, természetesen megfelelő honoráriumért. Te már évek óta vezeted a modellügynökséged, és jelentékeny sikereket könyvelhetsz el. Nemcsak itt Genfben, hanem számos más nagyobb városban is felkértek a fotózásra. Ezenkívül több propaganda céggel is termékeny kapcsolatod van.

– Ez mind nagyon szép Diana, de ha az új megbízásokat neked szerezném, mi ebből a hasznom? Számomra a te jövődöbeli vállalatod csak konkurens lehet.

Diana rájött, hogy a férfinak igaza van. Ezért ügyesen taktikát változtatott. – Mondd csak, és ha társulnánk? Egyesítsük a cégeinket! Egy nagyobb cég, bizonyára nagyobb hasznot is jelent. Mert ne felejtsd el, hogy mostohaapám kérdezés nélkül fizet, tehát jelentékeny tőkével járulhatnék hozzá a közös elgondolásainkhoz. Azt szeretném, ha a mienk lenne a legnagyobb svájci ügynökség.

Richard elgondolkozott. – Ez utóbbi ötleted nem rossz, de a részletekről is tárgyaljunk, mielőtt az ügyvédemmel beszélek!

– Ez természetes! Gondolom, egy-két héten belül kidolgozom az elképzelésemet. Utána megvitathatnánk a közös vállalatunk körvonalait. Örülök, hogy tetszik az ötlet! Meglátod, mi ketten csodákra leszünk képesek!

– Mondd Richard – váltott témát a lány –, mi a véleményed Amanda Tucciról? Meglehetősen furcsa és egyben ellenszenves nőnek tűnik, aki markában tartja Steven Salvatorét. Tegnap este ő vitt haza kocsival, egy keveset beszélgettünk, de rossz érzés telepedett rám, amíg együtt voltunk.

– Én nem ismerem, csupán néhány percet töltöttem vele. Meglepően jártasnak tűnik a divatban, a modellek köreiből – még akkor is, ha ő maga visszafogott. Úgy képezem, hogy a munkán kívül más nemigen érdekli. De abban a világban igencsak otthonosan mozog! Nemcsak az olasz divatot ismeri, hanem a franciát és a többi európaiat is. Sok helyen megfordulhatott már, erről tanúskodott néhány mondat, amennyit egy pohár pezsgő mellett elárult. Egyébként jobb, ha nem foglalkozol vele Diana, mert ha befejezik itt a melót, hazamennek Rómába, és valószínűleg soha többet nem kerülnék egymás útjába. Abban igazad van, hogy a modora nem valami megnyerő.

A szobor zuhant... zuhant... egyetlen szempillantás alatt. A fiatal éjfékete hajú, karcsú modellnek, aki most töltötte be a tizenkilencedik évét, még sikoltani sem volt ideje. Carla, a Salvatore divatházban

mindenki kedvence volt. Nemcsak lényéből sugárzó báj, természetes kedvesség, segítőkészség, hanem az okossága, talpraesettsége is sok barátot szerzett neki egy év alatt, mióta a divatházban modellkedett. Nők és férfiak egyaránt kedvelték, Steven Salvatore kitüntetett figyelemmel kísérte munkáját, miután régi cimborájának lánya volt.

A zaj fülsiketítő volt, amikor a hófehér szárnyas angyal leterítette a fürdőruhában fotózásra váró lány testét. A márvány darabjai a földön szanaszét repültek. A látványtervező, a világító és a fotós egyszerre kiáltottak fel. – Uramisten! Jézusom! Carla! Carla! – Odafutottak a földön elterülő lányhoz, akiből alig maradt valami... Az egész stáb megdöbbenve állt a tragikus baleset előtt. Salvatore szólt Amandának, hogy azonnal hívják a rendőrséget. Közben Richard Pullman egy fehér ruhával leterítette a megboldogultat.

A rendőrség viszonylag gyorsan végzett. Egyértelmű volt, hogy a márványszobor a templomkert vastag korlátján meglazult, és lezuhant a fotózó leányra. Legalább két órán keresztül mindenkit kihallgattak, közben a helyszínelők elvégezték munkájukat. Általános vélemény alakult ki, hogy valószínűleg baleset történt.

A munkát befejezték és a stáb beült az egyik közeli kocsmába. Carla szerencsétlenségét tárgyalták, még Amanda is hullatott néhány könnycseppet.

– Szegény, szegény Carla! Mennyire szerettük! Szép volt és remek teremtés, micsoda tragédia – sóhajtott Amanda. Steven Salvatore egyik konyakot hajtotta fel a másik után, képtelen volt felfogni az értelmetlen halált. – Miért? Miért? – fordult a munkatársaihoz, de választ senkitől nem kapott.

Kivételes alkalom volt, hogy az egész család együtt vacsorázott. Helga a szépségszalomból érkezett meg, s mindannyian csodálkoztak, mennyire megváltozott a külseje. Mélyzöldes szeme kiemelkedett arcából, gesztenyeszín hajában egy-egy szökés tincs jelent meg. A kozmetika, valamint a Bade üzletházban vásárolt piros kiskosztüm megtette a hatását.

– Látod Helga, mindig így kellene kinézned – dicsérte Carlotta barátságosan. – Csinos, ifjú hölgy lett belőled! Istenem, mit tesz a jó ruha, a fodrász, a kozmetika! Törődnöd kellene a külsőddel, igaz Daniel? – fordult a férjéhez.

Robert annyira elmerült gondolataiban, hogy észre sem vette ez ideig a húga külsején végbement változást, csak most, hogy a mondat elhangzott. Diana szokásától eltérően szótlanul és keveset evett. Csak maga elé nézett, mint aki egészen máshol jár.

– Mondd csak kislányom, valami bajod van? – érdeklődött Carlotta.

Egy csöppnyi szünet után Diana elmesélte a történeteket. – Ismeritek mindannyian a Madeleine templomot, amely a dombtetőn épült az óváros koronájaként. Délelőtt ott fotóztak az olasz lányok, délután pedig mi következünk volna. Ám a templomkert korlátjáról lezuhant egy hatalmas márvány angyalszobor, és halálra zúzta Carlát, a legszebb olasz modellt! Szerencsétlen teremtés, éppen fürdőruhában fotózták! A többi lány előzőleg koktélruhában állt a gép elé. Azt senki nem tudta, hogy Carla miért bújt fürdőruhába, hiszen ez nem szerepelt a forgatókönyvben. De, persze ruhában is megtörtént volna a baj! Az is meglepő volt, hogy valójában nem is ő következett volna, de az egyik kolléganője elszaladt ásványvízért a felállított sátorba, így Richard nem akarta kihasználatlanul hagyni az időt, s előre vette Carlát. Persze azonnal jöttek a zsaruk, s balesetet állapítottak meg. Nekem egy érdekes dolog jutott még a helyszínen eszembe, de senkinek nem szóltam. Soha nem szoktunk templom környékén fürdőruhában modellt állni. Ez sem volt a programban, akkor Carla miért tette... Az is felmerült bennem, hogy valaki szándékosan zúdította rá a szobrot... Nem tudom... valami gyanús...

– A többiek is így gondolják? – faggatta Helga.

– Erről nem esett szó a kocsmában, ahova mindannyian beültünk egy italra a tragédia után. Csak így most, ahogy utólag végiggondolom az eseményeket, érzem... hogy...

– Kislányom, ne képzelődj! Azt javaslom, vacsora után korán feküdj le és pihend ki magad!

Az ég dörgött, a villám fénye megvilágította a félelmetessé vált erdőt. Massimo átölelte Maria vállát, aki hozzábújt, egész testében reszketett. Még kislánykorában érte a szörnyű élmény: az apja felpofozta, mert nem segített a konyhában, és a viharban kizárta a házból. Évekig visszacsengett fülébe az apja üvöltözése: – Egy óráig kint maradsz, remélem beléd csap a villám, és eltűnsz a föld színéről! Megtanulod majd, ha én szólok, te ugrasz! Kérdéseket csak én tehetek fel – ezzel kilódította az udvarra. Amikor végre beengedte a házba, a kislány átfázott és hetekig lázasan feküdt. Az orvos tüdőgyulladást állapított meg, de Fernet végtelen kapzsiságában két hét múlva kizavarta a kislányt az ágyból és dolgoztatta. Gerda hiába könyörgött a férjének, az hajthatatlan maradt. – A lányod nem lazálhat örökké!

A vihartól való félelme soha nem szűnt meg.

Most is, ahogy a férfihez húzódott, ismét eszébe jutott az apja. Ha megtudná, hogy késő este Massimóval sétál a hegyen, megölné.

– Ne félj Maria, nemsokára hazaérünk, hiszen a Solvejg félóránnyira van innen! Gyere, induljunk vissza! Látom, mennyire félsz a vihartól. Ami igaz, igaz, elég zord ilyenkor a természet, de ne aggódj, amíg engem látsz!

– De nagyon félek. Valahol olvastam, hogy a földet másodpercenként legalább száz villámcsapás éri, ami több mint 8,6 millió villámot jelent naponta. Tudod Massimo, ilyenkor mindig felötlik bennem, hogy évente több száz embert öl meg a villám. Egy-egy kisülés általában 4-6 kilométer hosszú, s másodpercenként 160 ezer kilométeres sebességgel terjed benne az elektromosság.

– Honnan veszed ezeket az adatokat?

– Világéletemben féltem az égzengéstől. A televízióban megnéztem néhány tudományos filmet, amely ezzel a témával foglalkozik. Megdöbbsentem, hogy a feszültség ilyenkor elérheti akár a harmincezer °C-t, ez pedig a napfelszín hőmérsékletének ötszöröse. Ha mindezt figyelembe vesszük, ugye megérted, hogy félek.

– Maria, gondolj arra, hogy az ókori mítoszok Zeusznak tulajdonították a mennydörgést és a villámlást. Akkor is reszketek tőle az emberek és

most is. A kutatók a mai napig nem oldották meg a rejtélyét, s nem tudják kiszámítani, hogy hova csap be a következő villám. – Forrón megcsókolta lányt, aki szívből viszonzta a férfi közeledését. – Maria, szeretnék veled gyakrabban találkozni, és nem titokban. Nem értem, miért nem engednek el otthonról soha! Fiatal lány vagy! Most, hogy a jövő héttől kezdve bejársz a főiskolára, gondolom apád nem ellenőrzi majd minden percedet.

– Én is nagyon remélem Massimo, de gyűlöl és sajnós anyámat is, így megkeseríti az életünket. Lehet, hogy ha később érnék haza, még a főiskolára is telefonálna. Ki tudja? Az öregem mindenre képes. Ha sejténé, hogy veled sétálok, nem is tudom mit tenne velem. Most anyám falaz, azt mondta, varrónőhöz megyek, mert a főiskolára néhány új ruhát varrat nekem. Ez persze nem igaz, mert már szerényen ugyan, de bővítettük a ruhatáramat. Fogalmam sincs, honnan szerzett pénzt, mert apám egy frankot sem ad ilyesmire. Valószínűleg Andrétól kért. A testvérem jószívű, mindenét megosztaná velünk. Persze csak a közelmúltban kezdett dolgozni, s a fizetése ennek megfelelően nem nagyon magas. De rövidesen szakvizsgázik, s akkor a jövedelme is nő. Egyébként szereti a sürgősségi kórházat, szerinte ott lehet a legtöbbet tanulni.

– Maria, esetleg beszélhetnék az apáddal. Talán a munkámnál, a beosztásomnál fogva jobban hallgatna rám, mint a családtagjaira. Mégiscsak a Reggeli Hírek főszerkesztő-helyettese vagyok! Megmondom, hogy kedveljük egymást, és néha szeretnénk együtt lenni, egy kicsit szórakozni... – Újból megcsókolta a lányt és a fülébe súgta: – Olyan boldog lennék, ha egyszer a lakásomon töltenéd az éjszakát!

– Istenem! Miket beszélsz, Massimo! Látszik, hogy alig ismered apámat. Képes lenne megölni...

– Várd csak ki a végét! Kicsit utána szimatoltatok a dolgainak. Mert hallottam, nemcsak a Solvejg az övé, számos egyéb üzletben is érdekelt.

– Ezt nem tudtam, de szerintem sem anya, sem André nem sejti. Örökké panaszkodik, hogy mi szórjuk a pénzt, s rengeteget költ a Solvejgra, a bevétellel sem elégedett.

– Micsoda álszent szöveg! Állandóan hazai és külföldi turisták szállnak meg nálatok, nem szólva a kocsma forgalmáról! Tény, hogy az ételek és

az italotok kitűnőek, s egész Sion ismeri apád panzióját, kocsmáját nem is tudom, minek nevezzem a Solvejget. Valóban mindent megtalál a pihenni vágyó turista. Ráadásul az egész környék esténként odajár biliárdozni, inni, kártyázni. Én nem rosszállóan mondom, csak nem hiszem el, hogy anyagi nehézségei vannak. Mindenképpen kicsit utánanézek a viselt dolgainak, és azt követően beszélek vele.

Lassan megérkeztek a város széléhez, már messziről világítottak a Solvejg fényei. – Bocsáss meg Massimo, itt el kell válnunk! Hála az égnek, már nem dörög annyira, így hazafutok pillanatok alatt. Kérlek, ne kísérj tovább, nem akarom, hogy meglássonak.

– Rendben, megértelek. De holnap este átmegyek hozzátok, remélem legalább látlak. Néhány napon belül beszélek apáddal. – Búcsúzóul megcsókolta Mariát. Összeölelkezve álltak, mint akik soha nem akarnak elválni egymástól. Végül a lány kibontakozott a férfi karjaiból, és futásnak eredt a kavicsos úton.

A raktárból hangos kiabálás hallatszott ki. – Mi a fenét keresel itt éjszaka? Gerda, te már kémkedsz is utánam? Megöllek! Megöllek! Látni sem bírlak... Gyűlölöm a kutató tekinteted, az áskálódó mondataidat...

Maria benyitott a helyiségbe, csupán egy szál villanykörte fénye világított. Az ócska, ütött-kopott asztalnál az anyja állt, görnyedező háttal, rajta egy fekete gyapjúkendő. Törölgette a könnyeit. Míg apja akkor húzta fel nadrágját, és a sarokban Karen zokogott egy szál hálóingben.

– Ne képzeld Carles, hogy ezt lenyelem... Franz-nak elmondom, hogy a jövődöbelijével itt hemperegtél... Jövő héten lesz az esküvőjük... Ha megtudja, mit művelsz a lánnyal...

– Fogd be a szád, Gerda! Ha egyetlen szót is szólsz, megnézheted magad és a drágalátos kislányod! Maria is újabban egyre szemtelenebb, de majd megtanítom nektek, ki az úr a háznál! Vedd végre észre, ha nekem úgy tetszik, s kedvem van rá, bárkivel hálhatok! Senkinek semmi köze hozzá! Te végleg nem szólhatsz bele az ügyeimbe! Megkívántam Karent és kész! Odaadta magát! Franznak jut is, marad is belőle bőven, még jócskán élvezheti a házasság örömét.

– Rendben, Carles. De védj az eszedbe, hogy betelt a pohár! A fiadnak elmesélem a történeteket. Nem hiszem, hogy büszke lenne az apjára...

– Most már elég legyen! Menj a dolgodra! Látni sem bírlak! De jól vigyázz, ha Andrének pletykálsz rólam, az életed rövid lesz... Erre esküszöm...

Közben az ajtóban álló Mariát észrevette az apja. – No, még csak te hiányoztál! Hogy kerülsz ide? Bezzeg, amikor segíteni kellett volna a felszolgálásban, sehol nem találtalak! Hol kujtorogtál? Azt hiszed, bármit megengedhetsz magadnak? A pénzt én teremtem elő! Én vagyok a család feje, s mindketten úgy ugráltok, ahogy én fütyülök...

Maria érezte, hogy az arca egyre forróbb lesz, a szívverése felgyorsult, képtelen volt fegyelmezni magát.

– Aljas ember vagy! Mindenkit kihasznál, senkire nem vagy tekintettel, anyát egész életében terrorizáltad. Szegényke, csak robotolt éjt nappallá téve, soha egy jó szó nem jött ki a szádon! De ezt még megkeserülöd! Senki nem ússza meg a gonoszságaiért járó büntetést. Könyörtelenül bánsz velünk. Másokkal mézesmázos vagy, míg a családdal kíméletlen. Ismered a valaisi mondást: „az embernek olyan gazdagnak kell lennie, mint egy Krózus, sőt annyi kincse kell, hogy legyen, mint Salamonnak, hogy tudja: bármit megtehet, amit akar. Addig viszont le kell hajtania a fejét és megalázkodnia.” Hát ez utóbbit tesszük anyával, hosszú évek óta. De ne reménykedj! Egy napon vége lesz ennek, mert kiegyenlítem a számlámat anyám nevében is! – csapta be az ajtót Maria és kirohant a kamrából.

Nagyon aggasztotta Carla balesete. Mert a sötétben lelki szemei előtt látta a fiatal lány agyonzúzott testét, érezte a vér ragadós szagát. Nem tudott aludni. Felkelt, töltött magának egy konyakot. Ismét elolvasta a rendőrségi jegyzőkönyvet, amelyben a halál okát balesetnek nyilvánították. A szobor megrepedt és lezuhant. A zsaruk alaposan kivizsgálták a körülményeket. A templom plébánosa már többször levélben fordult az egyházügyi hivatalhoz, hogy a korláton lévő szobrokat az idő foga kikezdte, restaurálni kellene. A Madeleine templom és a

hozzátartozó kerti szobrok még a múlt században épültek, és azóta nem javították őket. Így a nyomszakértők is egyértelműen állapították meg, hogy a márványangyal lezuhanása okozta a fiatal lány halálát.

Steven képtelen volt megnyugodni. Sietette a fotózást, mert nem hagyhatta félbe a munkát. Még Amanda, a ridegszívűnek tűnő teremtés sem tudott napirendre térni a tragédia felett. Elhatározta, ha végeztek Genfben, néhány napra elviszi a társaságot a hegyekbe pihenni. – Kiválasztunk egy közeli helyet, és kicsit kikapcsolódunk. Dianától kérek majd tanácsot, okosnak tűnik az a lány, nemhiába versengenek a fotóiért.

A konyak hatni kezdett. Lefeküdt, de előtte reggel hét órára ébresztést kért.

A társasággal nyolcra beszéltek meg a reggelit, hogy mielőbb elérjenek a Gemmi-hágó szirtjei alá, ott kezdik a fotózást, majd a Pissevache vízesésnél folytatják a munkát. A svájci kollégákkal a helyszínen találkoztak. Az irdatlan, évig érő sziklafalnál a többiek már vártak rájuk. Megálltak a Dala-patak menti faházaknál, egy fogadóban kávéztak. A tulajdonossal megegyeztek, hogy néhány holmit, amire nincs szükségük, délutánig nála hagyják. – Csak vigyázzanak – szólta a középkorú férfi mert ha a szakadékig mennek, az ördög lehúzza magukat a mélybe!

Annak idején az utazók öszvérkordéval érték el a falat, csak később vájtak gyalogösvényt a hágó felé.

A hágón túl elérték a vízesést, amely lenyűgöző látványt nyújtott. A háttérből a világló ég alól hömpölygött éktelen robajjal a víz. Félelmetes és egyben fenséges volt.

A Nap már lassan lebukott az égboltról, a stáb készülődött vissza a genfi szállodába. Megállapodtak, hogy együtt vacsoráznak. – Szeretnék veletek beszélni – szólta Steven a munkatársaihoz miután holnap este, ha minden jól megy, befejezzük a munkát.

A szálloda éttermében a pincérek a sarokban összetoltak néhány asztalt, hogy kényelmesen elférjenek. Konyakot, whiskyt, vodkát és Martinit kortyoltak a falatozás előtt. Szükségük is volt rá, nemcsak a fáradtság miatt, hanem mindannyian más és más okból nehezen dolgozták fel kolléganőjük tragédiáját. A vacsora remek volt, a séf kitett magáért.

Nemcsak a szokásos svájci specialitásokat szolgálták fel, hanem olasz ételeket: pizzát, milánói makarónit is kínáltak a vendégeknek. A különböző fogásokhoz bort hoztak.

A vacsora végeztével kissé feloldódtak, s a meghívott svájci kollégák, Richard és Diana, valamint még három munkatárs kellemesen emelték a hangulatot.

– A munka végeztével szeretném meghívni valamilyen szép svájci tájra az egész társaságot. Én állom a költségeket, három napot tölthetnénk a vidéken. Tudnál valamit javasolni, Richard? Az a kérésem, hogy ne legyen messze, ne utazással töltsük az időt!

– Diana, gondoljuk csak végig – fordult a lányhoz főnöke. – Melyik vidéket válasszuk? Te mit javasolsz? Rómában éltél, jobban ismered az olaszok ízlését.

– Nem is tudom..., de holnapra megadom a választ, az otthoniakkal is beszélek.

– Kedvesem – szólt közbe Salvatore –, nem valami felkapott helyre vágyom, inkább a természet gyönyörűségét szeretnénk élvezni. Utána jön Róma... Ott azután nagy a nyüzsgés, s mennyi minden vár rám – sóhajtott a férfi.

– Talán menjünk át Zürichbe...

– Jaj ne, várost nem akarok látni – vágta rá Steven. – Pihenni szeretnénk, nagyokat sétálni, esetleg úszni.

Még egy ideig beszélgettek főként az olasz propaganda lehetőségeiről, utána Richard és Diana elbúcsúztak, míg a többiek maradtak. – Reggel ismét nyolckor kezdünk, de hála az égnek itt Genfben – kiabált utánuk Amanda.

Helga az ebédlőben mostohatestvérébe, Dianába botlott, aki kivételesen nem tett semmiféle gúnyos megjegyzést rá. Meglepődve kiáltott. – Előnyös a ruhád, most vetted?

– Igen, és még két nadrágkosztümöt, mert reggel korán indulok Sionba. Három napot Andréval töltök. Szabadságot vettem ki, szerencsére az

igazgatónk elengedett. Így legalább együtt lehetünk! Már alig várom! André nagyon kellemes ember... – pirult el Helga.

– Jaj, ne legyél álszent! Nyilván az ágyban is remekül érzitek magatokat, ez bizony alapkérdés. De mondd csak, milyen az a Sion? Úgy tudom, közel van Genfhez, és magas hegyek veszik körül.

– Gyönyörű hely! Természeti szépségekben gazdag. Több hágó, havas hegycsúcsok vannak a közelében, nem szólva a városka műemlékeiről! Igazán mondhatom, Svájc egyik gyöngyszeme! De miért érdekel?

Diana előadta Steven Salvatore javaslatát, amely szerint mindenkit meghív néhány napi kikapcsolódásra. – Nemcsak a saját munkatársait, hanem bennünket is. Richard is benne van, gondolom, a későbbiekben újabb megbízatásokat remél a nagy olasz cégtől. Szóval, arra gondoltam, ha Sion ilyen csodálatos hely, elvihetném oda a társaságot! Ha jól emlékszem, André apjának valamiféle panziója, kocsmája vagy nem is tudom pontosan milyen létesítménye van ott. Amikor nálunk vacsorázott, említette, hogy gyakran külföldiek is megfordulnak náluk. Valami furcsa neve van annak az étteremnek.

– Solvejgnek hívják. Remekül főznek és családias a légkör. Igazad van, több szobájuk van az emeleten, a turisták kedvelik. Tudod mit Diana, holnap megkérdezem Fernet urat, vannak-e üres szobái. Hány főt kellene elszállásolni?

– Holnap megtelefonálok neked. Rendben van? Kösz a segítséget! Még az is elképzelhető, hogy az olaszok ott szállnának meg, mi pedig a városban, ha nincs elég hely. Dél felé hívlak – rohant fel a szobájába öltözni, mert eszébe jutott, hogy Casilio Pullman diszkójában találkozik egy ügyvéddel, a cégalapításról tárgyalnak.

Mintha a föld mozdult volna meg a lábuk alatt. Egyetlen szemvillanás alatt megszámlálhatatlan kődarab indult le a hegy tetejéről. Ijedten menekültek lefelé a fák alá, a kis erdei ösvényre. Steven Salvatore megpróbált úrrá lenni a helyzeten, és erős hangját kieresztve kiabált a társaságra.

– Szaporán menjetek lefelé, próbáljatok egy-egy kiugró szikla mögé bújni. – Néhány másodperc telt el és a szörnyű ijedelem alábbhagyott, senki nem sérült meg. Leértek a Leukból induló útra, s mindannyian épségben megvoltak. Körülnéztek, ekkor észrevették, hogy Helga, aki szintén részt vett a kiránduláson, nem került elő.

– Úristen! Hol van Albisen kisasszony – kiabált a többieknek Salvatore.
– Az előbb még láttam. Visszamegyek és megkeresem!

– Ne tedd – intette Richard –, veszélyes ilyenkor még a vidék. Gyakran kisebb lavinák söprik végig a környéket. Nyilván Helga Albisen lemaradt a társaságtól, és egy szikla mögé bújt. Itt meghúzódhatunk és várjunk rá.

A társaság feszülten leült egy tisztáson. Mintegy bő óra múlva Salvatore intézkedett. – Hívom a hegyi mentőket, nem hagyhatjuk itt Diana testvérét. Várjatok, megpróbálok a mobilon segítséget kérni.

Közben elcsendesedett a táj, a Nap kibújt a felhők mögül, és a többség is kissé megnyugodott.

Közben megérkeztek a hegyi mentők, és mintegy félórányi keresés után megtalálták Helgát.

– Uramisten! Mi történt a lánnyal? – kérdezte Salvatore, aki elsőként pillantotta meg a halott testet.

– Nyilván egy nagyobb kődarab zúdult rá, és azonnal meghalt. Szegényke, semmit nem érezhetett, hiszen a kőgörgötteg másodpercek alatt agyonnyomta. Szörnyű halál! – sóhajtott a mentők vezetője.

Diana teljesen kiborult. – Én vagyok a hibás! Én öltem meg a mostohatestvéreimet! Én beszéltem rá, hogy jöjjön el velünk túrázni! Jézusom! Jézusom! Mit tettem! – Mint egy eszeveszett, úgy üvöltözött, s torkaszakadtából kiabált. – Istenem! Istenem! Ezt nem lehet megbocsátani!

Richard lépett mellé. – Ne magadat vádold, hiszen te jó szándékkal hívtad kirándulni, miután André Fernet ügyeletes volt. Hagyd már abba a hisztériát! Ez nem old meg semmit! Perceken belül megérkeznek a rendőrök, a helyszínelők, s meglátod, véletlen baleset történt. Apádat és a testvéreidet értesíteni kellene a tragédiáról. Szólj át Genfben a mobilodon!

– Én képtelen vagyok rá, tedd meg helyettem, Richard!

A helyszínelők semmiféle gyanús momentumot nem találtak. Így balesetnek nyilvánították a halált. Elsőként Dianát hallgatták ki, aki hebegve-habogva elmondta, hogy a mostohatestvére, Helga Albisen vállalta, hogy elkíséri a társaságot, miután már járt ezen a vidéken. Alig bírt a rendőrök kérdésére értelmesen válaszolni. Egyre csak zokogott, már az összeomlás szélén járt.

– Nem akarom látni! Nem akarom látni! Nem szerettem... nem szerettem... de a halálát nem kívántam... – artikulátlan hangon összevissza beszélt. A mentőorvos Váliumot adott be neki. – Ettől hamar megnyugszik – szólt a kétségbeesett társaságnak.

Még legalább két óráig üldögéltek a hegyoldalon. A rendőrök mindenkit kihallgattak, s egyértelmű volt a válasz. Lefelé indultak, amikor hirtelen megmozdul a föld, s kisebb-nagyobb kövek zúdultak rájuk. Szerencsére, nem történt senkinek baja, kivéve a balesetet szenvedett Helgát. Ő lemaradt a többiektől, egy szikladarab ráesett és összezúzta.

– Kérem, menjenek be Sionba, azt javaslom, a Solvejgban várják meg a lány rokonait!

Elsőként André rontott be a kocsmába. – Most hallottam, mi történt! Hol van a szerelmem? – zokogott fel. Salvatore és Amanda próbálta értelmesen elmondani az eseményeket, de az orvos fájdalma és kétségbeesése leírhatatlan volt. Carles Fernet és Gerda asszony mindenkinek jócskán töltött az erős pálinkából, Dalma pedig hidegtálat készített. Senki nem evett, de az ital jócskán fogyott.

Közben megérkezett Daniel és Carlotta, valamint Robert. A tragédiát igyekeztek a valósághoz hűen elmondani. Daniel egyre hajtogatta: – Miért történt mindez? Hogy lehetett elindulni, ha veszélyes az a vidék?

– De uram – vágott közbe Fernet. – Mint ön is hallotta, megmozdult a föld, kisebb kőlavina lehetett. A lánya éppen ott volt, ahol egy nagy sziklatömb kettévált és rázuhant.

– Nem hiszem el! Itt gyilkosság történt! – kiabált Daniel, akiben hirtelen lelkiismeret-furdalás támadt, mert az utóbbi időben alig-alig törődött a lányával.

– Próbálj megnyugodni kedvesem – simogatta férje karját Carlotta. – Szegény Helgán már nem segíthetünk... Nem hozhatjuk vissza... A lelke már az ég felé száll... – igyekezett egy könnycseppet kisajtolni a szeméből, és zsebkendőjét vett elő a táskájából.

André magába roskadt, némán ült a sarokban. A társaságot okolta a lány haláláért, nem figyeltek rá, nem törődtek vele, hátra sem fordultak, csak rohantak előre, hogy mentse a saját életüket... – Pedig ők nem voltak veszélyben, mint mondták, csak kisebb kövek zúdultak lefelé... Istenem, miért kellett elszólítanod őt, a szerelmem...

Éjfél is elmúlt, amikor a társaság szétszéledt, aludni tértek, csak André és Gerda maradtak a kocsmában. Közben Carles is melljük telepedett, Franz pedig leszedte az asztalt. – Minek ment az a tanárnő velük? – fordult a fiához és a felségéhez a gonoszkodó tekintetű férfi. – Megérdemli a sorsát, aki nem ismeri fel a veszélyeket! Nyilván fitogtatta a többiek előtt, hogy ismeri a vidéket.

– Ugyan apa, hallgass már! Még a gyász óráiban sem tudsz normálisan viselkedni! Értsd meg végre, hogy szerettem Helgát, bár tőled távol áll bármilyen érzélem... Erről jut eszembe, hol van a húgom? Egész este nem láttam.

– Egy barátnőjénél tanul, valamilyen rajzot közösen készítenek – szólt halkán Gerda és mélyen elpirult.

– Persze, anyád mindig védi a drágalátos leányzót, de ha megtudom, hogy valakinek az ágyában hentereg, megnézheti magát! Már így is elegendem van abból, hogy etetem, öltöztetem, tanítatom, és mit kapok érte? Ideje, hogy jobban ráfigyeljek!

– Hagyd már békén a lányod, Carles! Jobb, ha nem feszegetjük, hogy ki kivel és mikor hentereg! Pontosan tudod, miről beszélek! Csak a környezeted szekírozod, se Istennel, se emberrel nem törödsz, bezzeg, ha neked kedved támad...

– Fogd be a szád, Gerda! Nekem egy asszony ne írja elő, mikor mit tegyek! Te is, és a lányod is ingyenélők vagytok...

– Apa, elég legyen! Nem tudsz mással törődni, csak a pénzzel! Egyszer megjáród, ismered a mondást: „Ha valamit folyton elfelejtesz, az nem is

úgy van”. Anya és Maria a lelkét is kiteheti a Solvejgért, te képtelen vagy elismerni, hogy milyen sokat segítenek neked. Azt bezzeg számon tartod, ha a húgomnak egy pár cipőre, vagy ruhára lenne szüksége. De ne félj, ez hamarosan megváltozik! Ha leteszem a szakvizsgát, megszabadítom őket tőled! Lassan már én is azt vallom, hogy a gonoszságod és a kapzsiságod nem ismer határt. Fejezzük be, korán reggel a kórházban kezdek. De még szeretnék Daniel Albisennel beszélni, felajánlom neki a segítségemet.

Az olasz vendégek már a kávéét kortyolgatták, amikor Amanda lassú léptekkel jött lefelé az emeletről. Arca sápadt volt, szeme alatt mély karikák húzódtak.

– Gyere, ülj le mellém – hívta barátságosan Salvatore. – Gondolom, téged is igencsak megviselt Helga tragédiája. Megértelek, hiszen te láttad utoljára.

– Ugyan, Steve! Ezt honnan szeded? Hiszen egyszerre indultunk el, amikor elkezdődött a mozgás.

– Ez igaz, de te ottfelejtetted a táskád az egyik sziklánál, amikor fotóztál, és visszamentél érte. Mindez éjszaka rémlett fel előttem, amikor képtelen voltam aludni, és gondolatban ismételten lepergettem az eseményeket.

– Igaz, igaz, de erre én sem gondoltam, miután Helgát nem láttam a fotóstáskám közelében. Iparkodtam én is lefelé a hegyről. Nyilvánvaló, hogy nem vettem észre a tanárnőt, miután ha az ember fél, s mindannyian féltünk, csak a meneküléssel törődik. Nagyon-nagyon sajnálom Helgát! Sajnos, mi már semmit nem tehetünk. Azt hiszem, az lenne a legokosabb, ha mielőbb hazamennénk Rómába. Gondolom, a rendőrségnek sincs itt már sok teendője.

– Milyen tragikus volt ez az utunk Svájcban. Először elvesztettük a legszebb és legjobb modellünket Carlát, most pedig Helga Albisen... Mindkét halál értelmetlen – sóhajtott Salvatore. – Valóban igazad van Amanda, a legokosabb, ha mielőbb hazatérünk. De Dianával mindenképpen beszélni akarok, még az indulásunk előtt.

– Miről? – kérdezte Amanda.

– Közös munkáról, de a részleteket most hagyjuk! Majd később te is megtudod!

– Ejnye Steven, eddig minden tervedbe beavattál, mi történt?

– Amanda, nincs kedvem vitatkozni, egyébként is a távoli jövőről van szó.

Az Albisen család bement Sionba, hogy elrendezzék a formaságokat és hazaszállítsák Helga földi maradványait. Robert intézett mindent, mert apja képtelen volt bármiben is dönteni. Danielt annyira megviselte a lánya halála, hogy még beszélni is alig tudott. Carlotta megjátszotta a gyászoló anyát, a viselkedése erőltetett volt, csupán bánatos mázt öltött magára.

Diana a Váliumtól mélyen aludt, de reggel, amikor csatlakozott a társasághoz, látszott rajta, hogy nem tudja feldolgozni az eseményeket.

– Kedves Diana, nem alkalmas ez a pillanat, hogy üzleti ügyekről beszéljünk, majd jelentkezem telefonon – köszönt el tőle Steven Salvatore.

Bocsáss meg drágám, már régen hoztam a sírodra virágot, állandóan rohanok! A bosszúm tervén dolgozom, s ma már egyre többet tudok a gyilkosodról. Ne félj szerelmem, lesújtok rá... – elrendezte a virágot, majd leült a sír szélére.

– Istenem, mennyit gondolok rád, mindenről te jutsz az eszembe! Ma is úgy szeretlek, mint amikor véletlenül a folyosón egymásba botlottunk. Sors... vagy véletlen, hogy megismerkedtünk? A szerelem azonnal a szívembe költözött, s esténként az arcod látom magam előtt. Újabban egyre többet álmodok veled... hívsz... hívsz magadhoz... de ne félj... befejezem a küldetésem...

Még ennyi idő után sem lehet beletörődni a halálodba... Elmentél és én a hiányoddal a szívemben itt maradtam. De ha újra és újra, immár ezredszer is végiggondolom a történeteket, akkor sincs mentség a gyilkosra! Ha sejtettem volna... ma már tudom! Szerelmem, az ember mindig utólag okos! Megfizetek mindenért neki, s akkor rájön, hogy őt is eléri a végzete az én személyemben. Nem sejt...

Igyekszem mielőbb ismét eljönni hozzád, életem minden percében velem vagy, s gondolatban visszaidézem a boldogságot, amelyet te nyújtottál nekem... Búcsúzom, de ha tudok, jövök. Ha a lelked fenn szárnyal az égben és letekintesz rám, látod, hogy minden cselekedetemben ott vagy. Ezt csak mi tudjuk...

André Fernet gépiesen végezte a munkáját. Szerencsére a szokásosnál kevesebb beteg kereste fel az ambulanciát. Már a negyedik pácienszt vizsgálta meg, gondolta átmegy a kávézóba és iszik egy jó erős feketét, amikor egy fiatal fiút kísért be az édesapja. – Doktor úr, kérem, nézze meg a gyereket, egész éjjel láz gyötörte, összevissza fecsegett mindenféle zagyvaságot.

– Gyere, ülj le ide a székre, és meséld el mi történt veled – szólt kedvesen André a fiúhoz, akin látszott, hogy igencsak fél mindentől.

– Tegnap délelőtt apám rám bízta a birkákat. Szokás szerint felmentem a legelőre, oda, ahonnan a valaisi havasok nyúlványai látszanak. Egyszer csak óriási dübörgést hallottam, az állatok rohanni kezdtek lefelé, és kövek zúdultak az oldalvölgy felé. Megijedtem, ahogy csak a lábam bírta, futottam az állatok után. A kutyám, Barni velem együtt száguldott a nyáját terelve. Észrevettem, hogy egy szikla mögül árnyék vetődik a pulim hátára.

– Barni, Barni, gyere vissza – kiabáltam. – Ám a kutyám az alak felé rohant, de abban a pillanatban a szikla megmozdult, majd kettévált, és a görgeteg, mint a szélvész zúdult lefelé. Sikolyt hallottam... esküszöm doktor úr, hallottam... majd dübörgő lépéseket... aztán semmire nem emlékszem, mert valaki egy bottal fejbevágott. Amikor magamhoz tértem, már sütött a nap, és minden csendes volt, a birkák békésen legeltek körülöttem.

André elgondolkozott a hallottakon. Kicsit képtelennek tűnt a történet, de a fiún látszott, hogy komolyan beszélt.

– Mondd csak, ugye nem te találtad ki ezt a történetet, mert az ütésnek nincs nyoma! Legyél őszinte hozzám, mert amit elmondtál, az nagyon fontos a számomra.

– Doktor úr, szóról szóra igaz! Estefelé hazamentem és belázasodtam. Lehetséges, hogy az izgalomtól? Mindenesetre apám behozott ide, úgyis dolga volt a városban. Kérem, ne gondolja, hogy kitaláltam az egészet!

A doktor megmérte a gyerek hőmérsékletét, de a hőmérő csak a normális értéket mutatta. – Ha megismétlődik a hidegrázás, és ön úgy gondolja, hogy a fia összevissza fecseg, kérem, hozza be újból. Jelenleg nem tudok mit kezdeni vele, hiszen láthatóan jól van. Elképzelhető, hogy igaz a történet, amit elmondott, és a stressz váltotta ki a lázat. Mindenesetre adok egy beutalót az idegosztályunkra. Ha a srác nem lesz jobban, ott jelentkezzen vele! Szerintem valamitől feszültség van a gyermekében, de ezt egy ideggyógyász tudja pontosan felmérni!

Átment végre a kávézóba, s egyre csak a fiú történetén járt az esze. – Lehet, hogy valaki el akarta tenni láb alól Helgát! Nem! Ennek nincs értelme! S mi van akkor, ha nem is az ő halálát akarták, hanem valaki másét? Mert ott van az előző baleset is, ahol semmiféle nyomot nem találtak a rendőrök, de mégis meghalt egy lány! Nem értem... nem értem... valahogy az olasz vendégekre gyanakszom... de ez képtelenség! Úgy látszik, elvesztettem a józan eszem! Kinek árthatott egy tanárno? Semmiféle motivációt nem látok... Persze nem is lehet. Mi köze van Helgának a divathoz, a modellekhez? Semmi! – adta meg a választ André.

Tovább nem folytathatta töprengését, mert Bella Sambin nővér jelezte a mobilon, hogy hárman várnak már rá. – Úristen! Ha tudnám az igazságot! – sóhajtott fel az orvos. – Igaz, hogy a féligazságnak rendszerint a fele sem igaz, de mégis elgondolkoztat a gyermek története.

A folyosón már többen gyülekeztek az orvosra várva. Elsőnek egy fiatal lányt vizsgált meg, akinél corpulmonale, jobb-szívfél elégtelenség állt fenn, mely a tüdőszövet, a tüdőérrendszer, a légzés elégtelensége miatt fejlődik ki. A beteg elmondása szerint a légszomj gyakran szapora légzésben jelentkezik, de pihenés után lényegesen jobban érzi magát. André terheléses EKG-t csináltatott, a diagnózisa bebizonyosodott. Az EKG is határozottan kimutatta a ritmuszavart. Így az orvos Dolargánt és Diaphyllint írt fel, s visszarendelte a beteget egy hét múlva kontrollra.

A következő várakozó egy idős asszony volt, aki nehéz légzésre panaszkodott. Az EKG és a röntgen-felvétel alátámasztotta Fernet doktor első megállapítását, hogy a betegnél a szívizom oxigénhiánya okozza a nehézlégzést. Többféle vizsgálatot írt ki, és megkezdte a Dopamin adagolását. – Másnaponként kezelnem kell, s reméljük néhány hét múlva már jobban lesz – fordult a beteghez. – Meg tudja oldani a bejárást? Vagy beutaljam a belgyógyászatra?

– Jaj, csak azt ne! Utálok kórházban lenni, no meg az otthoni munkáimat is el kell látni. Másnaponként jövök, ha ön ezt javasolja. Még mindig jobb ez a megoldás, mintha befeküdnék ide...

Már délután két óra is elmúlt, amikor André befejezte a rendelést. Fáradt és kimerült volt. Este hat órakor lejárt az ügyeleti ideje, így hazaindult. Kínózta a bánat: milyen üres lesz az élete Helga nélkül.

A temetési szertartáson feketéllett a tömeg. Nemcsak Helga kollégái és diákjai jöttek el, hanem az Albisen család közeli és távoli ismerősei, barátai is. A temetés utáni fogadáson több mint kétszáz ember jelent meg Daniel Albisen házában. Carlotta igyekezett a kiváló háziasszony szerepében tündökölni, és mindenkivel néhány szót váltani. Diana még mindig nem tért teljesen magához. A temetés után bezárkózott a szobájába. Anyja hiába hívta, hogy jöjjön le a vendégekhez, ő senkit nem kívánt látni. Daniel és Robert tartották magukat, de az apa nem tudta a fájdalmát leplezni. Életében most először idegesítette Carlotta, aki bájosan csevegett a meghívottakkal. A férfi képtelen volt szabadulni az önvádtól, hogy nem ismerte lánya gondolatait, érzelmeit, s mióta a felesége meghalt, alig törődött a két gyermekével.

– Bár mindkettő már felnőtt, Robert is járta a saját útját, de mégis engem terhel a felelősség, hogy nem foglalkoztam a lánnyal. Helga soha nem mesélt nekem a szerelméről, André Fernetről, akit igencsak felületesen ismertem. Atyavilág! Képtelen vagyok megnyugodni! Nem beszélgettem eleget a kislánnyal. Csak a bank ügyeivel törődtem, no és Carlottával, aki még ma is megőrjít az ágyban. Ellenállhatatlan, a teste olyan, mint az izzó láva: éget, és elveszi az eszemet! Imádom a vonalait, a

közelében mindent elfeledek... Ez nem mindig helyes, de rabul ejt a varázsa!

– Apa – lépett mellé Robert. – Látom, mennyire megviselt a húgom halála. Próbálj megnyugodni! A te korodban már veszélyes az izgalom, s te is tudod, hogy a szíved sem tökéletes. Nem szeretném, ha bármi bajod esne! Kérlek, gondolj rám és a családra – mutatott Carlotta felé. – Diana is meglehetősen kiborult, a fogadásra sem jött le, fenn van a szobájában, nemrégiben látogattam meg. Vádolja magát: nem nézett körül, amikor elindult a hegyről. Ha megteszi, valószínűleg észrevette volna Helgát. De hát ez az egész csak egy fikció! Lassan már ideggyógyászati eset lesz! Ha lesz erőd a közeli napokban, próbálj vele beszélni! Az anyjával szóba sem áll... Ezt sem értem egészen... Eddig puszipajtások voltak, legalábbis a látszat szerint, de hát más a valóság és más a felszín! Én mindent elkövetek, hogy segítsek Dianának, de úgy vélem, hogy valami más is lehet a háttérben. Mit láthatott még ott a hegyen? Nem hajlandó erről beszélni...

A vendégek lassan hazaszállingóztak, és éjjel két órakor rakta össze a személyzet az edényeket, tálakat és a maradékokat. Carlotta felment a hálósobájukba és várta a férjét. Mióta összeházasodtak, először történt meg, hogy Daniel nem kívánt közeledni az asszonyhoz.

– Bocsáss meg drágám, de képtelen vagyok szeretkezni veled. Most temettük el a lányom, s csak ő jár az eszemben! Fialat volt, jólelkű teremtés, kinek árthatott? Vagy csupán valóban véletlen következett be a halála? Nem tudom!!! Nem tudom!!! Bele kell törődnöm a megváltoztathatatlanba, de a nyomás igen nagy rajtam! Most utólag szemrehányást teszek magamnak, hogy alig beszélgettem vele, nem érdeklődtem megfelelően az élete iránt. Csak te töltötted be a mindennapjaimat és a bank. Ne értsd félre Carlotta, nagyon szeretlek, de most még nem megy... Helga balesete... ha az volt...

– Jaj, kedvesem! Ne képzelődj! Persze, hogy baleset volt! Kinek állt volna érdekében, hogy egy sziklát gurítson a lányodra! Mondd, kinek? Képtelenség az egész! Ha ezen töröd a fejed, megbolondulsz... Hallgass a józan eszedre! A rendőrök is lezárták a balesetet... Ők sem találtak semmi gyanúsat... Próbálj meg élni és vigasztalódnival velem...

Az asszony átfonta a férfit, aki, noha sem teste, sem lelke nem kívánta a szexet, mégis lángra kapott. Carlotta tudta, hogyan kell magasba repíteni a férjét, aki másodpercek alatt elérte az orgazmust. Becézgette, simogatta Danielt, míg ellazult, és az álom rózsaszín világába menekült.

Carlotta felkelt, töltött magának egy jókora whiskyt, és elgondolkozott mindazon, ami az elmúlt napokban történt. Valójában nem értette, hogy az önző és csak magával foglalkozó Dianának mitől borult fel a lelki egyensúlya, mert nyilvánvalóan erről lehet szó – tűnődött el az asszony. – Elképzelhető, hogy valami más is történt, amit nem is sejtünk? Nem hinném, bár ki tudja! Az utóbbi időben velem sem volt közvetlen és őszinte. De jobb, ha most nem töprengek ezen, hanem megpróbálok aludni. Holnap sok tennivalóm akad! Egy biztos, hogy Robertre figyelmem kell! Nem szeretném, ha összezavarná az életem. Úgy látom, most igencsak családcentrikus lett.

Az esküvőt Carles Fernet rendezte az ifjú párnak. Franz régimódi öltönyében jelent meg a polgármesteri hivatalban, míg Karen a Dalma által varrt csinos fehér ruhában állt az anyakönyvvezető elé. Mindenki látta, hogy a két ember nem illik össze, nemcsak a korkülönbség miatt, hanem megjelenésükben is annyira különböztek egymástól. Az esküvő utáni ebédet is Fernet állta, s a Solvejgban legalább harminc ember jött össze ünnepelni. Gerda szokásához híven segédkezett Dalmának, és igazán különleges ebéd került az asztalra. Előételként sült és főtt tengeri hal, majd mindenfajta zöldségből elkészített hidegtál követte, utána bárány- és marhasült burgonyával, rizzsel, hozzá töltött karalábé és kukorica volt a csemege. Többféle tortát, fagyaltot, majd kávékat szolgáltak fel.

Gerda nem érezte az ifjú arával, hogy ismeri a kapcsolatát a ház urával, nem kívánta elrontani a hangulatot és főként felrúgni a házasságát. Mert bizonyosan tudta, hogy ennek csak az lehet a vége.

Maria és Massimo csendben ültek az egyik sarokasztalnál, már alig várták, hogy kettesben maradjanak. Ám ekkor hozzájuk lépett André, akinek fogalma sem volt arról, hogy apja miért ilyen nagylelkű az esküvő szervezésével kapcsolatban. – Tudod Maria, egészen meglepődtem, hogy az öregünk nem sajnálta a pénzét, és ilyen remek vacsorát rendezett a pár

tiszteletére, Ő aztán igazán zsugori, minden centet a fogához ver, nem is értem, most miért nyitotta ki a tárcáját.

– Ejnye bátyuskám! Hol élsz te? Apánk csak akkor nagylelkű, ha valami érdeke fűződik hozzá. Most pedig Karennal való viszonyát próbálja leplezni, amiről egyébként Franznak fogalma sincs. Ezért ilyen jókedvű.

– Úristen! Ez nem lehet igaz! Anyánk tud erről?

– Na hallod! Erről is és másról is! Kénytelen tűrni, és időnként megalázkodni, mert apánk könyörtelenül kiosztja szegényt, nézz rá! Egyre betegesebb és levertebb. Az öreg soha nem kímélte. Pedig anyánk sem csitri már! Karen elcsábításáról bizony tud! Kedves bátyuskám, szerintem a lelke mélyén sajnálja a lányt. Apánknak annyi szeretője volt az elmúlt évek során, hogy megszámolni sem lehet! Meglepődtél, André?

– Szóhoz sem jutok! Apánkról mindig pletykálták, hogy nem hófehér báránka, de ezt!!!

– Jobb, ha hagyod, és nem szólsz neki! Csak anyának ártanál, rajta töltené ki a dühét.

Közben Carles lépett a fiatalokhoz. – Remélem, jól érzitek magatokat! Igazán remek esküvő volt, Karen és Franz is örülhetnek, hogy ilyen nagyvonalú voltam velük.

– Hagyd ezt abba! – szólt ingerülten André. – Hallottam, amit hallottam, s jobban teszed, ha nem dicsekedsz a nagylelkűségeddel. Igaz, látom a haverjaid jól mulatnak, de nem hiszem, hogy anyám is ilyen boldog.

– Na és, az kit érdekel? Ő mindig tudja mikor és hogyan keserítse meg az életem. Te meg André, jobb, ha a családi ügyek intézését rám bízod, még én vagyok a családfő, nem?

– Visszamegyek a kórházba – köszönt el André a húgától és Massimótól. – Este nyolctól reggelig vállaltam az ügyeletet.

A kórházban meglepődött, mert a szokottnál nagyobb nyüzsgés fogadta. – Mi van itt? – kérdezte a folyosón szembe jövő Bella nővért.

– Még nem értesültél róla? Repülőgép-szerencsétlenség történt a hegyekben, s most több beteget is idehoznak. Szerencsére Prester főorvos urat és a feleségét is sikerült utolérnünk, nemsokára ők is segédkeznek, sebészekre is szükség van, sok a törés, zúzódás.

André több, könnyebben sérült beteg zúzódását ellátta, fájdalomcsillapítóval enyhítette tüneteiket. Ekkor hozott be a helikopter egy középkorú asszonyt, aki nyöszörgött és halkán suttogott: – Nagyon fáj, nagyon fáj a bordáim körül. – André azonnal fájdalomcsillapító injekció adott neki, Mikor a fecskendőt a nővér kezébe tette, észlelte, hogy a beteg arca pillanatok alatt fehér lett, s alig kap levegőt. Megtapogatta a nyakát, s érezte, hogy a légzési nehézségei erősödnek. Gyanakodott, hogy valószínűleg az egyik törött borda átszúrta a tüdejét, így gyors sebészi beavatkozás szükséges.

Megnyomta a sürgősségi hívógombot és beleszólt:

– Azonnal kérek egy sebészt! Az egyik betegnél valószínűleg a törött borda átszúrta a tüdőt! Egyetlen percünk sincs! A műtöt előkészítettem, várom a sebészt!

Amilyen gyorsan csak lehetett a beteget felszállították a hármasműtőbe, ahol már Iréne Prester bemosakodott. Az asszony kilyukadt tüdejéből minden kilégzéskor levegő került a mellüregbe, és az így kialakult légmell összelapította a sérült tüdőt. Minél görcsösebben próbált levegőhöz jutni, annál nagyobb lett a légbuborék. A sebész nő tudta, hogy a szerencsétlen asszony keserves kínok között megfulladhat.

Megkezdte a beavatkozást. Steril kendővel az asszisztens már megtisztította a bőrt, a beteg megkapta az érzéstelenítőt, mert altatásra nem volt idő. Fogta a szikét és mintegy nyolc milliméteres bemetszést végzett, majd műszerrel óvatosan félretolta az artériát, és a sebészeti ollóval tágítani próbálta a nyílást. Katétert helyezett az érfalba, majd oxigént adagoltatott a betegnek. Azután szorosan meghúzta a hurkot, és a sebet rászorította a katéterre. – A víz a csőből buborékok formájában tört a felszínre, s Iréne örült, hogy beavatkozása sikerrel járt. Negyedóra múlva megkönnyebbülten dobta le a köpenyét és maszkját. – Megmentettük,

megmentettük! – Igyekezett Andréhoz az ügyeletes szobába. – Sikerült, képzeld el még időben érkeztem!

– Gratulálok Iréne! Nem is tudom, valójában mi történhetett. Állítólag hatvan utas volt a repülőn. A pilóta elvesztette az uralmát a gép fölött, és a Valasi hegycsúcs közelében lezuhant. Az előbb hallottam, hogy tizenöt embert nem lehetett megmenteni, a többieket kórházba szállították. Milyen jó, hogy mi is kaptunk nemrégiben egy új mentőhelikoptert! Ez most sokat segített!

Iréne csak nézte a fiatal orvost, aki éppen egy törött alkart gipszelt magabiztosan. – Milyen csinos férfi, s milyen nagy jövő előtt áll – gondolkozott el a sebésznő. Mindig is tetszett neki André, de azt is látta, hogy a kollégája nem a nőt látja benne, csupán a főnöke feleségének és jó szakembernek tartja.

Éjjel két óráig megállás nélkül dolgoztak, míg a hozzájuk behozott sérülteket ellátták. A súlyosabb eseteket vagy az intenzíven vagy a kórteremben helyezték el, míg a többieket, a könnyebb eseteket hazaküldték, vagy ideiglenesen a földszinti vizsgálóban fektették le.

– Egy kicsit ledőlök – szólt be Andréhoz a főorvos. – Baromian elfáradtam, gondolom te is. Iréne is pihen egy kicsit az előkészítőben, remélem lesz egy-két szabad óránk.

– Én vagyok az ügyeletes, igyekszem mindent megoldani, jó lenne egy kis nyugi! Ugyan a rádiótelefonon a mentőhelikopter orvosa jelezte, hogy egy szülő nőt hoznak be, de őt egyenest a szülészetre küldöm, ha csak nem lép fel valami belgyógyászati kázus! Engem is megviselt a mai éjszaka.

– Szerencsétlen emberek, pihenni indultak a hegyekbe, szabadságukat tölteni, s megtörtént a tragédia. Látod André, milyen is az élet: az egyik percben vidámak vagyunk, a másikban elveszítjük szerettünket! Jaj, bocsáss meg, hogy ezt éppen neked mondom, aki Helgát gyászolja. Ne haragudj!

– Ugyan! Nem történt semmi. Szegény barátnőm balesetben halt meg, a rendőrség lezárta az ügyet. De neked bevallom Félix, nehezen törődök bele. Helga fiatal, egészséges nő volt, miért nem tudott elfutni, úgy, mint a többiek, amikor érezte, hogy megindul a hegy... Elviselhetetlen... Nyilván

az érzelmeim erősek és nem az eszem! A szívem képtelen megbirkózni a halálával...

Amanda először meglepődött Steven Salvatore ajánlatán, majd rövid gondolkozás után beleegyezett. Diana Messani megalapította modellügynökségét, amelyhez húsz százalék részesedéssel Salvatore is társult. A második megbeszélésük alkalmával Diana mindenre kiterjedő programot adott át, feltüntetve az üzleti partnerek neveit és megbízásait. Így Salvatore igent mondott. Végül is az ügyvédek elintézték a cégalapítási formákat, és a három tulajdonos aláírásával hitelesítették a Hattyú nevű modellügynökség megalakulását.

A székhelyül Genfét választották. Diana és Richard talált egy többszobás házat, amelyben megfelelő műtermet lehetett kialakítani. A ház a Gare du Cornavin állomás mögötti első utcában, a belvárostól mintegy húszpercnyire volt. Megállapodtak, hogy egy évre bérlik, utána meglátják. Rövid idő alatt berendezték, elsősorban Diana ízlésének megfelelően. Az előtérben még egy kis kávézó is helyet kapott, ahol a modellek várakozás közben megpihenhettek egy-egy ital vagy kávé mellett.

Az avatóünnepséget Diana szervezte, több mint kétszáz főt hívott meg. A vendégek legtöbbször Svájcban érkeztek, de Salvatore Rómából is magával hozott egy népes társaságot.

A háziasszonyi teendők ellátásába, a vendégek szórakoztatásába Amanda is besegített, elsősorban Steven kívánságára. A pincérek nem győzték újból és újból feltölteni az ital és étel tálakat, s a hangulat este tíz óra körül már igencsak kellemes volt. Az ügyfelek a fogadás után távoztak, és csak a szűk baráti kör maradt. Carlotta és Daniel igen büszkék voltak Dianára, aki úgy forgott a divatdiktátorok, fotósok, gyártók között, mintha egész életében ezzel foglalkozott volna. Végül befutott Robert is.

Éjfél után csak Amanda és Diana, valamint Richard és Steven maradtak, s megbeszélték a másnapi sürgős tennivalókat. – Hála az égnek, már az első nap tele vagyunk megrendelésekkel! – Diana a táskájából elővette jegyzeteit, és sorolni kezdte a cégeket, a helyszíneket és a fotózásra kijelölt lányokat.

– Már megbocsáss Diana – emelte fel a hangját Amanda –, de tudomásom szerint nekem is van beleszólásom az ügynökség munkájába. Kérlek, a jövőben egyeztessük a programokat, mert ha nem, akkor feleslegesen vagyok itt. Ugye, Steven? – fordult a divatmágnáshoz.

– Ez így igaz. A megállapodásunkban szerepel, hogy a római hálózatomból egy személy részt vesz az itteni munkában. Ugye, emlékszel erre Diana? Én Amandát bíztam meg ezzel a feladattal. Egy évre a cégem lakást bérel majd neki itt Genfben. Szeretném, ha közel lenne az ügynökséghez, no meg vállalati autót is kap. De hát ezek a részletek kizárólag az én hatáskörömbe tartoznak – vált kissé zordabbá a férfi hangja.

Diana a lelke mélyén tudta, hogy hibát követett el, mégis hangosan csak ennyit szólt. – Még nem történt semmi, a sok előkészületi munkában elfelejtettem szólni. Egyébként is csak tegnap érkeztél ide kedvesem, s ma estig nem is láttalak – nézett ártatlan szemekkel Amandára.

– Hagyjuk a vitát – szólt közbe Richard meg kell szoknunk a közös munkát és felosztjuk a területeket. Ez persze azt jelenti, hogy kölcsönösen tájékoztatjuk egymást. No, igyunk még egy pohárral a jövőnkre – töltött mindenkinek még egy pezsgőt.

Gina Saval elgondolkozott a Roberthez fűződő viszonyán. Az utóbbi időben meglazult a kapcsolatuk, az asszonyt egyre jobban zavarta a korkülönbség, s ha ezt felvetette a férfinak, mereven elzárkózott a téma elől – az életkor nem jelent semmit a házasságban – hajtogatta. Egyre sürgette az asszonyt, hogy döntsön. Gina pedig a józan eszére hallgatva a szakítás gondolatát mérlegelte. Részéről szerelemről szó sem volt. A Tárt Kapuk utazási irodája egyre jobban fellendült, a forgalom a vártnál magasabb lett: közel fél év alatt megduplázódott a beutazók száma, akiket az ő irodája kísért végig Svájcban.

Az előtte fekvő iratokat félretolta és a telefonhoz nyúlt, hogy estére találkoztót beszéljen meg a bankárral. – Mindenképpen tisztázni akarom a kapcsolatunkat. Megmondom, hogy házasságra ne számítson, nem akarok a felesége lenni. Ám ő mindenáron családra vágyik. Ehhez én már

megöregedtem. Kellemes lenne, ha a jelenlegi kapcsolatunk nem változna. Ezenkívül egyre dühösebb rám Casilio Pullman, amiért még mindig nem szakítottam! Bár a diszkótulajdonos nem valami fényes jellem, de összeköt bennünket a közös megbízás... miért is vállaltam annak idején... de nemigen volt más lehetőségem, hogy közelebb kerüljek a céломhoz. Bár, mindig több út áll az ember előtt! Szerencsére Robert semmit nem sejt, ő nem jár diszkóba, s az alvilág berkeit sem látogatja. Nem hagyhatom, hogy fény derüljön a múltra! Várom kell, még mindig várom! Időnként elkap a türelmetlenség: mikor tehetek végre pontot az ígéretemre. Istenem, de távolinak tűnik! Még mindig semmi sincs a kezemben, lehet, hogy soha nem is lesz. Istenem! Istenem! Annyira szeretném már látni a bukását! Casilio ismeri a történetem egy részét. De csak annyit mondtam el neki, amennyit jónak találtam, a valóságot nem sejtí... Jól összekevertem az igazságot és a képzeletem játékát... Milyen naiv és hiszékeny nő voltam, amikor besétáltam a csapdába – gyújtott rá Gina. – Mindenáron igazságot akartam, s ez lett belőle... de még nem késő... talán jobb is így!

Emlékszem arra az estére, mikor a keresztapám felhívott a torinói lakásomon, és mézédés hangon kérte, hogy látogassam meg. Eleinte húzódoztam, azután a rokoni kapcsolatokra hivatkozott, édesanyámra, aki az ő húga volt. Annak idején, amikor férjhez mentem, a keresztapám igencsak ellenezte a házasságom, de ez engem nem érdekelt...

Milyen régen is történt mindez! Szóval a telefonbeszélgetésünk után két nappal meglátogattam őt – töltött magának az asszony egy pohár konyakot. – Akkoriban a torinói polgármesteri hivatalban dolgozott jogászként, de a pletykák szerint számos érdekeltségben is benne volt a keze. Később rájöttem, hogy a hatalma leírhatatlanul óriási, és minden kapu kitér előtte.

Meglepően kedvesen fogadott, olyan volt, mintha az előző nap váltunk volna el. Ebéd közben felelevenítettük a gyerekkoromat, azokat az időket, amikor még élt anyám. Később rátért, hogy egy igen apró szívességre szeretne megkérni, reméli, hogy nem utasítom el. Most is fülemben csengenek szavai: – Kedves Gina, semmiség az egész, Genfben kellene egy aprócska csomagot elvinned és átadnod Casilio Pullmannak. Híres diszkója van a városban, egyébként jó barátom, s úgy hiszem, neked is

szimpatikus lesz. Ugye, nem utasítasz vissza? – nézett rám kérdően –, hiszen te itt Torinóban gyakorlatilag semmit nem csinálsz. Nem is értem, hogyan tengetheted az életed ilyen egyhangúan. Fialat vagy még, nem jársz sehova, nem szórakozol... Micsoda élet ez?

– Már elnézést, de mi közöd ehhez? A családi kapcsolatunkat eddig nem nagyon ápolta. Az sem világos, hogy miért éppen engem kérsz meg erre a szívességre? Mi ez a csomag? Mi van benne? Légy szíves, válaszolj! Így semmit nem értek.

– Drága keresztlányom! Miért nem fogadod el, hogy segíteni szeretnék neked. Csak lődörögsz itt Torinóban, hallom, egy könyvelőirodába jársz dolgozni hetente három alkalommal. De hát ez életcél? Előbb-utóbb találnod kell valami hasznos elfoglaltságot... és egy férfit! Gondolj arra, hogy fiatal vagy...

– Jaj, de unalmas ez a prédikáció!

– Rendben. Látom, izgat, mi van a csomagban, hát elmondom. Egy lemezt kellene átvinned, amelyen néhány adat szerepel. Nem bízom idegenre! Miután tudom, hogy elég sok szabadidővel rendelkezel, így nem gond, ha néhány napig távol vagy az otthonodtól.

Hát így kezdődött – meditált az asszony. – Az első megbízást követte a többi, mindig Casilio Pullmannak kellett átadnom a borítékokat. Egész jól megismertem Genfét, hiszen mindig egy-két napot eltöltöttem. Majd telt múlt az idő, egyre többször hívott meg magához Silvano Terucci. Kedves volt velem és előzékeny, sőt gyakorta egy-egy pénzzel telt borítékot is átnyújtott, hogy vegyek magamnak néhány divatos ruhát, vagy amit akarok. Elfogadtam, mert az évek alatt a tartalékom lassan feléltem. Egyszer csak azzal állt elő, hogy vásárol nekem egy utazási irodát Genfben.

– Megérdemled Gina, hogy saját vállalatod legyen, hozzásegítelek. – így alakult meg a Tárt Kapuk iroda, amelyet igencsak megkedveltem, és egyre bővítettem. Azután véletlenül megismerkedtem Robert Albisennel, ezt a kapcsolatot a keresztapám is igen támogatta, mint egyik látogatásom alkalmával kifejtette. – Egy bankár csak segíthet neked, Gina.

Azután hosszú idő telt el, nem hallottam Silvanóról semmit, már azt hittem elfeledkezett rólam. Időnként ugyan egy-egy városból küldött képeslapot, de semmi több. Végre megnyugodtam. – Közben váratlan hírt kaptam tőle. Megkért, hogy Steven Salvatore, az egyik római divatház főnöke kívánságára egy munkatársának szervezzek egy svájci körutazást, idegenvezetővel együtt. Ezután Casilio Pullman is megkeresett és tájékoztatott Salvatore és stábja jöveteléről.

– Miért fontos ez? – tettem fel a logikusnak tűnő kérdést. A válasz elmaradt, de biztosra vettem, hogy a háttérben valami maffia érdek húzódik meg. Nem volt sok teendőm, a fiatalembernek megszerveztük a kért utat, s az egyik idegenvezetőm kísérgette. Közben azonban két gyilkosság, vagy ahogy a rendőrök mondják, két baleset történt. Nem hiszem el! Abban bizonyos vagyok, hogy a hegyen nem Helga Albisen volt a kiszemelt áldozat, s a hegyomlás jól jött a gyilkosnak. Ám szent meggyőződése, hogy Robert hűgának semmi köze nem volt a maffiához! De akkor kit és miért akartak eltenni láb alól? Vagy talán már én is mindenben és mindenhol rémeket látok? Sajnos, Casilio nem nyugtatott meg, amikor feltettem neki kérdéseimet. Csak annyit mondott: – Ne foglalkozz azzal kedves Gina, ami nem rád tartozik!

Közben Robert kereste telefonon, és megbeszélték, hogy este a Gyöngyszem étteremben találkoznak.

– Addig van időm eldönteni, mennyit mondjak el az elválásunk valódi okáról. Mert az elhatározásomban szerepet játszik az is, hogy Silvano finoman ugyan, de Pullmanon keresztül figyelmeztetett, hogy mégiscsak jobb lenne már feledni Robert Albisent. – Ez a kapcsolat senkinek nem jó, főleg neked Gina – üzenté. – A nagy korkülönbség nem vezet sehova! Találsz majd magadhoz való férfit.

Massimo Colin, bár igyekezett mindent megtudni Carles Fernetről, lényegében semmi kétes információt nem talált körülötte. A látszat szerint tisztességes polgár volt, akinek még adóhátraléka sem keletkezett soha. A Solvejgot rendesen vezette és a gyümölcs, zöldség, pálinka, s fűszerek eladása után is fizetett az államnak. Massimo ennek ellenére eldöntötte, hogy este átmegy hozzá és beszél vele. Megpróbálja megértetni, hogy

Mariával szeretik egymást, és egy kicsit több szabadidőt engedélyezzen a lányának. – Remélem, sikerül vele elfogadtatni!

Már este tíz óra is elmúlt, amikor Massimo belépett a kocsmába. Carles Fernet elé sietett.

– Jó estét szerkesztő úr, mi járatban vagy nálunk? Csak nem írni akarsz a Solvejgről? Gyere, meghívlak egy pálinkára, vagy amit kérsz, azt hozok.

– A pálinka nagyszerű, már ittam belőle – erre van most szükségem, könyvelte el magában az újságíró, nem hagyhatom, hogy ez a szörnyeteg megmérgezze Maria életét.

Pillanatokon belül ott termett Carles, leült a vendég mellé és mindkettőjüknek töltött. – Egészségedre, fiam! Ha mondhatom ezt így, miután az apád lehetnék!

- Örülök a megtiszteltetésnek, Fernet úr.
- Hívjál nyugodtan Carlesnek, itt a környéken mindenki így szólít. De térj a lényegre, mert okkal jöttél hozzám. Ugye, nem tévedek? – pislogott malacszemével.
- Nagyon kedveljük egymást a lányával, Mariával, és gyakorlatilag csak kevés időt tölthetünk együtt, mert állandóan rohanni kell haza.
- Hát ez bizony így van. Amíg az én kenyereimet eszi, addig az én szavam dönt. Az a lány nagyon tiszteletlen lett velem. Igaz, a feleségem, Gerda állandóan a pártját fogja, újabban pedig a testvére is dédelgeti. Akkor sem engedek az elveimből! Maria, ha végez a városban, rohanjon haza és segítsen a ház körül! Annyit fizetek érte a főiskolán, hogy ezt megteheti. Lehetséges, hogy veled titokban találkozgat, és azért van annyi különórája? Na szép, hát így állunk! Csak kerüljön a szemem elé...
- Bocsánat Carles, de én semmi ilyet nem mondtam. Maria kötelességtudó, és így...
- Ne is folytasd! Nem engedem, hogy a lányom egy züllött nőszemély legyen. Amíg én tartom el, én mondom meg mit tegyen! Massimo, te is védj jól az eszedbe!
- Ez felháborító! – emelte fel a hangját a vendég. – Nem a középkorban élünk! De ha már itt tartunk, én is tudok egyet és mást az üzelmeiről, kedves Carles – halkította le a hangját. Bár nem volt kártya a kezében, úgy gondolta, hátha van mit rejtegetni Fernetnek.
- Ugyan, ugyan – húzta össze szemét a vendéglős. – Ne legyél ilyen harapós! Megértelek: fiatalság, bolondság! Na jó, Maria hetenként egy alkalommal elmehet veled Sionba szórakozni. Érte jössz és éjjelre hazahozod! Rendben? Senki nem mondhatja, hogy Fernet nem megértő apa – vigyorodott el. Ettől Massimo megborzongott. – Nemrég ment fel a szobájába, állítólag van még tanulnivalója. Szólhatok neki, hogy jöjjön le és beszélgessetek – állt fel a görnyedt tartású férfi.
- Gerda – szólt be a konyhába –, hívd le a lányod, látogatója van!
- Massimo lassan kortyolgatta a kellemes ízű, ám igen erős italt, és rájött, hogy célzása telibe talált: tehát mégis van valami az öreg füle mögött. –

Ennek utánajárok!

Már harmadszor hozta be a gyereket az apja vizsgálatra, mert szüntelenül hangoztatta, hogy a birkák legeltetése közben látott valakit, s a történettől nem tágított.

André Fernet fizikálisan gyógyultnak nyilvánította a fiút, ám a meséjével nem tudott mit kezdeni. Ezért konzultációra hívta ideggyógyász kollégáját, aki hosszas vizsgálat után megállapította, hogy a gyermek erős sokkhatás alatt állt, a valóságot és a képzelet alkotta történetet képtelen szétválasztani. Ezért igen gyenge nyugtatót írt fel számára. Megállapodtak, ha nem javul a fiú állapota, megfigyelésre felveszi az idegosztályra.

– Várjunk még egy-két hetet! Remélem, a nyugtatok hatására oldódik a beteg görcsös félelme. Mert a képzelődésnek ez az alapja.

– Mondd csak Lion, mi van abban az esetben, ha a gyerek nem képzelődik, hanem valóban látott valakit. Nekem az a gyanús, hogy minduntalan ugyanazt a történetet mondja el, nem variál rajta semmit.

– Nézd, lehetne ezt pánikbetegségnek is diagnosztizálni, de nem ismerjük az előzményeket, vajon a fiúnak korábban is voltak-e képzelgésai, félelmei. Az apja először a sziklaomlás után hozta el hozzád, de említette, hogy a gyermek elég zárkózott volt eddig is. Így fizikális vizsgálat alapján nehéz felállítani a diagnózist, ezért javaslom, hogy várjunk még a további kezeléssel. Egyébként, André, azt is megértem, hogy téged érzékenyen érint a történet, hiszen akkor és ott halt meg a barátnőd. Kutatod az igazat, mert látom rajtad, hogy megkérdőjelezed a baleset tényét. Valószínűleg én is így éreznék, ezért nem hibáztatlak. De van egy tanácsom, amely orvosi és baráti is egyben. Próbáld feldolgozni az elvesztését, és nyugodj bele a megváltoztathatatlanba! Ha emészted magad, azzal nem hozod vissza Helgát. Az utóbbi időben ingerült és ideges vagy, s a bajod orvoslására a munkába menekülsz. E így nem jó! Vegyél ki szabadságot és utazz el pihenni!

– Lehet, hogy igazad van, de furdal a lelkiismeret, hogy miért engedtem el Helgát a kirándulásra. Ha akkor nem vagyok ügyeletes, ő nem megy el, s az életünket tovább éljük. Így pedig... De megfontolom a javaslatodat,

lehet, hogy néhány napot pihenek. Mindenesetre értesítelek a fiú állapotáról – köszönt el kollégájától André.

Délután négy óráig folyamatosan rendelt. Még ebédelni is elfelejtett. Stark főnövér dugta be fejét az ajtón. – Ezt nem lehet így folytatnod, André. Tessék enni valamit – tette az íróasztalra a hideg szendvicsekkel és narancslével, valamint kávéval megrakott tálcát.

– Addig nem megyek el, amíg nem eszed meg! Nem tudsz így dolgozni, tönkremész teljesen. Emészted magad a törtétekért, de a sürgősséginek szüksége van rád. Erre gondolj! Előre nézz és ne hátra – emelte fel kissé a hangját a főnövér, akitől mindenki megszokta, hogy kimondja, amit gondol.

Az orvos ímmel-ámmal látott a csirkés, sonkás, sajtos szendvicsekhez, de rövid idő alatt mindet elpusztította. – Igazad volt Mercedes, jól esett az étel. Észre sem vettem az idő múlását, és az ebédre nem gondoltam. – Ránézett az órájára. – Félóra múlva a húgom, Maria jön értem, elmegyünk néhány ruhát vásárolni, mert az öregem nem ad erre pénzt. Szegényke, pedig szeretne az évfolyamtársaihoz hasonlóan divatos, csinos holmikban járni.

A vékonytestű férfi megállt. Bár úgy ismerte a környéket, mint a tenyerét, a vihar mindig félelemmel töltötte el. A hegyek magasba nyúló csúcsai között villámok cikáztak, s fülsiketítő volt a mennydörgés, míg végül eleredt az eső. A víz sűrű dobolása minden más hangot elnyomott.

– Micsoda pokoli vihar van, s nekem időre oda kell érnem a házhoz, hogy elvezessem arra a hegyi ösvényre a jövevényt, amelyet a csempészek évszázadok óta használnak, ott ellenőrzés nélkül átjutnak a határon. – Egy kis szusszanásra megállt, majd folytatta útját a meredek partszakaszon. Nem sok időbe telt, amíg elérte a kunyhót. Kőből és fából épült, vékony lapokra hasogatott palából készült a teteje. Méltóságteljesen állt a völgy fölé magasodó gerincen. A férfi szélesre tárta az erősen nyikorgó ajtót, kinyitotta a hálószoba zárját, és körülpillantott a jól felszerelt konyhán is. A központi helyiségben rengeteg tűzifa volt felhalmozva, a fal egyik részét hatalmas kandalló foglalta el. Elgondolkozott, rágyújtott a pipájára.

– Az elmúlt évek során hány és hány ember fordult meg ebben a menedékházban, akik a csempészek hegyi útján kívántak továbbhaladni. Gyakran egy-egy éjszakát itt is töltöttek.

A férfi nem ismerte őket. Rövid időre találkoztak, neki csak annyi volt a feladata, hogy útba igazítsa, és egy szakaszon elkísérje őket. – Most persze a modell balesete miatt már aludni sem tudok! Miért is vállaltam? De hát mit tehettem? Évek óta kísérem a nagyfőnök embereit! Igaz, ezek viszonylag veszélytelen megbízások voltak, és jól megszédtem magam belőle. Senki nem tud a félretett pénzemről, miután nem is ide, a mi városunk bankjába tettem. Állítják, hogy a banktitok védi az embereket, de jobb az óvatosság! Remélem, még néhány év, és annyi pénzem összegyűlik, amennyiből megvalósítom álmaimat. Istenem, csak ne ismétlődjék meg a mocskos tett! A modellt sem akartam vállalni, de a nagyfőnök üzent, hogy ejt, ha nem szervezem meg okosan a gyilkosságot, balesetnek álcázva. Nehéz szívvel tettem, de nem volt más lehetőségem... A másik lány halála valóban véletlen volt... De már bennem is felmerült, hogy esetleg mást bíztak meg az eltüntetésével. Mert hogy lehet, hogy a többiek mind futottak, de ő ottmaradt! Hihetetlen számomra az egész história... Egy a lényeg: nekem változatlanul csak a kísérés maradjon, abban nincs különösebb rizikó... Elviszem a pasast a kolostor melletti útelágazásig, onnan a határ már csak öt perc...

Ebben a pillanatban egy robosztus alkatú, határozottságot sugárzó férfi toppant be. Öltözete elegáns volt, a hegymászáshoz megfelelő, a sportkabátja, nadrágja, sportcipője márkás holmi. A vendég bemondta a jelszót: – Itt a tavasz – kezet nyújtott.

– Készítsek egy kávét, vagy kér egy italt?

– Semmit. Azonnal indulnék, sietős a dolgom.

Kiléptek az ajtón. A férfi előrement, követte a futár. Mintegy húszperces gyaloglás után már látszottak a kolostor tornyai. Az elágazásnál útbaigazította az idegent. – Perceken belül eléri a határt, a papírjai rendben vannak? – érdeklődött a férfi. – Minden OK! A nagyfőnök a szokásos úton értesíti. – Majd átadta a fizetséget.

– Ugye, többet nem bíznak meg gyilkossággal? A gyomrom nem bírja. Kérem, mondja meg a főnöknek, hogy az nem nekem való. Álmatlan éjszakáimban még mindig kísért a modell. Miért kellett egy fiatal lányt megölni?

– Ne foglalkozzon vele! Nyilván van rá magyarázat. No, Isten áldja! – biccentett a jóvágású pasas, és eltűnt a megjelölt úton.

A férfi hazaindult, valójában boldog volt, többször megtapogatta a zsebében lapuló zizegő bankjegyeket.

– Ismét egy lépéssel közelebb vagyok a vágyaim megvalósításához. – Szaporán szedte a lábát.

Amanda a bérelt lakásában jól érezte magát. Kezdte megszokni és megkedvelni a genfi életet, és Dianával is kevesebb szóváltásuk, vitájuk támadt. Mindketten igyekeztek alkalmazkodni egymáshoz, hiszen a munkájuk is ezt kívánta. Amanda az órájára nézett és készülődni kezdett. A zürichi Glenn divatház fogadására hívták meg a Hattyú ügynökséget, amelyet ma este Diana és ő képviselnek. Fehér kosztümöt, hozzá rózsaszín selyemblúzt vett elő a szekrényből, megfelelő cipőt és táskát készített ki. Lezuhanyozott, felöltözött és igen diszkréten festette ki az arcát. Már délelőtt fodrásznál volt, mert nem akart lemaradni Diana lehengerlő megjelenése mellett. Elégedetten állapította meg a tükörben, hogy elegáns. Diana felajánlotta, hogy érte jön kocsival. – Ne menjünk két autóval, te úgyis csak most kezded megismerni a várost. Nekem pedig nem gond arra kerülni. Egyébként, ha nem bánod, lehet, hogy a testvéreimet is magammal hozom. Mióta Helga meghalt, olyan magába forduló lett. Ezért is hívtam el velünk, ugye nem haragszol? – csilingeltek a szavai.

A kapu előtt már várta az ezüstsínű Mercedes. Diana szokása szerint hangosan üdvözölte, majd bemutatatta Robert Albisent. – Kedves Amanda, ne törődj a testvéremmel, mert olyan, mint egy csigabiga, de remélem, este kicsit lazít velünk.

A Hotel Intercontinentalban volt a fogadás, amelyre a divat, a reklám és propaganda szakma színe-java hivatalos volt. Dianát azonnal körülvették. A Glenn divatház főnöke is kitüntetett figyelemmel hallgatta a Hattyú

modellügynökség terveit. Közben Amanda és Robert kissé félrehúzódtak a terem sarkába, egy-egy pohár pezsgő kortyolgatása mellett beszélgettek. Ám mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva, elsősorban a bankár, aki Gina Savallal történt utolsó találkozásukat még mindig nem tudta megemésztetni.

– Kedves Robert, ugye nem érzi kellemesnek ezt a fogadást, a húgának és nekem hivatalból kell itt résztvennünk. Bár, amint látom, Diana szokása szerint azonnal a középpontba került, és remekül feltalálta magát. Még talán újabb megrendeléseket is szerez a cégünknek. Bár, a főnököm nagyon elégedett az indulásunkkal, több megbízást kaptunk, mint reméltük. Igazán nagyon tehetséges Richard Pullman, aki a legtöbb fotót és videofilmet készíti. A közeljövőben Steven Salvatore átjön Genfbe egy kis üzleti eligazításra – hadarta egy szuszra Amanda. Kínban volt, nem talált közös témát a bankárral.

A férfi már a harmadik pohár pezsgőt ízlelgette, de úgy érezte, a feje teljesen tiszta. Nem figyelt a lány mondandójára, szerelme, Gina képe lebegett a szeme előtt.

– Bocsánat, nem hallottam a kérdését – fordult Amandához. – Megismételné?

– Semmi, nem fontos! Csak azt kérdeztem, hogy szabadidejében szokott-e kirándulni a közeli hegyekbe. Itt Svájcban, úgy tapasztalom, mindenki jártas valamilyen sportban. De hát ez természetes! Olaszországban is sokan teniszeznek, de főleg a vízi sportokat részesítik előnyben.

– Nincs időm sportolásra, nem is érdekel! Az egész életemet a bankban töltöm, ha pedig szabadidőm akadt, eddig a barátnőmmel találkoztam.

– Miért eddig? Csak nem szakítottak?

– Ez hosszú és befejezetlen történet, beszéljünk másról! Meséljen magáról, gondolom, az ön élete sokkal színesebb, mint az enyém!

– Kedves Robert, bizonyára a húgától már hallotta, hogy Rómából jöttem át, a főnököm Steven Salvatore megbízása alapján. Hosszabb ideig itt kell maradnom, miután én képviselem a közös cégben a római divatház érdekeit. Nehéz megszoknom ezt a másfajta életet. Itt nincsenek barátaim,

a kollégáim is idegenek számomra. Igencsak egyedül érzem magam – sóhajtott Amanda, s látszott rajta, hogy boldogtalan.

– Talán a szerelme is Rómában maradt?

– Nem. Eddig még nem érintett meg a szerelem lángja, csak a tanulmányaimmal és a munkámmal voltam elfoglalva.

– Ez nem helyes, hiszen maga fiatal, nő, nem szabad ennyire elkeserednie! Itt Genfben talál majd partnert, akivel eltöltheti a szabad óráit.

– Valószínűleg nehéz a természetem. Nevelőszülőknél éltem tizenhat éves koromig, majd intézetben nevelkedtem, végül az egyetemet végeztem. Látja Robert, ebbe az életbe nemigen fért bele a szerelem.

A bankár megsajnálta a fiatal teremtést. Kissé alaposabban szemügyre vette, és elkönyvelte, ha kicsit modernebbül öltözködne, csinos lehetne ez a nő. Most visszafogott külsőt és belsőt tükrözött a megjelenése.

– Mondja Amanda, volna kedve vasárnap kirándulni velem? Megmutatnám a városunk környékét, a fenséges tájat, a látnivalókat. Rám férne egy kis kikapcsolódás, szívesen meghívom. – Amanda néhány másodpercig töprengett, majd igennel válaszolt. Megállapodtak, hogy Robert kilenc órakor a lány lakásához megy és elindulnak Genf környékére.

– Mit puszogtok itt a sarokban – lépett a beszélgetőkhöz Diana, akinek csillogott a szeme, ragyogott az arca, egész lénye vidámságot tükrözött. – Gyere Amanda, bemutatlak néhány, számunkra fontos embernek, hiszen ezért jöttünk ide – fogta meg a lány karját és magával cipelte.

Casilio Pullman kinyitotta széfjét és elővette a titkos könyvelését, amelyet egy egészen apró spirálfüzetben vezetett. Megelégedéssel nyugtázta, hogy a diszkó bevételein kívül Silvano Terucci jóvoltából egy esztendő alatt bezsebelt több mint százezer svájci frankot. Lényegében neki nem volt egyéb teendője, mint a szervezésben segédkezett. Töltött magának egy pohár martinit, rágyújtott. Eltöprengett azon, hogy estleg még egy diszkót vásárolhatna. Persze jobb lesz ezzel még várnom, nem kell kihívni a sorsot az embernek maga elleni. Úgyis hiányzik még a

félretett pénzemből, mert a diszkó nyereségéhez nemigen akarok hozzányúlni. Meglátom majd, esetleg néhány év múlva lépek. Addig is figyelniem kell, elsősorban Gina Savalra! Nagy feladatokat kíván rábízni a keresztapja, de én úgy látom, hogy az asszony húzódozik. Persze, ezt ő intézze el a saját rokonával, nekem ebbe nincs beleszólásom!

Kopogtak az ajtón. Pullman berakta a füzetét a páncélszekrénybe, majd kiszólt. – Tessék, szabad.

Gina Saval lépett be. – Hello! Hello! Elfelejtetted, hogy megbeszéltük, ma estefelé átszaladok hozzád.

– Nem, dehogy, ülj le, mit tölthetek?

– Látom, Martinit iszol, én is azt kérek! Térj a lényegre, mert nyilvánvaló, hogy a torinói rokonommal kapcsolatos.

– Milyen szépen fogalmazol! Hát igen. A keresztapád ideges miattad. Neheztel, mert még véglegesen nem szakítottál Robert Albisennel, félt téged, hogy múlnak az évek, és nem találasz...

– Ne is folytasd! Nem akarok férjet találni! Negyvennégy éves múltam, tudom, mit cselekszem. Jól megy az utazási irodám, nekem e pillanatban ez elég! Ami pedig a Robert Albisennel való kapcsolatomat illeti, annyit elárulhatok, hogy kezd lazulni, de még végleg nem szakítottam. De ehhez senkinek semmi köze! Ha ezért hívtál, akkor megyek is – hajtotta fel az italt.

– Hát... nem egészen! Az irodád igencsak alkalmas arra, hogy külföldieket fogadjon, programokat szervezzen a számukra, s innen is távoli országokba segítse a turizmust.

– Mondd csak Casilio, elment a józan eszed? Egy utazási iroda feladatait ismerteted? Velem, aki vezetem ezt a létesítményt?

– Gina, ne kapd fel a vizet! Most egy nagyobb szabású programról van szó, amelybe másokat is bevon a rokonod. Nagyon körültekintően és óvatosan kell a megbízásnak eleget tenned, mert a vendégek Columbiából érkeznek, először Milánóba mennek, majd néhány napot itt nálunk, a hegyek között kívánnak eltölteni. Így pontosan megadom a columbiai utazási iroda címét, s azt is, kit kell keresned, és egyeztesd a programot.

– Ezt értem, de arról nem szóltál, mi ebben a rázós. Biztos vagyok, hogy az ügynek van mellékszála is, amit e pillanatban nem közölsz még velem.

– Többet nem mondhatok. Ha kíváncsi vagy a részletekre, hívd fel a keresztapádat. Neki is több ismerőse jön át a közeljövőben a te irodád igénybevételével. Én csak egyetlen láncszem vagyok ebben a gépezetben. Ezt jól jegyezd meg magadnak!

– Értem... értem... Ha nem tévedek, a diszkód is valahol része az általad nevezett gépezetnek? Légy szíves, ne hints port a szemembe, nem vagyok mai csibe! Tisztában vagyok veled, hogy jó pénzt kaszálsz Silvano Teruccitól. S azt is tudom, hogy félsz tőle, csak úgy, mint én. Tehát próbáljunk meg értelmesen beszélni egymással.

– Nézd Gina, én kedvellek téged, de az üzlet az más dolog. Te csak a közelmúltban kapcsolódtál be, igen-igen kis mértékben a keresztapád szervezetébe. De annyit baráti tanácsként fogadj el tőlem, hogy innen nem könnyen szabadulsz... Roberttel pedig lazíts a kapcsolatodon. Ez minden, amit mondhatok. Töltsék még egy Martinit?

– Köszönöm, nem kérek. Amit most hallottam tőled, jobb, ha megemésztetem, mielőtt a „drága” rokonommal telefonon beszélek. Mert nem akarok úgy ugrálni, ahogy ő fütyörészik.

Maria még életében nem volt ennyire felszabadult és boldog. Massimo a lakásában úgy fogadta, mint egy királynőt. Az asztal ízlésesen meg volt terítve, a gyertyák fénye titokzatosan kacsintgatott. A vacsora alatt izgatottak voltak, ám amikor Massimo átölelte és a karjában átvitte a hálósobába, átszakadt a gát, s mint a hömpölygő, megállíthatatlan folyam, úgy öntötte el őket a vágy forrósága. A férfi gyengéd mozdulatokkal vetkőztette a lányt, s a meztelen fiatal, karcsú női test hatására még jobban fellángolt benne a szenvedély tüze. Massimo életében már számos lány, asszony megízlelte a szexualitás gyönyörét. Kapcsolatai általában rövid ideig tartottak, s a szakítás soha nem hagyott benne igazán mély nyomokat. Szerette a női nemet, soha nem titkolta. Most azonban először érezte úgy, hogy Maria fontos számára, ő az első nő, akinek az érzéseivel is törődött. Amikor a lány halkán elszuttogta, hogy Massimo az első férfi az

életében, nem volt meglepve. Tudta, hogy Máriát az apja szigorúan nevelte, s a lány szűzen feküdt Massimo ágyába.

Hosszú ideig csak ízlelgették egymást, s Maria feszültsége egyre jobban és jobban oldódott. Az első szeretkezés fájdalommal járt számára, de ő csak ölelte szorosán a férfit, s tétova mozdulatokkal próbálta elkendőzni fájdalmát, amikor elvesztette szüzességét. Massimo ezután becézgette, simogatta a hajlékony sugárzó testet, s a gyönyör vágya Máriát is megérintette.

– Drágám, legközelebb jobban fogod élvezni az együttlétet! Anyáddal nem beszéltél az első szeretkezés izgalmáról és egyben fájdalmáról?

– Csak nem képezed! Soha nem mertem volna még anyámtól sem bármit is kérdezni a szexről.

– Nagyon szeretlek Maria, erősen kívánlak! De tudom, most menned kell, hazaviszlek. Nem akarom, hogy apád hőzöngjön, amiért késel. Így is hálás vagyok a sorsnak, hogy hetenként legalább egy alkalommal találkozhatunk, s ha akarsz, a jövőben többször itt tölthetnénk az esténket.

– Még egyszer végigcsókolta Maria kitárulkozó testét, majd mindketten készülődni kezdtek.

Rövid idő múlva Massimo megállt kocsijával a Solvejg bejárata előtt. Bentről éppen Gerda asszony jött ki, kezében egy halom ágyneművel. A fiatalok megpuszították az arcát, látszott mindkettőjükön, hogy boldogok és vidámak.

– Maria, ne menj be apádhoz, ma még a szokottnál is harapósabb kedvében van, mindenkivel ordítózik, kiabál. Lassan a vendégek is hazamennek.

Massimo elkészönt az asszonytól és kocsijával máris indult a város felé.

– Gyere kislányom – ölelte át Maria vállát az anyja csak úgy sugárzik rólad az öröm. Massimo szimpatikus fiatalembernek tűnik, remélem boldog vagy vele. Még most sem értem, apád miért enyhült meg vele kapcsolatban. De hát nem ez a lényeg, hanem az, hogy így hetenként legalább egyszer együtt tölthetitek az estét. Éhes vagy? Készítsek néhány szendvicset?

– Köszönöm anya, vacsoráztunk – pirult el Maria. Közben André kocsija gurult be. Az orvos láthatóan igen fáradt volt, bár kedvesen köszönt, de azonnal a szobájába ment.

Töltött magának a bársekreányból egy konyakot, és elgondolkozott az Albisen családon. Carlotta már két ízben is telefonált, hogy látogassa meg őket és vacsorázzon náluk. – A férjem nagyon örülne, ha szegény megboldogult Helga barátjával beszélgethetne. Az utóbbi időben nagyon megviselte a lánya halála, ezért kérem, ha teheti, jöjjön át.

Ez ideig André mindig valami kifogást talált és nem látogatott el Genfben. – Mit tudnék én beszélgetni az apával? Lehet, hogy újból a tragikus kirándulásról akar kérdezgetni. No nem, ezt nem teszem meg! Egyébként is, Diana nem a szívem csücske, s nehezen viselném el, ha esetleg megjegyzéseket tenne a szerelmemre. Szegénykém! Milyen igazságtalan az élet! Miért kellett egy huszonnégy éves lánynak értelmetlenül meghalnia? No mindegy, ha ismét hívna Carlotta, őszintén megmondom, hogy nem kívánom a családdal szorosabbra fűzni a kapcsolatot.

Karen egyre rosszabbul érezte magát, ahogy közeledett a hatodik hónaphoz. A férje, büszke volt leendő apaságára, fel sem merült benne, hogy a gyermek nem az övé. – Úristen – ült le a konyhában egy székre Karen. – Mi lesz ha kitudódik, hogy a baba előbb jön a világra, mint az esküvőnk időpontja volt! Erről valakivel beszélnem kell, de kivel? Dalma asszony megölne és óriási botrányt keverne, ha megtudná az igazat. A szüleimnek sem szólhatok. Az egyetlen ember, aki sejtheti az igazat, az Gerda asszony. Ő olyan megértő, és főleg, mint eddig is tapasztaltam, nem akar botrányt. – Karen elhatározta, hogy egy alkalmas pillanatban felfedi az igazságot neki, és tanácsot kért tőle.

Késő délután, amikor az ebéddel végeztek a vendégek, bement a konyhába, hogy segítsen Dalmának elrakni a mosogatógépből az edényeket. Ám nem volt ott, hanem a főnök felesége rakosgatott. – Segíthetek? Látom nincs senki a közelben.

– Mindenki átment az étterembe, mert Carles végre általános fizetésemelést ad. No persze nem nyúl mélyen a zsebébe, így a személyzet három százalékos béremelést kap. Persze úgy viselkedik, mint akinek a fogát húzzák. Már három éve csak ígéri az emelést, a szavakon kívül semmit nem ad. Ez így nem mehet tovább! Most végre elszánta magát. Nyilván te is, Karen, kicsit többet keresel majd. Egyébként hogy vagy? Látom előrehaladott az állapotod...

– Gerda asszony, erről szeretnék beszélni, de kérem, ígérje meg, hogy senkinek, de senkinek nem szól a gondomról.

– Ne is mondd lányom, tudom én, hogy Carles ejtett teherbe. Amikor hozzám mentél az uradhoz, Franz-hoz, már szíved alatt hordtad a magzatot. Most pedig félsz, hogy a férjed esetleg rájön az igazságra. De megnyugtatlak kedveském, ha még így is lenne, akkor sem szólna egyetlen kukkot sem. Félné, hogy elveszíti az állását. Szeret itt dolgozni a Solvejgben, s a lakásokat is közel van.

– Gerda asszony – szólt elhaló hangon Karen –, ugye nem szól senkinek a titkomról?

– Te számár, bizhatsz bennem! Tudom, hogy nem te csábítottad el a gazdád. Ő nem tépelődik, az első útjába kerülő nőt leteperi. Te pedig, fiatal, szép lány vagy! Képzem, hogy tiltakoztál ellene, de ő mindig és mindenben keresztülviszi az akaratát. Nála senki és semmi sem szent. De egyszer az ég megbünteti! Remélem! Megérdemelné, hogy a pokol tüzén égjen... gyűlöletes ember... Te, kislányom, pontosan tudod! Annak idején, amikor megleptelek benneteket a raktárban, láttam rajtad a félelmet és az irtózatot, amelyet az arcod tükrözött. De mindketten tehetetlenek voltunk más és más okokból... erről most jobb, ha nem beszélek.

– De, ha korábban szülök két hónappal, lehet, hogy Franznak nem, de Dalmának, meg a többieknek esetleg feltűnik.

– Ne aggódj! Bevittelek, ha itt lesz az ideje a sürgősségire, beszélek a fiammal, hogyan tudna segíteni. De sajnos neki el kell mondanom az igazat. Ha nem engeded ezt meg Karen, akkor valóban kétséges a segítségem.

– Jaj! Fernet doktor majd elítél... és mit gondol rólam? Carles Fernet vette el a szüzességemet, erre esküszöm asszonyom!

– Nem kell esküdöznöd, hiszek neked, no meg ismerem a jómadár férjemet! Bízd rám az egészséget, meglátod, Franz soha nem tudja meg az igazat. Ugye, már nem zaklat Carles?

– Mióta egyre nagyobb a hasam, valóban nem.

– Gondolom, van újabb szeretője... igaz, még nem tudom ki a boldogtalan.

– Én tudom asszonyom, de félek, ha megmondom, nagyon ideges lesz.

– Lányom, én már nem lepődök meg semmin. Megszoktam, hogy a férjem füvel-fával megcsal, és engem már legalább húsz éve nem tekint nőnek. Ő csak a fiatalokat fekteti le, de egy-egy szeretője legfeljebb félévig érdekli, utána elhajítja őket. Jól ismerem a gonosz természetét, a feneketlen étvágását a csibehús iránt.

Közben visszaérkezett Dalma és a két segítője, így abbamaradt a beszélgetés. – Asszonyom, nem volt valami bőkezű az ura, de mit is vártunk tőle. Ez is jobb, mint a semmi – morgolódott magában a szemrevaló szakácsnő, és megnézte a vacsora menü összeállítását.

Gina ijedten ébredt a telefon éles, sivító hangjára. Az órája hajnali ötöt mutatott. – Te jó ég! Mi történt? – vette fel a kagylót. – Halló! Halló!

– Te vagy az, Gina? – ismerte fel munkatársa hangját.

– Mi történt Peter, hogy hajnalban hívsz? Csak nincs valami baj?

– De igen! Este az olasz férfivel megálltunk Vispitől négy kilométerre a Neubrücke kápolnája melletti fogadóban. Vacsoráztunk, megbeszéltük a következő napi programot és utána elköszöntünk egymástól. Éjfél után szólt a fogadós, hogy zárni kívánja a panziót, ám a vendég, akivel érkeztem, még nem jött haza. – Valami baj lehet vele, ilyenkor nem szokás és főleg igen veszélyes errefelé sétálgatni.

Kopogtunk az ajtaján, de semmi válasz nem jött. Végül a fogadós benyitott, az olasz sehol nem volt, az ágya vetetlen maradt. Értesítettük a csendőrséget, a hegyi mentőkkel keresni kezdték az eltűntet. Nem

részletezem, de nem sokkal ezelőtt találták meg a férfi holttestét, a közelben lévő Mischabel hegység oldalában. Megállapították, hogy valószínűleg a férfi egyedül indult sétálni, megcsúszott és lezuhant a hegygerinc hasadékába. Még mindig tart a helyszínelés. Az irodánk címét adtam meg, így valószínűleg rövidesen jelentkeznek. Akartam, hogy először tőlem hallj a balesetről!

– Úristen! Még ez hiányzott! Köszönöm, hogy szóltál Peter, azonnal értesítem... – majd letette a kagylót.

Kicsit habozott, azután eldöntötte, hogy felhívja Torinóban Silvano Teruccit, miután ő kérte meg, hogy szervezzen egy körutat Svájcban az egyik barátjának. Amikor elmondta a keresztapjának a hírt, a férfi csak annyit közölt.

– Sajnálatos eset, de nem kell éjszaka ismeretlen hegyek között barangolni! Ne izgulj Gina, rövidesen lezárják az ügyet, miután balesetet állapítanak meg. – Elköszönt és letette a kagylót.

Az asszony megdöbbsent, hogy keresztapja hangjából semmiféle aggodalom nem hallatszott ki. Mintha közömbösen fogadta volna a hírt. – Atyavilág! Lehet, hogy számított a balesetre? No nem! Ez képtelenség! Nem tudhatta senki, hogy mikor és hány órakor szállnak meg a csöpp kis fogadóban. Rémeket látok... Nem szabad pánikba esnem... Az irodám nem felelős a balesetért, bár, a zsaruk nyilvánvalóan megkeresnek engem is. De én mit tehetek erről?

Megpróbált visszaaludni, de már nem sikerült. Felöltözött, készített magának egy kávé, felöltözött és eldöntötte, hogy korán bemegy az irodájába. – Annyi elintéznivalóm van! Nem baj, ha ma korábban kezdek!

Amint beért, első dolga volt, hogy előkereste az olasz férfi számára összeállított programot. Ismét átnézte és megállapította, hogy a körutazás napjait dátum szerint megtervezték, de hogy hány órakor szállnak meg, az érthetően nem szerepelt a kidolgozott útitervben.

– Hála az égnek, nem lehetett tudni, hogy Peter és a turista mikor térnek be a fogadóba! Valóban senkit nem lehet gyanúsítani. Vagy mégis? – Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és a Vispi rendőrőrs parancsnoka jelentkezett. – Gondolom, már értesítette a munkatársa a

szerencsétlenségről. Szeretném személyesen felkeresni önt, és néhány kérdést feltenni. Körülbelül három óra múlva Genfben leszek, magammal viszem a kollégáját is.

– Köszönöm, várom – tette le a telefont Gina.

Mire megérkezett a rendőrőrs parancsnoka egy nyomozóval és Peter, az asszony már minden anyagot: a levelezést, a különféle szállodai foglalásokat összekészítette.

– Tessék – nyújtotta át a paksamétát. – Mi szerveztük meg Bernado Mentalini svájci kirándulását. Javasoltuk, hogy csoporttal menjen, de ő közölte a levelében, hogy egyedül kívánja bejárni az országot. Sőt, ő jelölte ki a kantonokat, de a szállodákat és az utakat mi választottuk ki.

Rövid beszélgetés után a parancsnok közölte: – Asszonyom, itt mindent rendben találtunk. Csak egy kérdésre válaszoljon! Ismerte korábban Mentalini urat?

– Nem! Ő keresett meg bennünket, s a kívánsága szerint állítottuk össze a programot. Nagyon sajnálom! Ugye, önök hivatalosan értesítik a hozzátartozóit? Én a körülményeit sem ismerem.

– Nem baj, mi szólunk az olasz kollégáknak és ők segítenek. A férfi nő lehetett, mert a tárcájában egy asszony és két kisgyermek fényképét találtuk meg, sőt a bankkártyája, a jogosítványa, az útlevele is a zakója zsebében volt. Minden valószínűség szerint baleset történt, s ha ez így van, akkor lezárjuk az ügyet. Köszönjük a segítségét – távozott a két férfi. – Ha valamire még szükségünk lenne, értesítjük. Mindenesetre javasoljuk, hogy az idegenvezető a kirándulások előtt hívja fel a turisták figyelmét, hogy a magas hegyek, hágók között ne sétálgassanak éjszaka.

– Így igaz, de erre még nem volt példa, pedig már számos külföldinek mutattuk be országunk természeti kincseit, műemlékeit és egyéb látnivalóit.

Amikor az asszony egyedül maradt, Peter jött be hozzá. – Nézd Gina, ez a pasas az egész úton furcsán viselkedett. Vacsora után általában azonnal felállt az asztaltól, és fáradtságára hivatkozva aludni tért. Amikor a Luganói tó környékén jártunk, akkor is félnapra egyedül ment el kirándulni. Egyébként többször is lerázott. Sőt Lausanne-ban egy kerek

napig egyedül bóklászott. Arra gondoltam, hogy olyan magának való férfi, s azért is jött egyedül pihenni. De most már felmerül bennem a kérdés, mi lehetett e mögött? Ki küldte őt hozzád? Valahonnan csak megszerezte az irodánk címét!

Gina elpirult, majd gyorsan válaszolt. – Ne fantáziálj Peter, annyi hirdetést adunk fel! Bármelyik újságban, magazinban kiszúrhatta magának.

– Igaz, igaz.

A férfi meglehetősen dühösen, morcosán vezette ócska kocsiját a kanyargós hegyi úton. – Utálok éjszaka közlekedni, pedig időben haza kell érnem! Miért is ilyen messze kellett a pasast lelöknöm a szakadékba! Eddig szerencsére nem sok ilyen jellegű megbízást kaptam. Már kezd elegendem lenni az egészből. Gyűlölöm a gyilkosságokat, pedig rákényszerülök! Az összekötőn keresztül kaptam most is ezt a feladatot. Csak tudnám ki a „nagyfőnök”! Jó lenne beszélni vele, megmondanám, hogy ezt tovább nem vállalom. Kezdetben szívesen mutattam meg az utat, azoknak, akiket ideküldtek. De ez más... Lelökni valakit a mélybe és magára hagyni... nem... nem csinálom... de mit tehetek? A markukban vagyok, hiszen eddig már annyi megbízást vállaltam! Igaz, nem gyilkosságokat... Még szerencse, hogy a megboldogultakat nem ismertem... Így nem olyan vészes a helyzetem – morfondírozott magában. Eldöntötte, hogy a jövőben a hasonlókat visszautasítja. Azután felrémlt benne, hogy ezekért a munkákért – ahogy ő nevezte magában – háromszor annyit kap, mint ha a kolostorig kísért volna valakit. Már ráérezett a gazdagság mámorító ízére, s kezdett beletörődni, ha másként nem megy, így legalább mielőbb összeszedi a dohányt. – A terveimhez sok-sok frank szükséges, ezt pedig másként nem szerezhetem meg. A keresetemből még jóformán a mindennapi megélhetésre is csak szerényen futja.

Megállt egy rövid időre. Rágyújtott és elmosolyodott, mert felvillant előtte, milyen arcot vág majd a főnöke, ha megtudja, hogy a csóró beosztottja gazdag ember lett, és faképnél hagyja őt és a melóját. – Istenem, csak már ott tartanék, de hát addig még néhány feladatot teljesítenem kell. Igaz, mindezt lényegében nemcsak magamért teszem,

hanem a családomért... ez pedig igazán elfogadható indok... – Sietősen elindult, hogy hazaérjen, és senki ne vegye észre a távollétét.

Amanda megbánta, hogy elfogadta Robert Albisen meghívását, de már késő volt lemondani. Így a szekrényéhez lépett, és egy farmerruhát, hozzá kabátkát készített elő. Gyönyörű vörös hajzuhatagát összefonta, ami illett sportos öltözkéhez. Robert már várta a kapu előtt. A kocsiban ült, zenét hallgatott.

– Hello! Hello! – köszöntötték egymást. A lány beült a kényelmes autóba, és máris indultak. – Szerintem a Szent Bernát hágó felé vegyük az irányt, aztán valahol majd megállunk. Ott még nyáron is sok helyütt jég és hó borítja a felszínt. A négyezer méter magas hegyvidéknek csak egyötöde alkalmas emberi településre. De a turisták kedvelik, kiépített utakon közlekedhetünk. Mindig eltűnődöm a természet eme csodáján: a magas hegyek és völgyek összeölelkeznek, mint a szerelmesek. A barátságos, békés síkság váltakozik a zord magassággal.

Robert az autópályáról a kitűnő hegyi útra kanyarodott, lassabban és óvatosabban vezetett. Legalább még harminc kilométert megtettek, és megálltak a Pennini Alpok első étterménél. A parkolóban hagyták a kocsit, és gyalog felsétáltak az étteremhez. A teraszra ültek le.

– Olyan szótlan volt egész úton, Amanda? Csak nem bánta meg, hogy elfogadta a meghívásomat?

A lány elpirult és hebegve mondta. – Nem dehogy, csak elmerengtem a táj szépségén.

Közben kihozták a megrendelt italokat.

– Amanda, jól kijön Dianával? Mert véleményem szerint – bár az utóbbi időben kezd változni – elég hebehurgya teremtés. Ha az apám nem nyúl mélyen a zsebébe, soha nem lenne saját ügynöksége! A modora gyakran kibírhatatlan. Jól tudom, hiszen egy fedél alatt élünk! De apám a világon minden felett szemet huny, amit az ifjú felesége és a lánya mond, vagy cselekszik, az úgy helyes! Carlotta sem az a kimondott feleség típus. Elsősorban a szórakozás, a divat, a jövés-menés érdekli. Apám az elmúlt hetekben összetört a húgom, Helga halála miatt.

– Robert, én nem ismerem közelről az egész családját. Valójában Dianával elsősorban üzleti kapcsolatban állok, engem is bevon egy-egy megrendelés kidolgozásába, a modellek kiválasztásába, a fotók értékelésébe. Ha nem Richard Pullman lenne a jobbkeze, nem biztos, hogy ilyen sikereket érne el a Hattyú ügynökség. El kell ismernem, hogy Diana remek érzékkel rendelkezik ehhez a munkához. De a természete... hát... nem valami kellemes. Néha úgy üvöltözik a beosztottakkal, hogy azon csodálkozom, nem hagyják faképnél. De pontosan tudom én is, a modellek bizonyos értelemben ki vannak szolgáltatva az ügynökségeknek. Az is tény, hogy rövid ideig lehet ezt a szakmát üzni. Senki nem adja fel egykönnyen a pillanatnyi lehetőséget!

Robert fizetett, lementek a kocsihoz, továbbindultak. A táj hol zordan meredezett, hol pedig virágzó fák, legelésző állatok tarkították a völgyet. Még vagy száz kilométert tettek meg a kanyargós, serpentes utakon, amikor elérték a Pennini-Alpokból előtörő ezernyi patak völgyét.

– Ezek a vizek nemcsak itatják, de javítják is a sovány talajt, mert a hómezők és gleccserek olvadékvize által kimosott törmeléket is magukkal sodorják. Ahogy a svájciak mondják, ez az évezredes egyedülálló öntözéses gazdálkodás bevált. Az egyik legérdekesebb vidékünk ez a hely. A kopár hegygerincek és az aljukban meghúzódó fenyvesek közül előbukkannak az alpesi legelők.

– Álljunk meg egy kicsit, szeretném ezt a kristálytisza levegőt beszívni.

– Még körülbelül tíz perc és megérkezünk a Gida étterembe. A szüleimmel és húgommal gyakran megfordultunk ott egy-egy kirándulás alkalmával. Remélem, tetszeni fog magának is a hely!

A fenyvesek közül feltűnt egy tornyos, fehér ház. A felirata hirdette: *Ha fáradt vagy és éhes, nálunk megleled mindazt, amit akarsz.*

– No hát, ilyet sem láttam – mosolyodott el Amanda –, most már igencsak felkeltette az érdeklődésemet ez a vendéglő!

Ahogy beléptek, azonnal eléjük jött egy pincér, a teraszon asztalhoz ültette őket. Egy-egy pohár Martinit szolgált fel. – Ez a ház ajándéka, hogy betértek hozzánk. – Káposztalevest, sült borjúhúst, mellé burgonya és rizs köretet, valamint vaníliatekercset választottak az étlapról. Az ebéd

fenséges volt, s a kávé kortyolgatása mellett hosszasan beszélgettek. Elsősorban Robert mesélt a szüleiről és boldog gyermekkoráról.

– Most maga következik, Amanda! Említette, hogy nevelőszülőknél élt. Az igazi szülei meghaltak talán? Bocsásson meg a kíváncsiságomért, de maga olyan hallgatag, semmit nem mesél az életéről.

A lány az első pillanatban eldöntötte, hogy kitér a válasz elől, azután gondolt egyet, és röviden, néhány szóban ecsetelte a múltját. – Valószínűleg úgysem találkozom vele többet, mit veszíthetek, ha elmondom az igazat – döntött Amanda.

– Anyám csecsemőkoromban elhagyott és apácák neveltek. Azután nevelőszülők fogadtak magukhoz, de miután én csak hároméves voltam, mindig azt hittem, hogy ők az igaziak. A nevelőapám folyamatosan zaklatott, míg végül a tizenhatodik születésnapomon kitört a botrány. Akkor derült ki, hogy valójában ők örökbe fogadtak. Meguntam az állandó molesztálását és elhagytam őket. Szerencsém volt, mert egy zárda befogadott, így leérettségizhettem, sőt az egyetemet is elvégezhettem. Végig segítettek nekem. Megtudtam, hogy anyám egy fiatal lány volt, akit egy felelőtlen férfi teherbe ejtett, és persze elhagyott. Ezért szabadult meg tőlem. Próbáltam megtalálni az anyámat, de nagyon kevés, gyakorlatilag semmiféle adat nem volt a születési papírjaimon, csak anyám neve és a falu, ahol világra jöttem. Ezt is a zárda főnöknőjének jóvoltából tudtam meg. Egy ideig nyomozgattam, azután feladtam a keresést.

Az egyetem elvégzése után alkalmazott Steven Salvatore, aki rövid idő alatt sok mindent rám bízott.

Elsősorban a pénzügyi területet ellenőriztem, de ahogy telt-múlt az idő, gyakorlatilag minden feladattal megismerkedtem. Salvatore igen nagy befolyással bír Rómában, s a divatházat is sikeresen irányítja. Remek ember!

– Csak nem szerelmes bele, Amanda?

– Jaj, dehogy! Közel hatvanéves, és szinte a lányának tekint, megosztja velem a gondjait, bajait. Legalábbis én úgy gondolom! Csak és kizárólag a munkával kapcsolatos ügyeit tárja elém. A magánéletéről nem beszél, én pedig nem kérdezem.

Valahogy megkönnyebbült Amanda, hogy a férfinak elmesélte élete rövid történetét. Mintha egy gát szakadt volna át közöttük, és a visszafelé úton már jókedvűen társalogtak.

– Ugye, találkozunk? – kérdezte Robert a lány lakása előtt, amikor elbúcsúztak.

– Rendben, beszéljünk majd telefonon – válaszolta Amanda.

Daniel Albisen az utóbbi napokban egyre rosszabbul érezte magát. A szíve tájékán gyakorta fájdalmat tapasztalt, néha szédülés fogta el. Carlotta a család háziorvosát hívta ki a férjéhez, aki angina pectorisra gyanakodott. Beutalta a genfi belgyógyászati klinikára kivizsgálásra. A gyanúja beigazolódott. Különböző gyógyszereket írtak fel, és a férfi két nap múlva távozhatott a kórházból. Ám az állapota nem javult, sőt az étvágya is egyre csökkent. Lényegében a fia vezette a bankot, mert az apja gyengélkedett. Robert első útja most is, mint minden nap, amikor hazaért, apjához vezetett. Daniel kikapcsolta a televíziót.

– Örülök fiam, hogy hazaértél! Pocsékul érzem magam. Nincs itthon senki. Diana valahol fotózik, Carlotta pedig egy régi barátnőjével találkozik. Néhány napra jött át Rómából.

– Hívjam ki az orvost? Apa, mit érzel?

– Valójában időnként megfordul velem a szoba, légszomj tör rám, és a mellkasomba erős fájdalom hasít. Azután elmúlik, de kis idő múlva ismétlődnek ezek a tünetek.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, s mint a szélvész, úgy robbant be Diana! – Hello! Hello! Csak nincs valami baj? – nézett a két férfire.

– Apa nem érzi jól magát, s töprengek, mit kellene tennünk!

– Már gondoltam, hogy André Fernetet kellene felhívni, hogy jöjjön át és vizsgálja meg apát. Igaz, hogy fiatal orvos, de óriási gyakorlata lehet, miután sürgősségi kórházban dolgozik.

– Diana, ez nem is olyan rossz ötlet! Valóban ott naponta több ember megfordulhat, mint egy háziorvosi rendelőben, bár az is igaz, hogy a

klinikán megerősítették a mi dokink diagnózisát. De, ha apa egyetért veled Diana, hívd fel André-t, s kérd meg, jöjjön át!

– Azonnal telefonálok! Robert, gondolj bele, André nem idegen, hiszen szerencsétlen húgoddal közeli kapcsolatban állt. Máris beszélek vele!

Egy bő félóra múlva mosolygós arccal lépett be a lány. – André már úton van hozzánk, nagyon kedves és segítőkész volt. Számomra megnyugtatóbb, ha ő is megerősíti az eddigi terápiát, vagy mást javasol. Anyát nem tudom értesíteni? – kérdezte Danieltől.

– Nem, elfelejtettem megkérdezni, hol találkozik a barátnőjével. Amikor elköszönt, a mobilját véletlenül itt hagyta az asztalon.

– Micsoda véletlen! – húzódott el Diana szája. Meggyőződése volt, hogy anyja szándékosan hagyta itt a telefonját, nem akarta, hogy elérjék.

Robert készüléke csengett. A férfi felvette, Amanda szólalt meg. – Bocsánat, hogy nem jelentkeztem előbb, de csak most hallgattam meg a hangpostámat.

– Nincs semmi baj, Amanda! Apám sajnos nem javul, így Diana ötletére André Fernetet hívtuk ki. Remélem, hamarosan itt lesz. Ha megengedi, holnap jelentkezem – köszönt el a lánytól.

– Mi a fene, Robert? Csak nem jöttetek össze azzal a savanyú Amandával? Nem is tudtam róla! Mit szól ehhez Gina? – hadarta egy szuszra a kérdéseit. – Utálatos nőszemély az az olasz csaj, nem értelek Robert, minek pazarolod rá az idődet?

– Már megbocsáss Diana, de semmi közöd ahhoz, kivel, mikor és hol töltöm a napjaimat! De ha nagyon kíváncsi vagy, elárulom: a kolléganőd igenis kellemes teremtés!

– Nekem aztán nem kolléganőm, csak Steven Salvatore jobbkeze, így mindenbe beleüti az orrát. De ne félj, előbb-utóbb úgyis megszabadulok tőle! Bár néhány nap múlva együtt megyünk át a torinói divat arzenálra. Ott lesz a divatvilág krémje Európából! Ezt az utat, még együtt tesszük meg, azután próbálom megfűzni Salvatorét, hogy hívja haza Amandát, inkább mást küldjön helyette.

– Kedves húgocskám, nem túlzás, hogy Salvatore ugrik a szavadra, s megmásítja az elhatározását? Ő bízik Amandában, s miután az ügynökség részvényeiből jelentékeny mennyiséget mondhat a magáénak, nem tartom valószínűnek, hogy gyorsan eltűnik az életedből. Egyébként sem értem, mi bajod vele?

– Semmi, semmi, hagyjuk a vitát! Robert, nem érted miről van szó!

Közben megérkezett André. – Szerencsére, gyér volt a forgalom az autópályán, így elég gyorsan ideértem – lépett be Daniel szobájába. Gondosan megvizsgálta a beteget. A bankár erős fájdalomra panaszkodott a bal lapocka tájékán. – Szorít az egész mellem, fáj a bal lapockám alatt is!

Andrének feltűnt, hogy a beteg bőre fakósápadt, aprócseppes, hideg verejtékkal borított a teste és hűvös tapintású. A körmei cianotikusak. A vérnyomása 230/140. – A mindenit! Danielnek infarktusa van, azonnal hívom a mentőket és beszállítatom a belgyógyászatra!

A férfi másodpercek alatt elvesztette az eszméletét. Az orvos nem tétovázott, tárcsázta a mentőket. Diana és Robert szótlanul és tehetetlenül álltak apjuk mellett. – Nagy baj van, André? – kérdezte suttogva a férfi.

– Igen, nagy valószínűséggel infarktust kapott. A mentők percekben belül ideérnek és bevisszük a klinikára. Nincs vesztegetni való időnk!

– Diana kérem, készítsen össze néhány holmit, amire szükség lehet.

Megérkezett a szirénázó mentőautó. André elmondta pár szóval a kollégájának mit tapasztalt, s szerinte mi a diagnózis. Mindketten bementek Daniellel az intenzív osztályra. Robert és Diana kocsival siettek utánuk.

Az EKG tizenkét elvezetését rátették a még mindig eszméletlen betegre. Az ST-szakasz eltérései a laesióról, a csúcs T-hullámja pedig az ischaemiáról adtak információt. Közben a vérnyomás csökkent. A belgyógyász Lidocaint és Dolorgánt adott infúzióba.

André közelebb lépett az ágyon fekvő sápadt emberhez, akinél most már egyre szaporább légzés lépett fel. – Mondd, nem kellene az infúzióba esetleg Nitrolingualt is beadnunk? – kérdezte.

– Várjunk néhány percet, és kapcsoljuk rá ismét az EKG-t, a vérnyomásmérőt! Nézd a monitort! Te jó ég! Leállt a szíve! Próbáljuk meg az újraélesztést!

Negyedórái kísérletezés után a két orvos tekintete találkozott, s a belgyógyász halkán mondta: – Barátom, beállt az exitus. Nem tudjuk visszahozni. Elvesztettük! – majd letakarta fehér lepedővel.

A folyosón Diana és Robert várta az orvosokat. A lány ugrott fel elsőnek és izgatottan kérdezte. – Jobban van? Ugye nem lesz semmi baj?

A belgyógyász Andréra nézett, mintha a szemével kérdezni akarta volna, ki mondja meg. André biccentett a fejével.

– Mindketten fogadjátok őszinte részvéteimet, Daniel Albisen néhány perce meghalt. Már nem lehetett megmenteni! Infarktus vitte el.

Robertet és Dianát annyira megrázta a hír, hogy első percekben még sírni sem tudtak. Majd a lány könnyei potyogtak. – Nem! Ez nem lehet igaz! Igazságtalan az élet! Nem volt ennyire beteg...

– Gyere Diana, hazaviszlek benneteket – ölelte át a lány vállát André. – Majd holnap elintézik a formásokat.

Robert saját, kocsijával, míg Diana Andréval ért haza. Whiskyt kértek az inastól, közben Robert összehívta a személyzetet és közölte édesapja halálát.

Hármasban kortyolgatták az italt, amikor vidáman és jókedvűen belibbent Carlotta. – Mindenkinek jó estét! Miért kuksoltok ilyen szótlanul, mintha gyászolnátok valakit...

– Apám ma este a klinikán infarktusban meghalt... – szólt rekedtes hangon Robert. – Téged nem találtunk sehol, így nem is értesíthettünk...

– Mi ez? Vicc? Amikor kora délután elmentem, nem volt semmi különös baja szegénykémnek – próbált könnyet csalogatni a szeméből. – Istenem! Istenem! Azonnal látni akarom! Itt hagytál egyetlen szerelmem! – kiabált eszeveszetten. – Mi lesz velem? Mi lesz velem? Te voltál a mindenem!

André és Robert sem érezte őszintének a zokogást, a hisztériás sírógörcsöt. Carlotta belelovalta magát a helyzetbe, s pillanatok alatt

végigfutott a fejében, a továbbiakban mi lesz vele, vajon Daniel hogyan rendelkezett a végrendeletében.

– Szólok a szakácsnőnek, készítsen néhány szendvicset. Ugye, André itt maradsz éjszakára, nem indulsz útnak? – kérdezte Diana.

– Nem, nagyon fáradt vagyok, engem is megrázott Daniel halála, még akkor is, ha a kórházban a halál mindig körülöttünk ólálkodik! No meg ittam is, így semmiképpen nem vezetek. Majd kora reggel elindulok, mert kilenckor kezdek a sürgősségin.

– Anya, szedd össze magad, ne csináld a cirkuszt! Reggel bemegyünk a klinikára, és mindent elintézünk. A temetést is meg kell szerveznünk, hogy Daniel Albisen méltó végtisztességet kapjon – szólt indulatosan Diana. – Megyek én is lefeküdni.

A gyászszertartás után az Albisen házban nagyszabású fogadást tartottak. A barátok, ismerősök, kollégák és távolabbi meghívottak a megboldogult emlékének áldoztak. A pincérek szorgalmasan hordták körbe a legkülönbözőbb ételeket, italokat.

Legalább két óra múltán Gina is megérkezett, és Carlottának, Dianának és Robertnek részvétét nyilvánította. A férfi fülébe súgta. – Szeretnék veled pár szót váltani!

Kimentek a nappaliból nyíló kertbe.

– Robert, ne halogassuk a találkozásunkat, tisztáznunk kell néhány dolgot! Kérlek, ha a jövő hét bármelyik estéje neked megfelel, gyere fel hozzám vacsorára! Sokkal kellemesebben tudunk otthon beszélgetni, mint egy étteremben – tette hozzá Gina.

– Rendben, mondjuk, hétfőn este nyolckor felkereslek. Megfelel?

– Várlak – súgta az asszony.

Amanda az egyik sarokban üdítőt kortyolgatott, amikor Robert felfedezte. Már végre kicsit ritkulni kezdett a tömeg, a férfit idegesítette a sok ember. Szerinte nem kellett volna ekkora felhajtást csinálnia Carlottának, de az asszony ragaszkodott hozzá. – Hello Amanda! Már kerestelek, de nem vettelek észre – tért át a tegezésre Robert.

– Csak Dianának és az édesanyjának kívántam részvétet, mert téged nem láttalak. Nagyon sajnálom, ami az édesapáddal történt. Látom rajtad, megviselt a tragédia.

– Szeretnék találkozni veled, Amanda! Most nem alkalmas az idő a meghittebb beszélgetésre. Holnap este meghívnálak vacsorázni, ha neked is megfelel. Vágyódom a társaságra...

– Értem jössz kocsival, vagy valahol összefutunk? – Gondolom, most a bankban még több lesz a munkád. Genfben már elég jól kiismerem magam autóval, nem okoz nehézséget a közlekedés!

– Jobb lesz, ha a lakásodhoz megyek, mondjuk hét órakor a kapuban várlak. Foglalom asztalt a Zöld fenyvesben, kellemes étterem, közel van a híres Hotel de Ville. Reneszánsz stílusú, igen hangulatos hely. Remek a konyhája! Akkor a megbeszélt időpontban ott leszek! – hagyta magára Amandát.

Diana észrevette, hogy Robert hosszasan beszélget a kolléganőjével. Furdalta a kíváncsiság, ezért hozzálépett. – Látom, gyorsan elcsavartad Robert fejét! Ő nem szokott fiatal nőkkel cseverészni! Miről csacsogtatok, nem árulnád el?

– Ugyan már, ne legyél ilyen tolakodó! Te sem engedhetsz meg mindent magadnak. – Otthagyta Dianát és kifelé igyekezett. Eldöntötte, hogy hazamegy.

Karen már alig bírta kivinni a kenyeret, megteríteni az asztalokat. Egyre jobban elfáradt a legkisebb munkától is. A hasa szépen nőtt, a felszedett súly nehezítette tennivalóiban. A falióra már a hatot is elütötte. – Igyekezniem kell – gondolta magában –, mert nemsokára megérkeznek az első vacsoravendégek.

Közben megjelent Fernet is, aki csúfondárosan nézett végig az alaktalan lányon. – Na, te aztán gyorsan megkaptad a magadét! Úgy látszik Franz még fickós az ágyban, rögtön terhes lettél!

– Fernet úr, legyen szíves, hagyja abba! Maga is tudja, hogy kinek a gyermekét hordom a szívem alatt. Ne gúnyolódjon állandóan velem! Látja, milyen nehezen mozgok már...

– Ez a te bajod, Karen. Nekem semmi közöm sem hozzád, sem a kölyködhöz. Ezt egyszer és mindenkorra vésd jól az eszedbe! Ha bárkinek is célzol a múltbeli kapcsolatunkra, véged van! Nem kegyelmezek! Fogd be a szád, és tedd a dolgod!

Karen érezte, hogy a lába közül valami meleg folyadék árad, és a hasa egyre jobban fáj. Mozdulni sem bírt a félelemtől. – Mi lehet ez, most mit tegyek?

Szerencséjére Gerda nézett be az étterembe, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e. Ekkor pillantotta meg a lányt, amint egy asztalba kapaszkodik s nem mozdul. Hozzálépett.

– Karen, valami baj van?

– Igen, asszonyom! Azt hiszem a magzatvíz elfolyott, és egyre erősebbek a fájdalmaim! Nem merek mozdulni.

– Rendben! Szerencse, hogy André nemrég jött haza, szólok neki! A holmid össze van készítve?

– Igen, minden!

Perceken belül az orvos és édesanyja visszaért, Karen még mindig az asztalnál állt, látszott, a fájdalmai erősödtek.

– Gyere lányom, indulunk – ölelte át Gerda. – A kocsit a kapu előtt áll, én is veletek megyek.

Az utolsó mondatot hallotta meg Carles, aki palackokkal a kezében tért vissza. – Hova mész te, Gerda?

– Bekísérem Andréval Karent a kórházba.

– Vedd tudomásul, hogy nem engedlek el! Mi vagy te? A gyámja? Menjen egyedül, ne törődj vele! Hol a férje ilyenkor? Neki lenne kötelessége mindez!

– Carles, ne játszd meg magad! Te küldted be Sionba, hogy vásároljon néhány műszaki cikket! Még nem jött vissza. Így én indulok a lánnyal, nem tűrök el semmiféle vitát...

– Micsoda? Itt ebben a házban az én szavam dönt! Maradsz és kész!

André szólt be. – Jöttök már? Igyekezzünk!

- Apád nem akar elengedni...
- Apa, türtőztess magad! Anya elkíséri Karent! Erről ne vitázzunk! Kezd elegendem lenni...
- Rendben – szólt belenyugvóan Fernet, mert Andrét nem akarta magára haragítani.

Háromórai vajúdás után megszületett Karen háromkilós kislánya, Julia. A fiatal nő boldogan szorította magához a kicsit, s elfeledte mindazt a fájdalmat, amit a szülés jelentett.

A sportkocsi tempósan haladt az autópályán. A két lány alig beszélgetett, a CD hangjai betöltötték a teret. Amikor a torinói elágazáshoz értek, az egyik parkolóban megálltak, ittak egy erős olasz kávé.

– Most jólesik az ital, mert nem szoktam meg a hajnali vezetést, de időben ott kell lennünk a megnyitón – szólt sóhajtozva Diana.

– Valójában az egykori Savoyai-grófság, a Nyugati-Alpok vidékére terjed ki, a Genfi-tó partjától a mai Franciaország és részben Olaszország területét ölelte magába. Látod, ez a vidék afféle második Svájc – magyarázta Amanda. – Zord hegyvidék, és szelíd síkság váltják egymást. Torino igencsak nevezetes város az olasz történelemben, mert a savoyai grófok, hercegek soraiból híres hadvezérek kerültek ki. Szeretem ezt a várost, bár mindössze két alkalommal jártam itt hivatalos ügyben. Örülök, hogy itt rendezik a nemzetközi divatbemutatót, mert meglátod olyan szép, nem fogsz csalódní! Csak időnk is legyen megcsodálni – sóhajtott a lány.

A városba vezető útról a Via Romára tértek rá, majd két barokk templomot hagytak el, s utána a Piazza Castellón át megérkeztek a Piazza Realere, onnan pedig az egy éve épült kiállítási központba. Húsz emeletével, üvegszerkezetével kiemelkedett a városképből. A mellette lévő Hotel Savoyban szállt meg a két lány és a résztvevők többsége.

Amanda azonnal intézkedett: a kocsit a földalatti parkolóba, míg a bőröndöket a szobájukba vitette. Egymás melletti mini lakosztályt kaptak, amely egy szobából, egy csöpp kis előtérből állt. Az ágyon kívül televízió, két fotel és egy asztalka, valamint bárszekrény szolgálta a kényelmet. Az

erkélyről szinte egész Torinót látni lehetett, miután a huszadik emeleten foglalt szobát Amanda.

– Egy óra múlva a recepciónál találkozunk, s együtt megyünk át a megnyitóra.

Mindketten elegánsan és diszkréten jelentek meg a tömegtől zajos kiállítási központban. Körülnéztek, s percekben belül felfedezték Steven Salvatorét, amint egy kisebb csoport vette körül. Igencsak magyarázott valamit. A lányok hozzásiettek, s ő kitörő örömmel üdvözölte őket. Mindkettőt megpuszilta. – Diana, meg sem ismernélek! Miért vágattad le a hajad rövidre? Igaz, tudom, most ez a divat! Nagyon csinos vagy, mint mindig! – Majd Amandához fordult. – Mintha megváltoztál volna, mióta láttalak! Kifejezetten jól tesz neked a svájci levegő! Gyertek, bemutatlak benneteket néhány olasz és külföldi barátomnak. Negyedóra múlva kezdődik a divatbemutató és a fotózás! Remélem, nekünk is sikerünk lesz, mármint a Salvatore ruháknak – nevetett fel Steven. Nem látszott a hatvan éve. Szmokingjában, sportos alakjával még most is megremegtette a női szíveket.

A kifutón a lányok a szabadidő és az estélyi öltözékekkel kezdtek, majd utoljára a kisebbnél kisebb fürdőruhák maradtak. Végül a Keresztapa című film zenéjére végigvonultak a kifutón a modellek, s óriási tapsviharral zárult a bemutató.

Italokat, hidegtálmakat szolgálták fel, s megkezdődött az üzleti beszélgetés. Salvatore igyekezett a két lányt, elsősorban Dianát, bevonni a tárgyalásokba. Ő jó előre felkészült terveinek ismertetésére, amelyet telefonon már egyeztetett Salvatoreval. Két bőrkötésű fotóalbumot is hozott magával, amelyekből a legújabb kreációkat ismerhették meg a divatcégek. Az egyik nagy szicíliai áruház, a Minetti cég elnöke és igazgatója az egyik sarokban figyelmesen végignézték Diana albumát, és élénken érdeklődtek a Hattyú ügynökség munkája iránt. Megtetszett nekik a kínálat. Körvonalakban megállapodtak, hogy Diana egy részletes propagandatervet dolgoz ki a szicíliai cég bemutatóinak ismertetésére.

– Mi elsősorban sportruházati termékekben vagyunk érdekeltek, de szeretnénk a piacot bővíteni, és Szardíniára, valamint néhány külföldi

országba is szállítani. Ehhez pedig kiváló modellek, fényképek szükségesek. A mi szicíliai tájunk leírhatatlanul gyönyörű, s egy jó szakember, azonnal felismeri a lehetőséget!

– Ehhez minden szükséges adottsággal rendelkezünk. A fotósom, Richard Pullman, szinte egyedülálló a szakmában. Mint önök is látják uraim, itt nemcsak a modellek kiválóak, hanem a táj, a háttér, a beállítás – mind-mind azt sugallja, hogy a ruhák elsőrendűek és a vásárlót megfogja.

– Ha a javaslata elfogadható, üzletet köthetünk, esetleg a fotósával együtt néhány napra átjöhetne hozzánk, Szicíliába – vetette fel a Minetti cég éltes elnöke.

Amanda megkereste régi kolléganőit, a modelleket, leült velük az egyik távolabbi sarokba és halkán beszélgettek. A lány tömören beszámolt a genfi napjairól. Bevallotta, bizony már várja, hogy ismét Rómában dolgozzon bár most már kezdi kicsit megszokni az ottani életet. A modellek otthoni pletykákat meséltek. Arról is szóltak, hogy Salvatore egyre több időt tölt Palermóban, mert társulni akar a Minetti divatházzal. – De mindez még titok, senki nem beszél róla – tette ujját a szájára az égővörös hajú Clementina. Még csak tizenhét esztendő volt, de bölcsességben már idősebbnek mondhatta magát. Ő volt az egyik legfelkapottabb modell. Salvatore megbecsülte munkáját, ez a fizetésében is kifejezésre jutott. A többiek kicsit irigyelték a fiatal lányt, aki az egyik dél-olaszországi faluból került a fővárosba. Senki nem ismerte a múltját, ő pedig hallgatott, mint a sír.

Diana kérte Amandát, hogy menjenek haza. Útközben közölte, hogy Steven Salvatore meghívta mindkettőjüket reggelizni a szállodába. – Ő is ott lakik, ahol mi, csak persze egy hatalmas lakosztályban – tette hozzá. – Reggel tíz órakor vár bennünket az étteremben.

Először Amanda, majd Diana érkezett Salvatore sarokasztalához. A férfi már a torinói Reggeli Híreket olvasta. – Üljetek le és rendeljétek! Én befejezem a cikket! Igen jó a tegnapi bemutató és fogadás visszhangja. Elégedett vagyok, ahogy a római Salvatore divatházzal írtak.

A lányok már elfogyasztották a reggelit, mikor Steven letette az újságot. – Ma néhány barátommal együtt vacsorázunk, szeretném, ha ti is

eljönnének. Üzletemberek, divatszakértők, médiamenedzserek. Nem árt, ha ilyen jellegű kapcsolatokat is kiépítetek. Főleg neked Diana, hiszen a céged csak most kezd igazából megindulni, eddig csak kószolgtattad a szakmát. Egyébként szeretnék szabadságra Svájcba utazni, s néhány várost és hegyvidéket meglátogatni. Az egyik barátom a genfi Tárt Kapuk utazási irodát ajánlotta, a főnöke Gina Saval. Mondd Diana, nem ismered véletlenül?

– De, sajnos ismerem a csajt! Negyvennégy éves, és nemrég nyitotta meg az irodáját, amely állítólag egyre jobban prosperál. A nő a mostohatestvérem, Robert szeretője, de a kapcsolatuk, amint én érzékelem, kezd kicsit lanyhulni. A bátyám csak harmincéves, a nő pedig jócskán korosabb. Eddig nagy volt a lángolás, de újabban Robert több időt tölt otthon, ebből arra következtetek, hogy szakadozik a szerelem fonala. Ha akarod Steven, szólhatok Ginának, hogy szeretnél...

– Nem, köszönöm, nagyon kedves vagy, de magam intézem. Azt hallottam, olasz származású az asszony, innen ment át Svájcba.

– Így igaz, de nem olaszos, a külseje sem árulkodik erről – szólt kicsit érdes hangon.

Daniel Albisen végrendeletét a közjegyző és a család hivatalos jogi képviselője jelenlétében bontották fel. Carlotta, Diana és Robert némán ültek. A közjegyző ismertette a megboldogult végakarátát. – *Eszerint a vagyonom, mármint a saját tulajdonú részvényeim, értékpapírjaim, befektetéseim négy egyenlő részre osztódnak fel. Fiam Robert és lányom Helga, valamint neveltlányom, Diana egyformán részesedjenek a vagyomból, míg feleségem ezen kívül a házat is megtarthatja.* Sajnos – folytatta a közjegyző – a végrendelet ebben a formában nem érvényes, mert Daniel Albisen leánya, Helga időközben meghalt. Így az ő örökségéről a családtagoknak kell döntenük.

Robert szólalt meg elsőként. – Javaslom, hogy a húgom vagyonát ajándékozzuk egy, a beteg gyermekeket segítő alapítványnak. Így tartom tisztességesnek, miután mindhárman tetemes vagyonhoz jutottunk. Helga részesedését jótékonyági célra ajánljuk fel!

– Te, könnyen beszélsz Robert, neked megvan a külön vagyoned, amelyet még édesanyád hagyott rád, és Helga után az ő részét is te örökölted! Azonkívül jelentékeny részvény tulajdonosa vagy a bankban. Én azt tartanám igazságosnak, ha megboldogult húgod örökségét anyám és én kapnánk meg.

Carlotta egy ideig hallgatott, majd megszólalt. – Egyetérték Roberttel, Helga részét közös döntésünk alapján beteg gyerekek számára adományozzuk. Diana, jobb ha te hallgatsz, miután az ügynökséged kölcsönét sem kell visszafizetned a nevelőapádnak. Ne feledd, jócskán kinyitotta a pénztárcáját, hogy saját vállalatod legyen.

A lány egy ideig elgondolkozott, majd az ügyvédhez fordult. – Valójában mennyi az én részem, amit örökölök? Szeretném tudni az összeget.

– Kisasszony, néhány hetet igénybe vesz, amíg a teljes vagyont felmérjük, a jogi formákat elintézzük. Majd akkor veheti fel a pénzt, vagy értékpapírokban, esetleg részvényekben hagyhatja.

Néma csend ült a helyiségre. Mindhárman más és más szempontok figyelembevételével mérlegelték a helyzetet. Végül Robert szólalt meg. – Diana, ha egyetértesz anyád és az én javaslatommal, akkor bízunk meg az ügyvéd urat, hogy intézkedjék. Gondolom ehhez is különféle meghatalmazások szükségesek.

– Rendben! Én is aláírok mindent, ha ti így akarjátok!

Gina elkészítette a vacsorát, megterített és átöltözött. Eldöntötte, ha Robert most is ragaszkodik a házassághoz, akkor szakít vele.

A férfi egy üveg pezsgővel és rózsacsokorral érkezett. Kezdetben mindketten feszültek voltak, s az asszony egy-egy pohár whiskyt töltött.

– Tudom Robert, hogy édesapád halála megviselt, és a bankban most minden felelősség a te válladon van. Milyen végrendeletet hagyott maga után az édesapád?

A férfi néhány szóban elmondta a közjegyző és az ügyvéd előtt elhangzottakat, s beszámolt arról, is, hogy úgy döntöttek, megvásárolja

Dianától és Carlottától az ő részvényeiket. – Mindketten örültek ennek a megoldásnak, hiszen a banki ügyekhez egyikőjük sem ért. Most becsülik fel ezek értékét, és néhány napon belül megegyezünk. Szegény megboldogult húgom öröksége pedig – még nem határoztunk, melyik alapítványhoz kerül. Apa, Helga halála után nem csináltatott új végrendeletet, nem sejtette, hogy ilyen gyorsan elhagy bennünket.

– Gyere, ülünk az asztalhoz, kész a vacsora! Utána még beszélgetünk. Közben Gina beszámolt az irodája fellendüléséről, az olasz megbízásokról mélyen hallgatott, a balesetről úgyszintén.

– Gina, kérlek legyél őszinte, még mindig nem kívánsz hozzám jönni feleségül? A válaszod, bármi legyen is az, elfogadom. De most, hogy rövidesen elköltözöm a családi fészekből, tudnom kell, mire számíthatok a részedről.

– Nagyon kedvellek Robert, kellemesen érzem veled magam az ágyban és az asztalnál egyaránt. De a korkülönbség nem szűnik meg és változatlanul zavar. Ezért nem akarom veled összekötni az életem. Ha találsz magadhoz megfelelő társat, ne habozz! Megértelek, teljes mértékben megértelek! Elengedlek! Elengedlek! – lépett a férfihez és megcsókolta. Robert csak azt érezte, hogy testét a láng átfonja és kívánja az asszonyt. Magához húzta, az ölébe vette és a hálószobában, egymás karjaiban, a beteljesült gyönyörök után tértek magukhoz. – Szerelmem! Szerelmem! Miért döntöttél így? Már ezerszer megmondtam, ne törődj a koroddal! Olyan vagy mint egy fiatal lány... üde... kívánatos... Imádom a belőled áradó szexualitást.

– Robert, most még szeretsz. De képtelen vagyok elhessegetni a gondolatot, hogy tíz év múlva én már ötvenöt éves nő leszek, te pedig életerős, negyvenes férfi. S ahogy múlnak az évek ez a távolság egyre jobban nő. Nem akarom megérni, hogy megcsalj és én kiábrándult feleség legyek, akit elemészt a féltékenység! Robert, ha kicsit szeretsz, megkönnyíted az elválást számomra is. Mondanom sem kell, hogy rajtad kívül senki nincs az életemben, amiért ezt a döntést hoztam volna.

– Kicsikém! Kicsikém! – simogatta az asszony feszes mellét, hasát, combját, és úgy érezte a férfi, tüze ismét lángra kap. Együtt élvezték az

extázis dübörgő pillanatait, a vágy égette testüket, és nem tudtak betelni a gyönyör mámorával. Hajnalodott, amikor átölelve egymást elszenderedtek.

Reggel hét órakor Gina az ébresztőórára ébredt. Tüstént lezuhanyozott, reggelit készített. Nézte az alvó férfit, és fájó szívvel gondolt arra, hogy kénytelen elválni tőle, mert nem viselné el a megaláztatást, amelyben esetleg később része lenne. – Jobb most lenyelni a keserű pirulát, és új életet kezdeni – tette le az asztalra a kávé, a frissen sütött tojást, a pirítóst, a vaj, és dzsemet. Közben Robert álmosan nézett körül, s amikor a konyhából zajok szűrődtek át, lassan kibotorkált. Felfedezte a gusztusosán elkészített reggelit, s azonnal éhes lett.

– Ugye, a mai éjszaka után nem gondolod komolyan a szakítást, kicsikém?

– Erről többet szó ne essék! Mindig barátok maradunk, s ezen nem változtat semmi, de mint szerető megszűnök az életedben. Kérlek Robert, erről ne vitatkozzunk többet. Bármikor szívesen találkozom veled. Beszélgethetünk mint két régi jó barát.

A férfi felöltözött, búcsúzóul forrón megcsókolta az asszonyt. Tudta, hogy ebbe a lakásba többet nem látogat el. Halkan becsukta maga mögött az ajtót, és keserűséggel a szívében a kocsijához indult.

Massimo idegesen járkált fel-alá a szobában. Maria több mint egy órát késett, ami teljesen szokatlan volt, miután csak nagyon kevés időt lehetek együtt. Töltött magának egy pohár konyakot, elővette a szerkesztőségéből hazahozott kéziratokat és olvasni kezdett. Nemsokára megérkezett a lány, látta, hogy zaklatott. – Gyere be drágám, mi történt, mesélj!

– Bocs a késésért, de képzel el, Diana Albisen toppant be hozzánk! Anyám Dalmával beugrott Sion-ba vásárolni, apám pedig fogalmam sincs hol kujtorog. André akkor még nem érkezett meg a sürgősségiről, így kénytelen voltam beszélgetni a vendéggel. Ugyancsak meglepődtem, amikor elmondta, hogy Andréval már több ízben találkoztak, s a bátyám meghívta hozzánk. Erről pedig nem szólt senkinek. Nekem nem szimpatikus ez a nő, bár elismerem, hogy feltűnően szép és kívánatos, de ridegséget áraszt magából. Szóval, beszélgettünk egy ideig, mesélt a

torinói üzleti lehetőségekről és arról is, hogy mennyire fellendült az ügynöksége forgalma. Végre megérkezett André, és elvitte Dianát sétálni. Kicsit zavarban volt, amikor meglátta a lányt, csak azt nem értem miért, miután állítólag ő hívta meg. Bár a bátyám nekem nem említette, hogy Dianával találkozgat. Pedig valószínű! A lány olyan természetesen csókolt meg, mintha legalább jegyesek lennének! Persze, mit tudom én, mi van a háttérben! Mindenesetre elrabolt a drága időnkől, így mindössze félórát maradhatok.

– Akkor készítek neked egy kávét és fagyaltot. Pedig annyira vártam a mai napot!

– Nagy kár, de majd a jövő héten bepótoljuk! – bújt hozzá kedvesen.

– Sajnos, nem lesz rá módunk! A főszerkesztő elküldött Párizsba. Négy napig ott mutatkoznak be a mai svájci fiatal modern képzőművészek. A tárlatról én tudósítok, ragaszkodik hozzá. Hiába próbáltam lebeszélni, összeveszni pedig nem akartam vele. De mondd csak, mi lenne, ha velem tartanál?

– Boldogan, de kizárt, hogy apám beleegyezne!

– Esetleg a bátyád közbenjárhatna az érdekekben, nem gondolod?

– Megpróbálhatom, de nincs esély! Egyébként is, a főiskoláról sem nagyon szeretnék hiányozni. Persze ez utóbbi nem olyan veszélyes. Ha apám megtudná, hogy veled kettesben lennék, megemlegetném a haragját. Még házsártosabb és gonoszabb, mint valaha. Szerencsétlen anyám, alig-alig bírja már a sok munkát, mégis állandóan szidja! Ne haragudj Massimo, de mennem kell, nem akarok késni, az öregem bizonyára már megérkezett.

Forrón megcsókolták egymást, és a férfi elvitte kocsijával a Solvejgig.

– Nem jössz be?

– Nem, most nem kívánok az apáddal társalogni!

Amikor Maria belépett a kocsmába, Carles Diana mellett ült, és nagyban magyarázott a lánynak. André pedig hallgatagon nézte őket.

– Végre hazaértél – szólt köszönés helyett az apja.

– Ideje, hogy kicsit segíts anyádnak! Látod, tele vagyunk vendégekkel.

– Gyere, inkább ülj ide közénk – szólt Diana, mit sem törődve Fernet szavaival. – Éppen meséltem apádnak az ügynökségemről és az új modellekről. Nem is tudtam, hogy érdeklí a divat!

– Nem hiszem el – tiltakozott Maria. – Apám sokszor a legrégimódibb ruhákba bújtatna, csak ne kelljen kinyitnia az erszényét!

– Nem baj Maria – nevetett fel a vendég –, majd elviszlek magammal és felöltöztetek, apádnak pedig elküldöm a számlát!

– Kedves Diana kisasszony, hogy képzeled ezt? Nem vagyok én olyan jómódú, hogy a lányomra a legdrágább holmikát aggassam, és abban páváskodjon a szerkesztő úrral! Ezt az ötletet verje ki a fejéből!

– Kedves Carles, ha szabad így szólítanom, csak nem akarja a lányát megfosztani a modern, divatos ruháktól! Ezt maga sem gondolja komolyan... Akár beleegyeznek, akár nem, reggel beviszem magammal Mariát Genfbe, és választunk neki néhány holmit. A számla az öné! Én nem vitatkozom! – emelte fel a hangját a lány, és tüntetőleg Andréhoz simult. – Drágám, gyere, mutasd meg a szobámat, szeretnék lefeküdni!

Fernet dúlt-fült magában a lányra, de André előtt egyetlen szót sem szólt. Amikor a fiatalok felmentek az emeletre Gerdához fordult. – Micsoda nevelést kapott ez a lány! Látszik, hogy a gazdag bankár elkényeztette, no meg gondolom az anyja is! Nyilván, hogy Andréval az éjszaka összebújnak! Micsoda erkölcsök! Micsoda világ!

– Na, jobb, ha te egy szót sem szólsz! Neked aztán van mit takargatnod! Egy nő sem maradhat meg a közeledben, főleg ha huszonéves! Azt hiszed, nem ismerem a kisdéd játékaidat? Csak a gyerekek miatt tűrtem... De ha ők kirepülnek...

– Akkor mi lesz? Neked semmid sincs, Gerda! Annak idején mindent a nevemre íráttál! Te egy nincstelen, csúnya öregasszony lettél, akit bármikor kirakhatok az utcára...

– Várd csak ki a végét, Carles! Ezt a kását nem eszik olyan forrón, ahogy te szeretnéd...

Robert több alkalommal is elvitte Amandát vacsorázni. Igen kellemes órákat töltöttek együtt, majd hazakísérte, de a lány nem hívta fel a lakására. – Mi lehet a magyarázata? – gondolkozott el a férfi, amint a lány elé tartott a Hattyú ügynökséghez. – Diana úgyis állandóan kíváncsiskodik, mit akarok én Amandától, aki szerinte nem megnyerő személyiség. – Nem okos, nem szép, nem kellemes vele az együttlét. Ráadásul nem is gazdag, csak Steven Salvatore árnyékában él! Hagyd abba az egészet, amíg nem késő! A végén arra ébredsz, hogy behálóz – csengtek vissza a mostohahúga intései.

A kapuban várakozott Amanda, beült a kocsiba, és Robert azonnal tovább indult. – Diana még bent van?

– Nem, dehogy! Kora délután elhúzott Sionba, hogy újból találkozzon az orvossal!

– Nahát! Ezt nem gondoltam volna! Helgát nemrégiben temettük el, s állítólag André mélyen gyászolta. Aztán megjelent az életében Diana, és a húgom már a múlté! Furcsa, az emberek milyen könnyen felejtenek! Bár azt elismerem, hogy Diana rámenős lány, nem tűri az ellentmondást. Képzelem, Andrét elkábította a megjelenésével, a bájoltságával, mert ha akar valamit, akkor olyan édes, mint a méz!

– Őszintén bevallom, Diana természete nem áll közel a szívemhez. De kénytelenek vagyunk együtt dolgozni, ezért igyekszem alkalmazkodni hozzá. Javára írom: nem érezteti velem, hogy ő a főnök. Pedig ez az igazság, én csak alkalmazott vagyok Salvatorénál, aki a közös vállalkozásunkba delegált. De bármikor, visszarendelhet Rómába, bár ez pillanatnyilag nem téma. Szüksége van rám, ő aztán nem bízik senkiben! Tudod, minél nagyobb valakinek a hatalma és minél több a pénze, annál bizalmatlanabb! Steven sem fogadja el senki javaslatát, észrevételét, gyakorlatilag mindenben egyedül ő dönt. Bár kikéri a véleményemet.

– Amanda, miért gyűlölöd a férfiakat? Még Steven Salvatoréről is úgy beszélsz, mintha ártott volna neked! Kérdezhetek tőled valamit, de ne sértődj meg! Szeretted már igazán férfit?

– Bocsáss meg Robert, de erre nem válaszolok! Engem leköt a munkám... egyébként is ez a magánügyem. Azt hittem, barátok vagyunk,

de ha intim kérdéseket teszel fel, akkor kérlek menjünk!

– Nem akartalak megbántani, bocsáss meg! A sértődésedből arra következtek, hogy még nem jelent meg életedben a nagy „Ő”, s talán ezért buktál ki a kíváncsiszkodásomtól. De valóban hagyjuk a témát! Ígérem, soha többet nem vetem fel! – Azután Robert a munkájára terelte a szót. Kimerítő, hogy az apja halála óta szinte egyetlen szabad perce sincs. – Növekszik a svájci és külföldi ügyfeleink köre, ha így haladunk emelni kell az alkalmazottaink létszámát.

– Mondd csak, Diana végül is belenyugodott édesapád végrendeletébe? Helga örökségét különböző alapítványoknak adjátok, ha jól értettem.

– Hosszú történet, mert eddig minden javaslatomat elutasította. Bár Carlotta elfogadta, de Diana beleegyezése is szükséges, vagy perre visszük az ügyet, de ezt nem szeretném.

Még egy ideig beszélgettek az örökségről, majd Robert fizetett és hazavitte Amandát. – Telefonon jelentkezem, rendben? Jó éjszakát – és arcára egy puszit adott.

Amanda arra gondolt, hogy Robert a mai este után többet úgysem hívja. Sarkon fordult és felment a lakásába.

Carlotta ideges hangulatban ment el a találkozóra. Nem értette, hogy a barátnője Julia, a Vörös Rózsa vezetője, miért volt olyan izgatott a telefonban. – Nyilván nyomós oka van rá, ha soron kívül átjön Genfbe, hogy beszéljen velem. Remélem, nincs semmi baj a házammal, a lányokkal.

Felöltözött, lement a garázsba és elindult a kocsijával. A kávézóban azonnal észrevette Juliát, aki újságot olvasva várta. A kölcsönös üdvözlés után az asszony rátért mondanivalójára.

– Rosszul megy az üzlet! A rivális ház, a Törött Szívek, elcsábítja a kuncsaftjainkat. Esténként még a műsor alatt sincs telt ház, a lányok ténferegnek, s újabban előfordul; hogy egész éjszaka csak egy-két vendég keresi a kegyeiket. Ez nagy baj! Az okát képtelen vagyok megfejtem. Mindent ugyanúgy csinálunk, mint eddig, valaki mégis beleköpött a levesünkbe! Bezzeg a Törött Szívek hajnalig telt házzal üzemel! Én nem

akartam egyedül lépni, talán te segíthetsz. Néhány napra átjöhetnél Rómába, hogy meggyőződj a saját szemeddel is!

– Rendben, Júlia! Veled megyek. Holnap indulhatunk. Körülnézek a Vörös Rózsában, megfigyelem mit és hol rontottunk el, vagy ki van a háttérben! Talán tönkre akar tenni?

Úgy készülj Carles, hogy vasárnap lesz Karen kislányának a keresztelője, és bennünket kért fel keresztszülőknek. Természetesen én igent mondtam.

– Elment a józan eszed, Gerda! Megbuggyantál! Eszem ágában sincs a keresztapaságot vállalni. Nem! Semmiképpen sem! Egyébként is, mondd, mióta mersz dönteni helyettem? Ez egy új szokás a családukban? Jól jegyezd meg, hogy soha, de soha nem akarok azzal a gyerekekkel közelebbi kapcsolatot...

– Ne félj Carles, pontosan tudom miért.

– Akkor nekem is áruld el, légy szíves!

– Mert te vagy a kislány, Julia apja! Még akkor is, ha ezt csak Karen és én tudjuk, no meg téged sem ejtettek a fejedre! Akkor hagytad békén őt, amikor már nőtt a hasa, azt persze nem akartad, hogy az igazságra fény derüljön! Mert alapjában véve egy nagyszájú alak vagy, aki a tetteiért már nem vállalja a felelősséget. Ezt csak a cimboráid nem veszik észre, vagy nem hánytorgatják fel neked. A családod, a személyzet pontosan ismer! Tisztában vagyunk vele, hogy te nemcsak zsugori vagy, hanem még gonoszkodsz is mindenkivel. Irigyled, ha más ember boldogan él. Téged csak a lányok hajkurászása érdekel! Azt hiszed, nem tudom, mennyi lányt, asszonyt fektettél le? Volt, aki viszonzta közeledésedet, de Karent kényszerítetted a szeretkezésre! Ne félj, az Isten megbüntet még téged, csak nem tudom, mikor... Remélem mielőbb!

– Fogd már be azt a lepcsés szád! Elegendem van belőled meg a szövegedből! Lassan úgy viselkedsz, mintha a tied lenne a Solvejg! Pedig az enyém! Vagy rossz a memóriád!

Gerda válasz nélkül hagyva férjét, kiment az étteremből. – Még megkapod a magadét, ne félj, nem leszel hosszú életű... – mormogott

magában.

Irène Prester este fáradtan lépett be az orvosi szobájába, mert aznap három műtétet végzett. Lerogyott az íróasztala melletti karosszékbe, és magához húzta a telefont. Amikor meghallotta férje hangját, még háromévi házasság után is boldogság töltötte el a lelkét.

– Drágám, most végeztem, jó lenne, ha értem jönnél és elmennénk vacsorázni! Nagyon rám fér egy kis kikapcsolódás, s ma a személyzet szabadnapos, képtelen lennék vacsorát készíteni. Mit szólsz?

– Rendben, szívem! Húsz perc múlva várlak a parkolóban.

Irène még fáradtan is igen csinos asszony volt. Sötétkék selyemkosztümöt viselt, hozzá rózsaszín blúzt és hasonló árnyalatú cipőt és táskát. Fekete haját röviden hordta, míg ovális arcából kitűnt a mélykék szeme. Az egész megjelenése magabiztosságot és eleganciát sugárzott.

A kedvenc kiskocsmájukba mentek, ahol ismerték a főorvost és a feleségét, és mindig a legfinomabb ételekkel kínálták őket. Irène az étkezés előtt egy pohár konyakot ivott, majd férje megrendelte az ízletes halakból és salátákból összeállított vacsorát.

– Mondd Félix, nem vetted észre, hogy az utóbbi időben a kedvenced, André Fernet szétszórt lett? Ma is rosszul diagnosztizált egy beteget, akit szerencsére, még a kórházban ért egy újabb eperoham, és sikerült azonnal megműtenem. Ha azonban elmegy, és André diagnózisa szerint szedi a felírt gyógyszert, hát abból nagy baj lett volna! Szóltam a műtét után neki, de ő csak annyit válaszolt, hogy minden orvos tévedhet a diagnózisnál. Egyébként is a röntgen nem jelzett semmiféle sürgős sebészi beavatkozásra utaló képet. Szerencse, hogy te éppen itt voltál – mondta nekem. Azelőtt nem volt ilyen felelőtlen! Tudsz esetleg valamit a magánéletéről? A nővérek mesélik: újabban egy feltűnően szép, fiatal nő jön érte, már a sürgősségin is meglátogatta. Állítólag modell és saját vállalata van. Mindezt a főnővértől tudom, aki még a gondolatunkat is kitalálja. Honnan ilyen jól informált, fogalmam sincs!

– Ez érdekes, mert André a barátnője halála óta semmit nem mesélt a magánéletéről, sőt, mintha kicsit zárkózottabb lenne. Ha gondolod, esetleg

beszélék vele! Hátha megnyílik előttem, hiszen mindig barátok voltunk, igencsak támogattam őt.

– Még azt is hallottam, hogy a lány Genfben él, és onnan jár át ide, Sionba. Kíváncsi lennék, a családja mit szól a modellhez! Nyilvánvalóan gyönyörű nő, aki meghódította André.

– Holnap beszélek vele, s megemlítem neki a mai műhibát. Hivatkozhatok rád, Iréne?

– Hogyne, hiszen én végeztem az epeműtétet!

Vacsora után a házaspár hazament és mindketten szinte belezuhantak az ágyba.

Másnap Félix korán reggel összefutott Andréval, aki a kezében leletekkel sietett a laboratóriumba. – Meg kell ismételni néhány vizsgálatot, azért megyek a kollégákhoz, hogy soron kívül végezzék el. Egy fiatalasszony várakozik erre a vizsgáló előtt. Tegnap ugyan diagnosztizáltam, hogy veseköve van, de a laboratóriumi eredmények ezt nem támasztják alá. Így valaki tévedett... lehet, hogy én.

– André, légy szíves, gyere be a szobámba, beszélni szeretnék veled. Mondd, valójában mi bajod? Hallottam a tegnapi esetről és...

– No persze, Iréne röggvest hozzád futott és elújságolta, hogy hibáztam. Nem vagyok meglepve... Mostanában a feleséged úgy viselkedik, mintha ő lenne a főnök, és mindenkit, így engem is kioktat.

– Ne heveskedj! A hiba, az hiba! Szerencsére nem történt nagyobb baj, idejében megműtötték a betegünket. De gondold csak bele André, ha nem így sül el! Még a pályád is kettétörhet, ne vedd félvállról a mulasztásodat! Kérlek, mondd el, ha valami gondod van, hátha segíthetek!

– Nem, nem tudsz. Egy nagy hibát követtem el. Amikor a szerelmem, Helga Albisen tragikus balesetben elhunyt, nem sokkal később az édesapja megbetegedett, s engem kértek fel konzultációra. Bár előzőleg már a házi orvosuk beutalta a klinikára, s utána hazaengedték. Szó ami szó, amikor nagyon rosszul lett otthon, felhívtak, hogy menjek át hozzájuk. Én balga lélek, megtettem! Daniel Albisent kórházba szállítottam, de ott röviddel ezután infarktuszban meghalt.

– De, ugye nem téged okolnak mindezért?

– Á, nem, dehogy! A temetés után nem sokkal, megkeresett a mostohalánya, Diana Messani. Beszélni akart velem. Nem húzom sokáig a szót, többször találkoztunk, és nem tudtam ellenállni a vonzásának, szépségének. Igen ám, de a lány meglehetősen féltékeny és szangvinikus teremtés, s most már egyre terhesebb az állandó zaklatása. Mert zaklat: naponta többször telefonál, sőt tegnap már anyámon is számon kérte, hol vagyok este. Egyszerűen nem lehet lerázni. Már többször szóvá tettem, hogy mindkettőnknek megvan a saját munkája, elfoglaltsága, ritkítsuk az együttléteket. Nem és nem! Szörnyű jeleneteket rendez, és sajnos gyakorta átjön ide, Sionba.

– Értesültem róla, mert nemrégiben rád várt és a főnövérral beszélgetett...

– Atyavilág! Akkor már az egész kórház tud a kapcsolatról. Gyönyörű lány, nem vitatom, de olyan erőszakos, hogy időnként már megijedek tőle. Ha nem teljesül a kívánsága, hisztériás rohamokat kap. Eldöntöttem, hogy beszélek az anyjával. Felvetem, hogy a lányát vigye el egy ideggyógyászhoz. Szerintem ez a fajta rámenősség, erőszakosság ideggyógyászati kezelést igényel. Szóval Félix, ez nyomaszt annyira, hogy valóban alig figyelek a munkámra, tudom, ez nem kifogás, kérlek érts meg! Hamarosan rendezem ezt a tarthatatlan helyzetet. Ha Diana képtelen megérteni, hogy minden szabad percemet nem áldozhatom rá, akkor az anyjával vagy a mostohabátyjával beszélek. Ő egyébként Genfben bankár, és igen megfontolt józan férfi.

– Helyeslem André, hogy lépni akarsz. Kérlek barátilag tájékoztass az eredményről! Addig is megpróbálok kedvezőbb beosztást készíteni, hogy ritkábban legyél ügyeletes.

– Köszönöm a megértésedet.

Na, most már elegendem van belőled – csattant a férfi hangja, szeme összeszűkült, s könyörtelenül nézett az előtte ülő asszonyra. – Megértetted??? Vagy teljesíted az utasításomat, vagy véged van! Nincs kegyelem a számodra. Kijátszottál, az ellenségeimmel szöveteztél! Ezt

nem nyelem le! Eddig támogattalak... Mi lett belőled? Gondolj vissza, honnan indultál és hova jutottál! Elment a józan eszed? Mindent tönkretennél! Végre, átjöttél Rómába. De én eddig hiába hívtalak! Most Juliát vettem be csalinak... ő is a kezemből csemegézik. Annak idején, amikor megbíztad őt, én álltam a háttérben. Most pedig utasítottam, hogy meséljen el neked egy szép történetet, s te bevitted! A Tört Szívek háza is az enyém. Nem akarom én a Vörös Rózsát tönkretenni, de azt sem nyelem le, ha hívlak, nem jössz...

– Jézusom, Steven! Neked megártott a hatalom! Már ennyire távol áll tőled a józan gondolkodás? Azt rovod fel nekem, hogy nem alakítottam ki barátságot Ginával? Képtelen vagy felfogni, hogy nem sikerült. Amikor megbeszéltünk találkozót, három esetben elfoglaltságára hivatkozva lemondta. Mit tehettem volna? Egyébként is, miért akarod, hogy Gina és én barátságba kerüljünk? Neki ott van az utazási irodája, Roberttel pedig már szakítottak.

– Carlotta, alkalmatlan vagy a józan megfontolásra. Gina az irodát nem véletlenül hozta létre, vagyis fő támogatója a keresztapja, a torinói Silvano Terucci. Ő vérszerinti rokona, s egyben a valódi keresztapja. Silvano már eddig is sok üzletemet hiúsította meg. Gyorsan terjeszkedik! Igaz, a torinói polgármesteri hivatalban ügyvéd, de a hatalma egyre nagyobb, s most Rómára kacsingat. Ezt már nem hagyhatom! Sok kétes és bonyolult külföldi és belföldi üzletben vett eddig is részt, s nem nyelem le, hogy a drágalátos keresztlánya segítségével még többet kanyarítson a kalácsból, ahogy mondják. De hát te nem segítesz! Rossz a memóriád, kedvesem! Elfelejtetted már, hogy annak idején nekem köszönhetted, hogy Pietro Messani feleségül vett, és Dianát elfogadta lányaként. Azután eltűnt az életedből, és ország-világ előtt te egy tisztességes, bánatos fiatal özvegyasszony lettél...

– Na, most már elég! – csattant élesen az asszony hangja. – A te memóriád sem valami fényes! Igaz, hogy segítettél nekem, megvetted a Vörös Rózsát, mindenben mellettem álltál, de jól tudod, hogy Diana a te lányod...

– Vagy igen, vagy nem! Soha nem végeztettem el a DNS vizsgálatot...

– Micsoda szemét férfi vagy – sziszegte Carlotta. – Ismerted az akkori körülményeimet, s azt is pontosan tudod, hogy tőled lettem terhes! Életem egyetlen keserősége, hogy annak idején anyám rábeszélésére a kislányomat beadták a zárdába, fogalmam sincs, mi lett vele, hol él...

– Na látod, kedvesem, veled ellentétben, én mindent tudok róla! Azt is, hogy most mit csinál és hol van. Kereste az édesanyját, de soha nem találta meg...

– Micsoda!!! Te tudsz róla, és nem mondtál nekem egy szót sem! Ez vérlázító! Hol él? Rómában, vagy máshol? Elárultál neki rólam valamit?

– Nem, dehogy, a terveim között ez nem szerepel... csak támogattam... önzetlenül – nevetett fel kísértetiesen a férfi.

– A te önzetlenséged már ismerem! Volt idő, mikor elkábítottál az ígéreteiddel, a kedvességeddel! Hittem neked, és gondolkodás nélkül mindent megtettem.

– Nem volt ellenedre mindaz, ha nem csal az emlékezetem! A főnökasszony szerepe jól ment neked, és mindig tudtad, hogy a háttérben rám számíthatsz és egyengetem az utadat.

– De milyen áron! Ha egy művész a könyörtelenség szobrát kívánná megmintázni, modellt állhatnál neki! Könyörtelen, szívtelen ember vagy! Soha, de soha nem szóltál a kislányomról, akit a szülés után elszakítottak tőlem.

– Így igaz, de akkor még nem ismertél engem. Lehet, hogy én is ezt tanácsoltam volna. Mert mi voltál te... egy senki... egy nincstelen, teherbe ejtett szerencsétlen teremtés! A fiú pedig soha nem ismerte el a gyereket... volt esze... azután később a jó sorsod elem dobott... én pedig felkaroltalak...

A szobára néma csend borult. Elmerültek a múltban és a saját emlékeikben, Steven törte meg a hallgatást. – Nézd Carlotta! Jóváteheted még a hibát! Visszautazol Genf-be, és igyekezel Gina közelébe férkőzni, és megtudni, milyen megbízásokat kap Silvanótól. Ez nem könnyű, de te okos, rámenős nő vagy...

– Ha ezt elintézem, elárulod hol van a kislányom? – ígérd meg nekem, kérlek... kérlek! Szeretnék tudni róla...

– Azt már nem! Elégedj meg Dianával, aki ott van neked.

– Nincs sok köszönet benne! Pontosan olyan, mint te: gonoszkodó, önző, az akaratát mindenben és mindenkin keresztülgázolva véghezviszi. Most ott van az a szerencsétlen André Fernet, akit be akar hálózni a tiltakozása ellenére. Jól tudod, hogy Dianát már többször kezelték idegkórházban. Időnként nem teljesen beszámítható, a rögeszméitől képtelen szabadulni. Azt elismerem, hogy gyönyörű, és mint modell már a kezdet kezdetén sikereket ért el. Azután rászedte Daniel Albisent, aki vett neki egy ügynökséget. Most jól fut a szekér, hallom társultál a cégével. Ez megint milyen húzás tőled, Steven? Mit akarsz ezzel elérni, a saját lányod is felhasználnád a céljaidra? Persze, nem lennék meglepve. Otthon áradozik rólad, micsoda klassz üzletember vagy, mennyire értesz a divathoz, és milyen kiterjedt kapcsolataid vannak! Hát igen, ahhoz értesz, hogy behálózd az embereket. Nemhiába hívnak a „Könyörtelen és korlátlan hatalom urának”. Persze sokan azt hiszik, hogy csak a divatházad érdekel. De én ismerlek, szerteágazó üzleteid révén óriási vagyond van, s gondolkodás nélkül bárkit elsöpörsz az utadból. Ez történt ugye azzal a szerencsétlen modellel is, Carlával? Nyilván megtudott rólad valamit, és zsarolni próbált... Helga Albisen miért volt az utadban, ha szabad kérdeznem?

– Helga halála valóban baleset volt. Abban ártatlan vagyok, a többi pedig nem tartozik rád. Este meglátogatlak a Vörös Rózsában, holnap pedig indulj haza Genfbe, és azonnal keresd a kapcsolatot Ginával!

– Csak nem akarsz velem lefeküdni a Vörös Rózsában?

– Ugye viccelsz? Te már csupán egy lejárt lemez vagy számomra. Idős nőket nem cipelek az ágyamba. Mit képzelsz rólam? Minden ujjamra akad egy-egy csitri, akik boldogok, ha hozzám bújhatnak!

– Na, akkor állapotjunk meg! Reggel hazamegyek, s megpróbálok találkozni az asszonnyal és kikémleni a Tárt Kapuk útjait. De ez hosszadalmas, hiszen első alkalommal nem ronthatok rá! Ennek fejében megmondod, hol találom meg a lányom. Rendben?

– Nem ígérek semmit, most még nem akarom, hogy megismerd! Céljaim vannak vele. De ez nem rád tartozik. Neked megvan a feladatod, és légy szíves figyelj a bankra is. Bár Robert erős kézzel irányítja az üzleteket, de néha nem ártana, ha érdeklődnél a munkája iránt, hiszen te is részvényes vagy. Egyébként eszedbe ne jusson eladni neki a saját banki papírjaidat. Arra még szükségem lesz! Egyébként a korodhoz képest még jól nézel ki, nem élhetsz egyedül, rövidesen szerzek neked egy megbízható, rendes pasast.

– Jaj! Csak azt ne! Bár Daniel nagyon rendes volt hozzám, de már elegendem van a te házasságközvetítésedből. Szeretnék végre úgy élni, ahogy nekem jólesik! Pénzem van, nem szorulok rád! Férjhez menésről szó sem lehet!

– Rendben, majd később erről is tárgyalunk – állt fel Steven, s az ajtóig kísérte az asszonyt. – Este még látjuk egymást. A Vörös Rózsában egy új fiatal lány is fellép a műsorban, s közelebről megnézem magamnak.

Diana dühösen járkált a lakásban. Már félórát késett André. A telefonban közölte, hogy fontos mondanivalója van. A lány töltött magának egy nagy pohár konyakot és bekapcsolta a televíziót. – Csak tudnám, miért bolondultam bele abba a senkiházi orvosba! Engem akar visszautasítani? Na megnézheti majd magát, mire vezet az okoskodása! Nem tűröm, hogy bárki lerázzon!

Néhány perc múlva az inas bekísérte Dianához a vendéget. – Csakhogy előkerültél – förmedt rá köszönés helyett.

– Bocsáss meg, de nem tudtam előbb szabadulni a kórházból.

– Rendben. Ne veszekedjünk! – töltött a férfinak is konyakot, majd leült vele szemben. – Halljam, miről akartál beszélni velem, már furdal a kíváncsiság! Csak nem az esküvőnkéről?

– Nézd Diana, te nem fogadod el az érveimet. Nem kívánok e pillanatban sem nősülni, sem veled együtt járni! De ezt már többször is elmondtam. Az életemet betölti a munka, szeretnék szakvizsgázni és előbbre haladni...

– Jaj, hagyd ezt abba! Úgysem hiszem el egyetlen szavadat sem. Szerintem jóanyád telebeszélte a fejed, mert egyértelmű, hogy utál engem. Sőt, gyűlöl, mert elveszem tőle az egyetlen fiacskáját! De én nem hagyom! Nem tudok nélküled élni! Szeretlek!!!

– Kedvesem, neked ott van az ügynökséged, most kezd igazán fellendülni, az életed kezdetén állsz, gyönyörű vagy! Meglátod, megtalálod az igazi férfit, aki mindent megad neked. Kérlek, próbálj logikusan gondolkozni! Én nem akarok tőled semmit, mint már százszor is elmondtam. A mi útjaink elválnak, akár akarod, akár nem.

– Ezt te csak gondolod! Ha nem veszel feleségül, öngyilkos leszek! Nem akarok nélküled élni – zokogott fel hisztérikusan a lány. André látta, hogy itt már ideggyógyászati kezelésre lenne szükség, mert valószínűleg Diana labilis egyéniség, akinél erős kényszerképzet párosul a hisztériával. – Úristen! Most mit tegyek! Egy beteg elme, képes bármilyen örülségre! Nem engedhetem meg, hogy behajszolja magát az öngyilkosságba. Az anyjával kell beszélnem – döntötte el az orvos. – Mondd Diana, édesanyád itthon van?

– Megnézem. Ezek szerint megkéred tőle a kezem? Előre megjósolom, hogy igent mond. De azért beszélj csak vele!

Néhány perc múlva tért vissza a lány. – Sajnos elment itthonról, de holnap délutánra megszervezem vele a randevúdat. Olyan boldoggá tettél, hogy végre beláttad, szeretlek és veled akarok élni. Megígérem, nagyszerű feleséged leszek! Egy hatalmas házat vásárolunk itt Genfben, neked pedig Sionban egy kisebb lakást, addig, amíg itt nem találunk megfelelő állást a részedre. Mert remélem azt nem akarod, hogy én itt éljek, te meg Sionban, a szüléidnél. Nagyszerű! Nagyszerű! Meglátod közös erővel mindent megoldunk!

André egyre idegesebb lett, a lány beteges boldogsága félelmet váltott ki belőle. – Ez nem normális állapot, hiszen semmit nem mondtam neki, ami arra utalt volna, hogy feleségül veszem. Meggyőződésem, hogy sürgősen idegorvoshoz kell vinni, mielőtt valami tragédia történne.

– Már intézkedtem a vacsoráról – ölelte át a lány – utána egy forró éjszaka következik!

André eltolta magától. – Bocsáss meg kedvesem, de nekem vissza kell mennem, reggel hat órától ügyeletes vagyok. Jobb, ha azonnal indulok.

– Ne, ne menj el! – Majd egyetlen szemvillanás alatt megváltozott a hangulata és dühösen kiabált a férfire. – Rendben, ha annyira odavagy a munkáért, indulj! Nem tartalak vissza! Kihasznál sz engem, a jószágomat, a kedvességemet, nem törődsz az érzelmeimmel...

– André az ajtó felé hátrált. – Holnap átjövök anyádhoz, ha végzek, valószínűleg úgy este hét óra felé ideérek. – Majd becsukta az ajtót.

Ahogy beült a kocsiba, nagyot sóhajtott. – Mibe keveredtem? Az első együttlétünk után nem gondoltam semmire, kedves volt a lány, normálisan viselkedett. Azután kezdődött a baj. Már az örületbe kerget a viselkedésével! Pedig nem adtam okot rá, hogy hosszú távon tervezzen velem. Az elején megállapodtunk, hogy amíg mindkettőnk számára kellemes órákat nyújt az együttlét, addig tart a kapcsolat. Igaz, az ágyban kezdetben elbűvölt Diana. Aztán egyre vadabb, egyre követelőzőbb lett. Nem bírom ezt a tempót, mintha egy démon szállná meg időnként, elviselhetetlen a fokozott szexualitása is! Ez így nem mehet tovább! Most pedig az öngyilkossággal fenyeget. Te jó ég! Mi lesz ebből? Talán sikerül az anyjával megértetnem, hogy kezelteni kell a lányát. Felfoghatatlan, hogyan képes vezetni az ügynökséget? Mégpedig kiválóan! Engem csak az érdekel, hogy szabaduljak ettől a nyomástól...

Közben hazaérkezett a Solvejg elé. Bevitte a kocsiját a garázsba, majd belépett a kissé füstös helyiségbe, ahol az apja és Massimo üvöltözött egymással.

– Szeretjük egymást, és később össze akarunk házasodni. Mi ebben a kivetendő? Az eljegyzést pedig azért kívánjuk a közeljövőben megrendezni, hogy többet együtt lehessünk, és senki ne szóljon bele Maria életébe!

– Szóval, én egy senki vagyok – üvöltött torkaszakadtából Fernert. – Maria egyelőre még az én kenyeremet eszi, én ruházom és én gondoskodom róla! Massimo, jobb, ha eltűnsz innen örökre, mert soha, de soha nem fogadlak el vejemnek! Nem érdekel, hogy a lányom szeret! Egy

házasságban ez igazán nem fontos! Én gazdag férfit szánok neki, nem pedig egy firkászt...

Gerda lépett be az ajtón. – Mit művelsz, Carles? Miért üvöltözöl Massimóval? Megkérte a lányod kezét és ez így rendben is van.

– Na, még te hiányoztál! Nem adom a fiatalembernek a lányunkat! Neked semmi beleszólásod nincs! Egy asszony dolga a háztartás és a gyereknevelés. Elrontottad a lányomat! Micsoda világ ez! Csak nem képzeled, hogy Massimónak adom Mariát. Már kiszemeltem neki egy jó hírű, igaz kicsit idős férfit. Nem érdekel a véleményetek, én döntök és kész!

– Ugyan apa! – dörrent a hangos szóváltásba André. – Csak nem teszed tönkre a húgom életét? Ami sok, az sok! Könyörtelen vagy, nem törödsz senki érzelmeivel, csak te határozatsz! Ez így nem mehet tovább!

– Elég legyen, André! Még tőled sem tűröm el, hogy ilyen hangon beszélj velem! Vedd végre tudomásul, hogy a húgod egy meggondolatlan buta liba, akit megszedített ez a ficsúr... De én nem hagyom, nem és nem!!!

– Majd meglátjuk, a sors hogyan sújt le rád Fernet! Mert már nem lehet ép ésszel kibírni, ahogy zsarnokoskodsz a családon – fordult ki Gerda, és megfogant benne az ötlet. A holdfény sugarai átölelték a virágokat, a kert buja volt és zöld. A leánderbokrok, mint megannyi pompázatos mesefigurák emelkedtek ki a kék, piros, sárga virágok közül.

– Hogy megnőttek ezek a bokrok és a leánderek is! Pedig azt mondják, a leander nem bírja a hideget. De úgy látszik, Fernet mellett még a növények is másként élnek!

Végigszagolgatta a rózsaszín, kék, sárga és fehér színű virágokat. Döntött! – Megteszem, a gyerekeim boldogságáért! Nem habozok tovább, nem hagyom, hogy a kislányom is úgy élje le az életét, mint én!

Bement a szerszámos kamrába, előkeresett egy kapát és egy ásót. Óvatosan körülnézett. Sehol egy teremtet lélek sem volt. Visszaosont a kertbe, s az egyik leander körül ásni kezdett. Tővel együtt akarta kiemelni, mert neki a gyökerére volt szüksége. Mintegy félóraig dolgozott, amíg sikerült. A kiemelt növény helyét szépen betemette, és néhány

vadgesztenye ágat dobott rá. – Ezt senki nem veszi észre, egyébként is csak én törődök a kerttel.

Egy vékonypengéjű éles késsel megtisztította a gyökeret, majd apró darabokra vágta, és egy kis rézedényben megfőzte. Felforr, néhány percig állni hagyta, majd leszűrte. Egy zöld üvegbe öntötte a folyadékot.

– Na, drága uram, reggelenként a pálinkádba kapsz majd egy kanállal! Meglátjuk az eredményt! Még gyerekkoromban hallottam erről a főzetről, most kipróbálom! Ne verjen meg az Isten érte, mert a lányoméért teszem! Én is könnyörtelen leszek veled, Carles! Megszenvedsz majd minden bűnödért...

Carlotta az ebédlőben három személyre terítettett. Diana ujjongott, hogy André Fernet átjön és megkéri a kezét. Az asszony először meglepődött, majd felsóhajtott, hogy talán így valaki kordában tudja majd tartani a lányát, hiszen az utóbbi időben egyre hisztériásabb, egyre makacsabb és erőszakosabb lett vele szemben. Átöltözött, lement a nappaliba, bekapcsolta a televíziót és várta a vendéget.

André nemsokára megérkezett. – A lányom kicsit később ér haza, mert délutáni felvételeket kell készíteniük. Remélem, addig ketten is jól megleszünk.

– Így igaz Carlotta, mert négyszemközt kívántam önnel beszélni. Rátérek a mondandóm lényegére. Meggyőződésem, hogy a lánya beteg. A viselkedése, enyhén szólva, eltér a normálistól. Erőszakos, mindenben az ő akaratának kell érvényesülnie. Egyszer túlfűtött állapotba kerül, majd a másik pillanatban a depresszió jelei mutatkoznak rajta. Amikor megmondtam, hogy semmiképpen nem veszem feleségül, dührohamot kapott, és hisztériás sírógörcs tört rá. Ez követően felkereste az édesanyámat, és mindenféle szörnyű jelzőkkel illetett. Több ízben bejött a kórházba, és a nővéreknek, ápolottnak is panaszkodott rám. De tegnap este betelt a pohár! Eldöntöttem, hogy felhívom a figyelmét: a lánya idegbeteg, és mindenképpen kezelésre szorul.

Az asszony az elhangzottak után először szólni sem bírt, letaglózták André megállapításai. Titkon pontosan tudta, hogy az orvosnak igaza van,

a lánya beteg. De mit tegyen? Kitől kérjen segítséget? Látta Andrén, hogy nemcsak esküvőről nincs szó, de a férfi szakít a lányával. Elszánt, elege lett Dianából.

– André, ezt a furcsa állapotot mikor észlelte először?

– Már hetek óta, de egyre rosszabb a helyzet. Egyszerűen nem bírom elviselni, és főleg nem akarom az életemet tönkretenni! Kezdetben találkoztunk, beszélgettünk és természetesen ágyba bújtunk. De ma már tarthatatlan a kettőnk helyzete! Nem vagyok ideggyógyász, de szent meggyőződésem, hogy kezelésre van szüksége, mert előbb-utóbb nagy baj történik! A viselkedése irracionális, hirtelen, szinte beszámíthatatlan állapotba kerül! Gondolom, nem mondok újat. Nem értem, hogy Robert miért nem vette észre a mostohahúgánál ezeket a furcsa jelenségeket.

– Robert alig-alig van itthon, néha hetekig nem találkoznak a lányommal.

– Neki is szólni kellene, mert az egész családot érinti Diana betegsége. Talán először a házi orvosukkal kellene konzultálni, ő beutalja ideggyógyászati kezelésre. Carlotta, veszélyes lehet a lánya mindannyiuk számára! Mondja csak, eddig valóban nem észlelt valami furcsaságot a viselkedésében? Kérem, legyen őszinte velem! Amiben tudok, segítek.

– Az igazság az, hogy Dianát mindig erős érzelmi hullámzások jellemezték. De semmi több. – Ennyi hazugságot még megengedhetek – gondolta magában az asszony. – Nem fedem fel, hogy a lányomat már több ízben kezelték... – Meggondolom a javaslatát – fordult a férfihez. – Rendkívül csalódott lesz, ha megtudja, hogy nem veszi feleségül!

– Megbocsásson, de én nem teszem tönkre az életem miatta!

Mint a szélvész, úgy robbant be a szobába Diana. – Hello drágáim, már itt is vagyok! Ugye, megállapodtatok az esküvő időpontjában? Nekem két hét múlva megfelelő lenne! Addig ezt a munkát teljesen befejezzük, s Richardra bízom az ügynökség irányítását, amíg nászúton leszünk. – Miért hallgattok? Nem értem... nem étem...

– Ül le, kislányom! Meg kell tudnod az igazat. André Fernet nem akar feleségül venni, sem most, sem később. A kapcsolatotoknak vége! Bele kell törődnöd.

Diana mint egy őrült, torkaszakadtából kiabálta: – Ezt megkeserülöd André! Megöllek! Megöllek! Velem ezt senki nem teheti meg! Aljas ember! Elcsábítottál! Lefektettél! Házasságot ígértél! Hittem neked! Rosszabb vagy, mint egy kígyó! – Hirtelen felkapta az asztalon lévő kristályvázát és a férfihez vágta, utána a hamutartót, majd egy tál sütemény és a kávéscsészék következtek. Szerencsére nem találta el sem a férfit, sem az anyját. Carlotta csöngetett az inasnak, és közös erővel próbálták fékezni az őrjöngő Dianát. A nagy hangzavarra berohant a személyzet többi tagja is, s lefogták a kapálódzó lányt. Carlotta telefonált a háziornosnak, hogy sürgősen jöjjön. Néhány szóval vázolta történeteket.

Negyedóra sem telt el, amikor az idős orvos belépett a még mindig tajtékozó teremtéshez. Egy fecskendőbe egy ampulla Váliumot szívott és beadta a lánynak. – Pár pillanat, és aludni fog. Vigyék fel a hálósobájába! Asszonyom, szeretnék önnel beszélni négy szemközt.

– Ugye, nem bánja doktor úr, ha André Fernet is itt marad. Ismeri őt, találkoztak, amikor Daniellel a tragédia történt.

– Igen, hogyne! A kolléga már akkor is segített önöknek, gondolom most is azért van itt.

– Nem egészen – jegyezte meg André, s tömören körvonalazta a tapasztalatait Dianával kapcsolatban. Hozzáfűzte: meggyőződése szerint kórházi ellátásra van szükség.

Megállapodtak, hogy reggel beviszik Dianát az idegklinikára. – De hogyan? – kérdezte aggódva az anyja. – Ha felébred, nagy balhét csap, nem fog bejönni velem!

– Egyetlen megoldás létezik: ápolókat küldök érte. Tudom, ez drasztikus eljárás, de ha magától nem jön, akkor kénytelenek vagyunk helyette cselekedni. Bizonyos, hogy az ideggyógyászok megtalálják a gyógymódot.

André hazafelé a kanyargós úton lassan vezetett. Egyszerűen megdöbbsent, hogy közlése ilyen szédületes reakciót váltott ki a lányból. – Félelmetes volt! Nem hiszem el, hogy ennek ez ideig nem volt semmiféle jele! Carlotta nem mond igazat... Neki tudnia kell Diana betegségéről, hiszen ez nem egyik napról a másikra alakul ki. Már alig várom, hogy hazaérjek és ágyba zuhanjak! Azt hittem megőrült az a szerencsétlen

teremtés! A betegséget a génjeiben örökölte, s az idők folyamán rosszabbodott az állapota.

A Solvejgban a szokástól eltérően sötétség és csend fogadta. – Úgy látszik, ma korábban zárt az öreg, csak tudnám miért. – Bement a sötétbe, elővett egy üveg ásványvizet és indult a szobájába. A folyosón az anyjával találkozott. – Mi van? Szokatlan ez a csend! Csak nem történt valami baj itthon?

– Nem, André, nincs semmi zűr, csak apád fájlalta a gyomrát és lefeküdt. Franz és én zártam be a Solvejget. Még ilyen sem fordult elő. Nyilván sokat evett... vagy mit tudom én...

– Anya, ha gondolod, reggel beviszem a kórházba.

– Nem, dehogy! Szerintem csak múló rosszullét. Tudod, milyen összevissza eszik és főleg iszik! Képtelen felhagyni a pocsék szokásával, hogy reggel egy kupica pálinkával kezdje a napot. De, hát ez az ő baja! Már ezerszer figyelmeztettem, hogy nem vezet jóra!

– Mielőtt reggel elindulok, szólj légy szíves, hogy van az öreg!

– Túlél mindannyiunkat – mosolyodott el Gerda, s magában elkönyvelte, hogy a leanderoldat úgy tűnik, mégiscsak eredményes lesz. Behunyta a szemét és visszaemlékezett kislánykorára, amikor egy öreg füvesasszony elárulta a főzet erejét az egyik lánynak, aki el akarta tenni láb alól a csábítóját. – Milyen érdekes, mennyire megfogott akkor a történet, még ma is tisztán látom magam előtt az öregasszony sunyi arcát, ahogy magyarázott. – Lányom, ehhez idő kell, minden nap egy kanállal adjál a főzetből, s meglátod az eredményt... senki nem jön rá... Milyen igaza lett a füvesasszonynak! Három hét múlva temették a férfit. Az egész falu arról beszélt, hogy sokat ivott és ez lett a veszte. Az elcsábított lány pedig hallgatott, mint a sír. Nem jött rá senki. Azt sem tudta, hogy én véletlenül meghallottam a párbeszédüket. Istenem, milyen naiv voltam!

Gerda visszaemlékezett a régmúlt időkre, amikor a szüleivel boldogan élt. Semmiben nem szenvedett hiányt, még a gondolatait is lesték. Nem volt szép lány, kicsit zömök testét a fiúk nem dongták körül. Ezért, amikor megismerte Carlest, aki rövid idő után megkérte a kezét, boldogan igent mondott. A szülei is örültek a házasságnak, de a sors közbeszólt. Néhány

hétrel az esküvőt követően balesetet szenvedtek. Gerdáé lett a Solvejg és a földterület, a pálinkafőző és minden vagyon. A férje kérésére Gerda ráíratott mindent, mondván, hogy úgylis ő veszi át a kocsmát és a hozzá tartozó létesítmények irányítását. Gerda ekkor már várta a gyermekét és beleegyezett az ötletbe. Még dúlt benne a szerelem, s nem vette észre, hogy Carles fokozatosan hatalmába keríti nemcsak a vagyont, hanem az asszony lelkét, testét is.

André érkezése óriási öröm volt mindkettőjük számára, s az asszony csak a kicsi nevelésével törődött. Később megszületett Maria, de Carlest már nem érdekelte a kis jövevény... Csak a cimboráival törődött, no meg a Solvejg felvirágoztatásával. A környék lakói egyre jobban megkedvelték a kocsmát, amelyet rövid idő alatt panzióvá bővített Fernet. Így azután a turisták is felfedezték a Sion közelében lévő barátságos szállást.

A két ember kapcsolata már nem volt a régi. Kezdték egyre jobban gyűlölni egymást, s az évek alatt ez csak fokozódott. Fernet örökké a lányok után futkosott, s ezt nem is titkolta a felesége előtt. Ám a valódi baj akkor mélyült el, amikor Mariát állandóan kritizálta, s egyetlen pillanatig sem hagyta békében. A kislány nemcsak tanult, hanem a Solvejgban is segített, de apja előtt nem volt megállása.

Gerda ezért szánta rá magát, hogy nincs más lehetősége... Meg kell menteni Mariát, mert az ő sorsára jut. – Képzem, micsoda pasast szemelt ki neki Fernet! Nyilván pénzes férfi, aki szívesen ölelgetne egy fiatal lányt. Eddig soha nem említette, hogy bárkit is elfogadna vejeül. Úgy tűnt, Massimóval megbarátkozott, ezek szerint csak látszólag! André pedig mit tehetne? Van neki éppen elég baja azzal az örült bankárcsemetével... Nem is mesélt róla semmit. Nagyon fáradtnak, elgyötörtnek látom. Nem így képzeltem az életünket! Nem bánom, megteszem, amit tennem kell! Tudom, ez nagy bűn, de a lelkem mélyén mégis felmentem magam... Ha ezzel megoldom a gyerekeim életét, nem érdekel az én jövőm! Nincs is jövőm! Semmi egyebem nincs, csak André és Maria. Ha megtudják az igazat... remélem, megbocsátanak! Bízom benne...

Carles már kora reggel arra ébredt, hogy a gyomra pokolian fáj, a görcsei egyre elviselhetlenebbé válnak.

– Gerda! Gerda! Mozdulj már meg! – kiabált az asszony szobájába. – Siess! Meghalok! Szólj Andrénak, olyan fájdalmaim vannak, hogy nem bírom ki...

Fia éppen a fürdőszobából jött kifelé. – Mi baj, apa? Mondd el értelmesen, hol fáj, nem értek semmit, ha üvöltözöl!

– Ne sértegy! Annyira fáj a gyomrom, hogy ez kibírhatatlan. – Az orvos megvizsgálta. – Beviszlek a sürgősségre, csináltatok EKG-t és laboratóriumi leletek is kellenek! Mit ettél ma?

– Semmit. Egy kupica pálinkát ittam, mint eddig minden hajnalban. De attól nem lehet bajom.

– Készülj, negyedóra múlva indulunk. Beviszlek a kocsimmal és haza is hozlak. Most ne ülj a volán mellé!

– Nem is tudnék. Mi a fene történt velem? Már legalább egy hete érzem a gyomrom, de ma aztán betett a fájdalom, ennyit már én sem bírok ki.

Amikor az összes lelet André birtokában volt, felsóhajtott, mert semmiféle elváltozást nem talált sem a röntgenben, sem az ultrahangnál, sem az EKG-nál. Konzultált Félixszel, de ő is tanácstalannak bizonyult. Végül hosszas töprengés után szólt.

– Nézd, elképzelhető, hogy apádnál egy infarktus van kialakulóban, hiszen előfordul, hogy gyomorfájdalommal kezdődik. Ezekből a leletekből különösebbet én sem diagnosztizálok. Fektessük be néhány napra a belgyógyászatunkra! Beszélek az ottani főorvos kollégával.

– Várj még Félix, nem hiszem, hogy apám hajlandó lenne bent maradni. Próbálok meggyőzni. Erőszakkal nem tarthatjuk itt.

Carles teljesen kikelt magából a javaslatra, hogy néhány napig távol legyen az otthonától. – Nem tudtok ti orvosok semmit, ha eltér valami a szokványos betegségektől! Hazamegyek, nem tarthatsz itt hat ökörrrel sem! Vigyél el légy szíves! Majd könnyebb ételeket eszem, néhány napig diétázom, csak elmúlik! Látom, kár volt bejönnöm. Egyébként sem fáj e pillanatban. No, induljunk már!

Carlotta képtelen volt eldönteni, mit tegyen. Három alkalommal is megbeszélte Gina Lavallal, hogy találkoznak, azonban az asszony mindannyiszor, az utolsó percben lemondta a randevút. Igaz, nagyon udvariasan közölte, hogy halaszthatatlan dolga akadt, ezért legközelebb szívesen fogadja. Közben Salvatore több ízben is türelmetlenül érdeklődött, hogy sikerült-e Ginával kapcsolatot teremtenie. A hírre, hogy Carlotta eddig nem járt sikerrel, éktelen haragra gerjedt. Fenyegetően közölte, hogy rövidesen átjön Genfbe, úgyis akad elintéznivalója az ügynökségen. Diana betegsége nem érintette meg, tudta, hogy Amanda és Richard megbirkóznak a feladatokkal.

– Jézusom, Steven! A saját lányodról van szó! Nem fogod fel, hogy beteg, nagyon beteg!

– Na és? Kezeltesd! Te vagy az anyja! Eddig miért nem figyeltél rá...

Az asszony úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Bár tudta, hogy Diana idegbeteg, de amikor az orvos megállapította, hogy skizofrénia áll fenn a lánynál, megijedt.

– Ez sokféle formában jelentkezhet. A lányon e pillanatban a közöny és az apátia uralkodik. De bármelyik percben kitörhet, és dührohamba csaphat át a csendes visszafogottság. Asszonyom, a családjukban nem fordult elő hasonló betegség? – kérdezte az orvos. Akkor senki nem jutott Carlotta eszébe. Később kutatni kezdett az emlékeiben, s rádöbrent, hogy Steven anyja ideggyógyintézetben halt meg. Igaz, nem szólt a férfi az édesanyja betegségéről, csendben temették el ötvenéves korában. – Lehet, hogy Diana az ő génjeiből hozott magával? De eddig senki nem mondta ki nyíltan, hogy skizofrén! Persze, lehet, hogy az orvos melléfog, az ideggyógyászok sem tévedhetetlenek! Hiszen, amikor André meghallotta a diagnózist, azzal nyugtatott, hogy igen nehéz megállapítani e betegség tüneteit.

Minderre most visszaemlékezett az asszony, s eldöntötte, hogy a lányát átviszi egy másik magánszanatóriumba. – Nem hagyhatom, hogy eluralkodjék rajta a betegség, talán most még meg lehetne állítani! Délután megyek érte, így beszéltem meg az orvossal. Itthon szedi a gyógyszereket, és kéthetenként kontrollra jelentkezünk. André tanácsát is kikérem, neki

igazán hiszek. Most csendes a lányom, nem emlegeti az esküvőt sem, csak az ügynökség munkájáról érdeklődik, de hát ez természetes. Istenem, adj erőt, hogy ne lássa rajtam Diana a kétségbeesést!

A zárójelentéssel együtt a kezelőorvos néhány utasítást adott az asszonynak. – Kérem, otthon nagyon figyeljenek a lánya viselkedésére! Mert gyakori lesz a közöny és az apátia, majd ezt áttöri az ironia, a gúny és a megvetés mindenki iránt. Máskor pedig motiválatlan sírás tör elő belőle, vagy harag a világ iránt, s ezt erőszakos cselekedetekben juttatja kifejezésre. Még nem veszélyes a környezetére, de szigorúan szednie kell az előírt gyógyszereket! Ha bármi zavaró viselkedést észrevesz, azonnal hívjon!

– Már megbocsásson doktor úr, de nem egészen értem. Hiszen én nem lehetek állandóan vele. Egyébként is dolgozni fog, ezt ön sem ellenezte, akkor hogyan ellenőrizném?

– Erre nehéz válaszolnom. De tisztában kell lennie, hogy a lánya kapcsolata a hozzátartozóival várhatóan elromlik, az érzelmi élete nagy valószínűséggel sivárrá válik. Jósolni nem lehet! Elképzelhető az is, hogy nem lesz agresszív, de a betegségére sajnos ez is jellemző tünetként jelentkezhethet.

– Elviszem őt a zürichi Szent Benedek Pszichiátriai Magánszanatóriumba, André Fernet doktor elkísér. Az ön zárójelentését átadom. Gondolom, ez a lépésem önnek sem kellemetlen, de miután nem látom a gyógyulás útját, ezért választottam a híres Johann Marele professzor vizsgálatát. Három nap múlva fogad bennünket.

– Örülök neki, kérem asszonyom, referáljon majd a professzor diagnózisáról. Egyébként az egyetemen tanított engem. Igen nagy tudású orvosnak tartom!

Dianával együtt hazatért Carlotta. A lány már másnap bement a modellügynökségre, az anyja nem tiltakozott. A kollégák úgy tudták, hogy Dianának idegkimerültsége volt, s ezért pihent a kórházban. Bár Richard magában megkérdőjelezte ezt a verziót. A kollégák kedvesen fogadták a főnököt, s mindenki igyekezett a kedvében járni. Még Amanda is

készséges és udvarias volt vele, s lelkesen megmutatta az új rendeléseket és a prospektusokhoz elkészített anyagokat.

– Látom, nélkülem is jól elboldogultok, ennek csak örülhetek.

– Nézd Diana, mindannyian hiányoltunk, de nem akartuk, hogy megálljon az élet. Szerencsére, rövid ideig voltál távol s iparkodtunk helytállni – válaszolt Amanda.

Massimo igencsak megörült, amikor Maria váratlanul betoppant hozzá a szerkesztőségbe. – Drágám! Drágám! – ölelte és csókolta szerelmét. – Kimondhatatlanul hiányoztál, de nem akartam gondot okozni neked apáddal szemben, mert tudom, hogy mindenre képes.

– Hagyd el, beteg lett! Olyan, mint egy vénasszony, állandóan nyafog, hol a gyomra fáj, hol a háta, hol a mellkasa, nem lehet pontosan tudni, mi a baja. André bevittette kivizsgálni, de semmi különöset nem találtak. Persze most is éjszakáig a Solvejgban van, mindenkivel zsörtölődik, de anya nyugtatgat, ne törődjünk vele, majd csak jobban lesz. Persze, a reggeli pálinkájáról nem mond le! De engem nem érdekel. Folyton azt hangoztatja, hogy a családja okozza a bajt. Sajnálatja magát, közben még jobban üvöltözik, mint máskor! Most is titokban jöttem el hozzád, mert este nem enged el. Anyám bejött Sionba és magával hozott. Két óra múlva találkozom vele a hídnál, így beszéltük meg.

– Életem, akkor szaladjunk fel hozzám, annyira, de annyira hiányzol! A karjaimban szeretnék tartani...

– Ez nem lehetséges, mert már csak egy órám van, de ha akarod, esetleg holnap este átjöhetnél hozzánk, és titokban beszélhetnénk anyámmal. Ő nagyon szeretné, ha később összeházasodnánk. Apám persze minduntalan emlegeti a férjjelöltjét, aki a jövő héten kéri meg a kezem. Még soha nem láttam, képzelheted, mit érzek! Anyám is ellenzi ezt a badarságot. Ezért is gondoltam, hogy hármásban kitalálhatnánk valami okosat.

– Megszöktetek, szerelmem – csókolta meg forrón és szenvedélyesed Mariát. – Persze, tudom, ez nem megoldás, neked ott a főiskola, nekem a szerkesztőség! De semmiképpen ne egyezz bele! Húzd az időt! Még azt sem tartom elképzelhetetlennek, hogy titokban feleségül vegyelek, s egy

ideig még továbbra is otthon lakjál és járj az iskolába. Csak anyád és a testvéred tudna a házasságunkról. Mit szólna ehhez? Járható útnak találom, te nem?

– Nézd Massimo, én mindent megteszek azért, hogy együtt éljünk. De anyámmal erről is beszélned kell. Ő megértő velem, nem akarom becsapni.

Tervezgették, mi a legésszerűbb lépés, de Mariának már indulni kellett.
– Drágám, ne kísérij el, nem akarom, hogy apám egyik cimborája véletlenül meglásson! Ha megtudná, hogy eljöttem hozzád, mit tenné velem! Így is pokol az életem a Solvejgban.

Robert örült, hogy többszöri telefonálás után végül sikerült találkozót megbeszélnie Amandával. – Csak beszélgetünk – nyugtatta. – Ez még nem bűn, a barátok is időnként találkoznak, mi is barátok vagyunk, nem? – Végül a lány beleegyezett, hogy este hét órakor a Kristálytükör étteremben vacsoráznak.

Mindketten pontosan érkeztek a randevúra. Amanda még a szokásosnál is szerényebben volt öltözve. – Bocsáss meg, de nem maradt időm, hogy átöltözzek, ezért jöttem farmerban.

– Te számár, nekem mindegy mit veszel fel! Látni akartalak és beszélgetni szeretnék veled. A körítés nem számít!

– Úgysem vagyok valami szép – mondta lehangolóan Amanda. – De ezzel tisztában vagyok. A modellek folyamatosan tanácsokat adnak, hogyan öltözködjek, de engem ez nem nagyon érdekel!

Kezdetben ismét akadozott a társalgás. Robert próbált a lány munkája felől érdeklődni, de Amanda csak rövid tömondatokban válaszolt.

– Mondd csak, valójában mi a baja a mostohahúgodnak? Rapszodikus a viselkedése, bár engem most nem zaklat! Nem is értem mi történt veled, állítólag idegkimerültsége volt. De mitől? Hiszen apád minden kívánságát teljesítette! Valami más van a hátérben. De nem szól róla egy szót sem. Csak azt veszem észre, hogy ha nem tetszik neki valami, azonnal rámordul az illetőre, legyen az modell, vagy megrendelő cég. Ennek pedig nem lehet jó vége. Richarddal próbáljuk kicsit visszafogni, de nem sok sikerrel! Rövidesen átjön Rómából Salvatore, akkor talán majd megváltozik Diana

is, hiszen a római divatkirály nem tűri el, hogy a cégnél bárkit indokolatlan sérelem érje...

– Amanda, nekem nagyon nehéz erről beszélnem... Pontosán én sem értem mitől borult ki. De az bizonyos, hogy Carlotta az utóbbi napokban megváltozott, s még velem is kedvesebb a szokásosnál. Mintha valami nagy gond gyötörné... nem tudom... Többször megfordult a házukban André Fernet doktor is. De egyelőre ő is hallgatásba merül.

– Nézd Robert, engem valójában nem nagyon érint az egész téma, hiszen én Salvatore megbízottja vagyok, s részt veszek még egy ideig az itteni munkában. Ha a főnök kedve úgy tartja, azonnal visszahívhat. Én sem tulajdonos, sem részvényes nem vagyok, csak egy mezei munkatárs! De látom, amit látok! Bár Diana csak az ügyek egy részébe avat be, de gyakorta ingerült és ideges, kapkodó döntéseket hoz, azután néhány óra múlva visszavonja...

Vacsora közben mindegyikük elmerült a saját gondolataiban.

– Nem is említettem, hogy ma délután a Tárt Kapuk utazási iroda főnökasszonya keresett meg bennünket. Egy hatvannégy oldalas képes ismertetőt kíván Svájcra készíttetni. Richard Pullman ismerőse a csaj. Meglepődtem, hogy milyen fiatalos, csinos, megnyerő modorú, pedig állítólag már elmúlt negyvenéves, de remekül tartja magát. Megállapodtunk a feltételekben, egy hét múlva aláírjuk a végleges szerződést. Gina is olasz, mesélte. Milyen jó lehet neki! Saját irodája van, gondolom a családi háttere is stabil, bár erről nem beszélt. Mindenesetre, Diana nem volt valami kedves vele. Csak akkor engedett fel, miután megtudta, hogy további megrendeléseket kíván az ügynökségnek adni.

Robert javasolta, hogy vacsora után sétáljanak egy kicsit. – Jólesik majd a mozgás!

– Szívesen benne vagyok – mosolyodott el Amanda.

– Tudod, olyan egyedül érzem magam, mióta elhagyott... – aztán elharapta a mondatot a férfi.

– Csak nem egy lány után keseregsz? Hiszen annyi csinos nő szaladgál Genfben! Szerintem minden ujjadra kapsz egyet! Jó parti vagy Robert, fiatal bankár! Apád után egy vagyont örököltél!

– Erről ne beszéljünk, kicsit bonyolultabb az ügy! De engem nem nagyon izgat! Ha apám összes részvénye nem is kerül a birtokomba, akkor is a bank tulajdonának ötvenegy százaléka az enyém. No, meg szegény megboldogult édesanyám is jócskán hagyott rám különféle befektetési jegyeket. Carlotta kezdetben felajánlotta, hogy vegyem át az ő részvényeit, szó nélkül belementem, most pedig néhány hete közölte, hogy mégsem adja el, de nem izgat! Úgyis az én szavam dönt a bankban...

Istenem! Istenem! Már megint ez a pokoli fájdalom! Gerda! Gerda! Mozdulj már meg! Adj valami fájdalomcsillapítót! Nem bírom tovább! Belepusztulok!

Szenvedek, mint egy kutya! Nemcsak a gyomrom fáj, a hátam, a mellkasom... Nézz ide, verejtékben úszom! Csinálj már valamit...

– Perceken belül hazaérkezik André, majd ő megmondja, mit vehetsz be!

– Addig is tölts egy kupica pálinkát! Bár mostanában az sem ízlik már annyira. Olyan fura íze lett, kesernyés, nem a régi!

– Ugyan már Carles, ne képzelődj! Nem bírod elviselni a fájdalmat! Bezzeg, te egész életedben mindenkinek csak fájdalmat okoztál...

– Hagyd már abba, Gerda! Lassan olyan leszel, mint egy boszorkány! Nemcsak a külsőd lett ronda az évek folyamán, a lelked is gonosz lett! Nem sajnálsz...

– Bizony nem! Most legalább az életben egyszer te is szenvedsz. Soha nem ismertél irgalmat, csak gonoszkodtál velünk! Talán André volt az egyetlen, a kivétel! Azután az a sok nő, akiket becsaptál, elcsábítottál és faképnél hagytál... Azt gondoltad, ezt büntetlenül megúszhatod? Ne félj, az ég most lecsapott rád!

– Miket zagyválsz itt összevissza? Nem fogsz megijeszteni! Csak már jöjjön haza a fiam, ő segítene ezen a pokoli fájdalomon! Remélem...

André toppant be a hálósobába. Az apja arca sápadt volt, teste verejtékben úszott. Nyögdécselt halkán és szidta a világot, hogy ilyen fájdalmakat osztott rá.

– Apa, apa – lépett hozzá az orvos és megfogta a pulzusát. Gyors és aritmiás szívverést tapintott. – Pontosan mondd el, hol fáj és mióta tart mindez!

– Már legalább egy órája rosszul vagyok, de anyád semmit nem adott. Pedig van itthon fájdalomcsillapító. Gonoszkodik velem, élvezi, hogy most ő az úr a házban.

– Hagyd már abba! Válaszolj értelmesen! Hol kezdődött a fájdalmad és mit érzel most?

– A gyomrom, a hátam, a mellem és mindenem fáj. Szúr a szívem, a bal karom zsibbad, alig kapok levegőt.

André a mobilján beszólt a sürgősségire Prester főorvosnak. – Félix, az apám rosszul van, azonnal indulok vele.

Amikor a vizsgálóban az asztalra fektették Fernetet, csupán néhány percig lélegzett. Mire a hordozható EKG-t a nővér betolta, a bekövetkezett az exitus.

– André, fogadd őszinte részvéteimet. Apád infarktuszban halt meg, a tünetek erre utalnak. Akarod, hogy legyen boncolás? Bár ebben az esetben azt hiszem, eltekinthetünk tőle.

– Anyámmal szeretném megbeszélni, ahogy ő akarja. Ugye megérted? Nem dönthetek helyette. Bár elvileg minden hirtelen halálesetnél kötelező lenne a boncolás, de apámnál ezek a fájdalmak már az első kivizsgáláskor is megvoltak, noha az okát nem tudtuk. Én is bizonyos vagyok az infarktuszban. Reggel korán bejövök és megbeszélünk mindent – köszönt el André a főnökétől.

Anyját a konyhában találta, de a szokásostól eltérően most nem segédkezett, hanem ült a sarokban, és maga elé bámult, mint aki nincs jelen. – Anya – fordult hozzá –, szomorú hírt kell közölnöm. Apa a kórházba érkezésünk után percekben belül meghalt. A halál okát Prester főorvos szívinfarktuszban állapította meg. Minden jel erre utalt.

Gerda szótlánul bólintott. Arcán sem kétségbeesés, sem szomorúság nem tükröződött.

– Anya, felfogtad, amit mondtam? – kérdezte a fia.

– Hogyne, hogyne. Megszabadultunk tőle! Végre megkapta a sorstól, amit megérdemelt! Egész életében gonoszkodott, kegyetlenül bánt mindenkivel, képtelen vagyok megsiratni.

André csak nézett az anyjára, s magában elismerte, hogy az öreg egy megátalkodott, könyörtelen ember volt. – De, mégiscsak az apám – gondolkozott el. – Nem is értem anyámat. Az egész életét leélte vele, tűrte a durvaságait, elnézte a csapodárságát, s most olyan furcsának tűnik. Érthető, hogy nem zokog utána, de azért mégis! Meghalt a férje! Nem értem! Nem értem!

– Anya, akarod, hogy boncolást kérjek?

– Ugyan minek? Pontosán tudom miben halt meg...

– Jaj anya, miket beszélsz, nem vagy te orvos...

Gerda a fiára nézett, s töprengett: elmondja-e az igazat, vagy hallgasson. Ha őszinte lesz és bevallja a leándergyökér főzetet, tönkretelheti vele André és Maria életét. Megbélyegeznék őket: gyilkos az anyjuk! – Nem! Nem szólok! Meggondoltam, amit tettem és nem bántam meg semmit...

– Kisfiam, úgy teszel, ahogy jónak tartod! Szeretném mielőbb örök nyugalomra helyezni Carlest. Ő is ezt akarná – suttozta.

– Mariával mindent elintézzünk. Mondd csak, nem kellene bezárni a Solvejgot? Esetleg a temetésig.

– Igen, André kérlek, mindenben intézkedj! Én most képtelen vagyok gondolkodni.

Ebben a pillanatban lépett be Maria, kezében egy halom fehér asztalkendővel. – Anya, elkészültünk mindennel, Karen is segített! Jézusom! Mi történt? Látom rajtatok, valami baj van! Talán apa?

– Maria, apa a sürgősségin infarktusban ma meghalt.

A lány nem tudott megszólalni. Megdöbentette a halál híre, de könny nem csordult ki a szeméből. – Sajnálom, sajnálom...

– Felmegyek a szobámba, ti beszéljétek meg mindent – fordult a gyerekeihez Gerda.

André és Maria látták, hogy anyjukat megrázta a hír, de az igazságot nem is sejtették. Álmukban sem jutott eszükbe, hogy Gerda volt a sors keze...

A temetésre nemcsak Sionból jöttek el, hanem a környező településekről is. A gyászolók felét sem ismerte Gerda. A Solvejgban tartották a temetés utáni összejövetelt, amelyen legalább száz ember adta meg a végső tiszteletet Carles Fernetnek. Carlotta és Diana, valamint Robert is átjött a temetésre, utána betértek a Solvejgba.

A személyzet kitett magáért. Már este hét óra is elmúlt, amikor a meghívottak szedelődzködni kezdtek. Csak a szűk baráti kör maradt. Gerda fekete ruhájában, meggörnyedt testtel az egyik sarokasztalnál ült, és alig-alig beszélt. Csak a hozzáintézett kérdésekre válaszolt. Úgy viselkedett, mintha nem e világon járna. Mindenki azt gondolta, a férjét gyászolja ilyen mélyen. Hirtelen felugrott és zokogva rohant az emeletre. – Nem bírom! Nem bírom! Nem bírom! – kiabált.

Senki nem botránkozott meg a viselkedésén, hiszen mindenki másként viseli a gyász fájdalmas óráit.

– Utánamegyek – állt fel Maria az asztaltól. – Megnézem nincs-e valami baj... Szegénykém, nagyon összetörte apánk elvesztése, úgy látszik a sok együtt töltött év után, nehezen tud belenyugodni a megváltoztathatatlanba...

– Anya, anya, el kell fogadni! Szegény apa már békében pihen... Jól tudjuk, hogy nem volt az az áldott jó természet! Gondolj arra anya, mennyit, de mennyit túrtél mellette az elmúlt hosszú évek során...

– Drága kislányom! Én tudom, amit tudok... Ne is próbálj vigasztalni! Azt tettem, amit kellett, értetek...

Maria úgy gondolta, hogy édesanyja a gyász miatti fájdalmában nem ura önmagának, és mindenféle zagyvaságokat összehord. – Gyere, feküdj le – ölelte át Gerdát. – Kicsit aludj! Holnapra már könnyebb lesz. Én ellátom a vendégeket, ne idegeskedj! Kérlek... kérlek... Feküdj le... pihened kell... így teljesen kiborulsz...

Már éjfél is elmúlt, amikor az utolsó meghívott távozott. Carlotta, Diana és Robert csak reggel készültek hazaindulni. A panzió üres volt, így nem okozott gondot az elhelyezésük.

André és a húga, valamint Massimo még egy kis ideig beszélgettek. Már éppen készültek lefeküdni, amikor megjelent Diana. – Mondjátok, miről sutyorogtok? Én sem tudtam aludni. Láttam, hogy még ég a lámpa, ezért jöttem le. Mennyi ember volt itt, úgy tűnik nagyon szerették apádat, André. Ugye, te is így gondolod?

Az orvos egy másodpercig habozott a válasszal, majd így szólt. – Igen, igen, de most már mindannyian lefekszünk, te is menj vissza az édesanyádhoz!

– Na persze, számodra ez a legjobb, ha tudomást sem veszel rólam! Azt képezed, az a sok nyugtató megszünteti az érzelmeimet? Most is szeretlek André! Anyámat is befűzted, rábeszélted, hogy idegbeteg vagyok. Nem kellett nagyon győzködnöd, ő is szabadulni kíván tőlem! Ismerem a múltját! Fél a leleplezésemtől...

– Jaj Diana, miket hordasz össze? Édesanyád nagyon szeret, és mindent megtesz érted. André pedig azon van, hogy meggyógyulj – szólt kissé emeltebb hangon Maria.

– Te csak ne védj az anyámat, meg a testvéredet! Amikor még szeretők voltunk, akkor nem akart félreállítani, bezzeg most már megunt és szabadulna! Jobb, ha te nem szólsz bele, mert nem ismered az életet, a férfiakat. A családot vett körül, s gyakorlatilag ki sem mozdultál ebből a városkából. Neked nem való más csak a család, férj, gyerekek. Ennyi az egész! Úgy éled le az életed, mint az anyád!

– Most már elég legyen – szólt a vitába Massimo. – Elfelejtetted, hogy Maria főiskolára jár, és ha befejezi, grafikus lesz. Nagyon tehetséges, és ha összeházasodunk, akkor sem hagyja abba a munkát. Később még saját kiállítása is lehet. Az évfolyamában ő a legjobb tanuló. Fegyelmezd magad Diana, mert ha Mariát szapulod, velem szállsz szembe.

– Bevetted az esti gyógyszered? – kérdezte André – aki látta a közelgő dühkitörés tüneteit. Nem akarta, hogy erre sor kerüljön.

– Igen, bevettem, ne legyél olyan atyáskodó velem!

– Induljunk – állt fel Maria. – Nagyon elszaladt az idő!

Diana az orvoshoz fordult, átölelte a vállát és a fülébe súgta. – Bemegyek hozzád nemsokára, hagyd nyitva a szobád ajtaját!

– Nem Diana, nem! – Gyorsan felrohant az emeletre.

A férfi idegesen járt le-föl a hegyi úton. Már jócskán sötétedett, s nem értette, miért nem jön a megbeszélte helyre és időre a pasas. – Milyen feladatot kapok, s főként mennyi lóvét? Már hosszú ideje nem jelentkeztek, pedig a pénzre számítok... Már jó előre elterveztem mindent, nehogy keresztülhúzzák a számításomat! Milyen kár, hogy nem tudom ki a nagyfőnök, s kitől függ az én melóm! Lehet, hogy soha nem akarják elárulni... De az bizonyos, hogy mindig olasz földről érkezik a futár. Csak ne gyilkosságot kelljen végrehajtanom... Persze, nem finnyáskodhatok... Jobban szeretem, ha valakit csak a határig kell kísérem. Igaz kevesebb a pénz, de biztonságosabb a meló...

Érezte, hogy valaki megfogja a karját. Olyan halkán jött az illető, hogy nem vette észre. – Jó estét – fordult hátra. Legnagyobb megdöbbenésére Mariát találta ott. – Kisasszony, maga mit keres itt? Jézusom! Csak nem...

– Kedves Franz, miket habog itt összevissza? A vőlegényemmel, Massimóval eljöttünk sétálni. Enyhe az este, levettem a kabátkámat, és a Sárkány-sziklánál hagytam, Massimo visszament érte. Nem értem, mi ebben a különös, nincs még olyan késő! Csak nyolc óra felé jár.

A férfi ijedten nézett körül. – Még ez hiányzott! Ha most érkezne meg, akit várok, mi a fenét csinálnék? Nyilván nem jönne ide. – Megnyugodott, amint Massimo közeledett az ösvényen kezében egy női holmival.

– Jó estét Franz! – köszönt a fiatalember. – Maga mit keres erre ilyenkor? Azt hittem ez a legforgalmasabb időszak a Solvejgban.

– Így is van, de nagyon fájt a fejem, s tettem egy rövid sétát. Karen, Gerda asszony, no meg az új pincér egy kis ideig csak tudnak nélkülözni. Mióta meghalt Fernet úr, egyre több teher és munka nyomja a vállamat – sóhajtott a férfi.

Még néhány percig beszélgettek, majd végre eltűntek a szerelmesek és Franz egyedül maradt.

Nem sokkal ezután egy köpcös férfi szólította meg. – A főnök azt üzeni, hogy elég volt a maga munkájából.

– Pénzt nem küldött? Nem lehet engem csak úgy félreállítani! Amíg szükség volt rám, addig megkaptam a járandóságomat.

– Látja uram, erről van szó! A főnök mindig pontosan fizet! Most is – lökött egyet Franzon, aki a hirtelen erős ütéstől megszedült, és lezuhant a mélybe...

Már tíz óra is elmúlt, és Gerda dühöngött, hogy Franz hol a csudában kujtorog. – Ez így nem lesz jó Karen, a férjed nagyobb fizetést kap, s mégsem becsüli meg magát! Nézz az órára, egész este nem láttuk!

– Anya – lépett Gerdához Maria. – Amikor a sétából Massimóval hazafelé tartottunk, találkoztunk Franzzal. Annyit mondott, hogy fáj a feje, s ezért kiugrott levegőzni.

– Csak nem történt vele valami baj? – nézett ijedten körül Karen.

– Rendben – vágta el a sopánkodást Gerda. – Menjete el Massimóval arrafele! Ti láttátok, merre kószált. Ha nem találjátok meg, értesítjük a rendőröket.

Hajnalban a hegyi mentőcsapat a völgyben rálelt Franz holttestére. Kicsavart nyakkal feküdt egy szikla mellett. – Leesett és megcsúszott – szólt az egyik mentős. A helyszínelők már vizsgálják a terepet, s nemsokára idejönnek és beszélnek a feleséggel, meg az itteniekkel – lépett be a Solvejgbe.

Már hajnalodott, mire a zsaruk megérkeztek. Gerda erős kávét és néhány szendvicset készített. A rendőrök szerint Franz Isori valószínűleg megbotlott a sötétben és lezuhant. Erőszakos cselekménynek semmiféle nyoma nincs. Amikor rádöbbsent Karen, hogy a férje meghalt, az első megrázkódtatásból magához térve, végtelen megkönnyebbülést érzett. Valójában soha nem szerette Franzot, a kislánya, Julia volt az élete. Bár igyekezett a világgal elhitetni, hogy mélyen megrendült a halálhírré, de

Gerda pontosan tudta, hogy a lány nem szomorúságot, hanem felszabadulást érez.

– Bevitettük Sionba a megboldogultat, a boncolást soron kívül elvégzi a rendőrorvos, s várhatóan egy nap múlva kiadjuk a holttestet. Tehát így intézkedjenek majd a temetésről – fordult a nyomozó Karenhoz.

– Segítek neked lányom mindenben, ne félj! A férjed hűségesen szolgálta az uramat, kötelességünk, hogy a bajban melletted álljunk – ölelte át a lány vállát Gerda.

A temetést egy hét múlva tartották, a Fernet családon kívül néhány kocsmabeli ivócimbora jött el.

Gina idegesen járkált a lakásában, egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Silvano Terucci estére jelezte az érkezését. Az asszonynak fogalma sem volt arról, mit akarhat tőle a rokona. De abban bizonyos volt, hogy nem látogatóba jött, hanem valami fontos cél vezérelte.

Végre megszólalt a csengő, és a testes, ősz hajú, kerek fejű, ám divatosan öltözködő férfi állt az ajtóban. Megölelte az asszonyt és beljebb ment a lakásba.

– Hozz nekem valami erőset! Rám fér! Elég hosszú volt az út Torinótól Genfig, még akkor is, ha nem én vezettem.

A whisky kortyolgatása közben Silvano azonnal a lényegre tért. – Gyere, ülj le mellém, és te is igyál egy kicsit! Olyan sápadt vagy, és meglehetősen ideges. Csak nincs valami bajod? Beteg vagy?

– Hagyd ezt a szöveget! Soha nem érdekelt téged mi van valójában velem. Megboldogult anyámat is csak kihasználtad, vagy tévednék? Emlékszem, kislánykoromban, ha te megjelentél nálunk, mindenki a kegyeidet kereste.

– Na látod! Ez nem volt véletlen. A szüleid, főleg a testvérem, anyád szeretett, és minden kívánságomat teljesítette. De hagyjuk ezt, régen volt, elmúlt! Milyen sokan elhagytak az évek folyamán... A régi barátaim mind-mind a temetőben nyugszanak – sóhajtott álszent módon Silvano.

– Elhiszem, de hányan a te jóvoltodból kerültek örök nyugalomra? Ne legyél már ilyen szemérmes! Hiszen, ha nem teljesítették a parancsodat, szívfájdalom nélkül eltetted őket az útból. Azt képzelted, hogy annak idején nem hallottam, amint a szüleim úgy beszéltek rólad, mint az atyaistenről, akinek a hatalma korlátlan. Ám te is csak egy ember vagy, s ha jön majd valaki, akinek még nagyobb a vagyona és a szava, akkor neked annyi! Senki nem örökéletű, még te sem! Pedig azt hiszed magadról!

– Na most már elég! Rokoni látogatásra jöttem, te meg olyan hangot engedsz meg, amit senkitől sem tűrök el. Ne veszekedjünk! Megértelek, hogy ingerült vagy, hiszen nemrég szakítottál Robert Albisennel. De lásd be, ő nagyon fiatal volt hozzád!

– Kérlek, ne avatkozz az életembe! Az tény, hogy Robert csak egy rövid kapcsolat volt számomra, valójában nem akartam tőle semmit. Kellemes férfi volt, aki családra vágyott, s ezt én nem tudtam megadni neki.

– Drága Gina! Tüskés lettél az utóbbi időben. Hidd el, az egyedüllét rossz tanácsadó! Elfogadom, hogy az imádott férjed, Lorenzo elvesztése, tragédia volt a számodra. De hát ez nem ma történt, s igyekezzél ezen túltenni magad. Egy életen át nem gyászolhatod őt. No meg az igazsághoz tartozik, hogy Lorenzónak számos ellensége volt Torinóban. Az ügyészség, a bíróság és még sorolhatnám a különféle hivatalokat, ahol keresztbe tett a jóakaróinak.

– Na ne mondd! Te ezt honnan tudod? Lorenzo kiválóan vezette az apjától örökölt ügyvédi irodáját, a munkatársai szerették.

– Hát persze, mert mindent rájuk hagyott! Nem volt erős egyéniség! Bár én csak felületesen ismertem...

– Biztos ez? – nézett rá Gina s szívében, lelkében tudta, hogy Silvano kezéhez tapad a szerelme vére. – Mondd csak, amikor megtudtad, hogy a férjemet az utcán fényes nappal megölték, miért nem jöttél el a temetésre? Bár, jól emlékszem, kimentted magad, elutaztál.

– Na látod, kár a múltat bolygatni! Ez senkinek sem jó. Lorenzo nem tett meg mindent, amivel megmenthette volna az életét.

– Ezt te honnan tudod?

– Beszélték annak idején a városban. Állítólag valami zűrös ügybe keveredett, és képtelen volt jól dönteni. Tudod Gina, én nem foglalkoztam sem Lorenzó-val, sem a munkájával. Engem nem érdekelt.

– Ez az a pillanat, amikor hagyd abba! Nem akarom veled megvitatni megboldogult férjem jellemét és a belőle sugárzó szeretetet. Ezt úgysem értenéd meg, hiszen a te életed csak a hatalom és a pénz körül forog!

– Valójában felejtjük el Lorenzót, és térjünk a lényegre! Jó hírt hoztam. Szakítottál Robert Albisennel, senki nincs az életedben, a mindennapjaidat betölti a munka. Ez így nem mehet tovább! Anyád helyett én szeretnék segíteni neked, hiszen egyetlen élő rokonod vagyok. Eldöntöttem, hogy férjhez adlak, nem is akárkihez, hanem egy torinói vagyonos üzletemberhez. Annyi a pénze, mint a pelyva, s a hatalma óriási! Igaz, kicsit idősebb, mint te, hetvenéves elmúlt. Szegényke eddig már öt feleséget fogyasztott el, most nagyon egyedül él!

– Atyavilág! Megőrültél, Silvano? Elment a józan eszed? Mi vagyok én? Egy tárgy, amit kényed-kedved szerint árusítasz? Nem! Nem! Nem! Szó sem lehet róla! Sürgősen verd ki a fejedből! Nagyon jól megvagyok a bőrömben! Sikeres az irodám, a munkám kielégít, és senkihez nem megyek férjhez!

– Kedves Gina! Ez nem a te akaratodtól függ. Felfrissítem a memóriádat. Az iroda kinek az ötlete volt? Ki fedezte a költségeidet? Ki segített neked, hogy itt Genfben megtaláld a célod és boldogulj? Micsoda rövid és véges az emlékezeted! Jobb, ha nem ellenkezel! Férjhez méssz és annyi! Nem halsz bele! Néhány hónapra visszatérsz Torinóba, addig az egyik emberem vezeti az irodád, utána meglátjuk. A férjjelölted azért kellemes pasas, két gyermeke van, de azok már rég kirepültek a családi fészekből. Megígértem neki, hogy magammal viszlek, és megbeszélitek az esküvő részleteit.

– Silvano, anyám emlékére esküszöm, hogy soha, de soha nem teljesítem ezt a parancsodat, mert ez nem más, mint parancs! Ha elveszed tőlem az irodámat, akkor sem leszek senkinek a felesége, akit nem ismerek és nem szeretek. Érett nő vagyok, nekem nem szabhatod meg, hogy mikor kivel bújjak ágyba...

– Ne esküdj! Megbánod, ha ellenkezel velem! Porrá zúzlak! Egyetlen szemvillanás alatt megszűnsz létezni! Még akkor sem kegyelmezek, ha rokonom vagy!

– Talán jobb lenne, ha az ellenségem lennél! De hát az bőven akadhat, hiszen gátlástalan, csavaros eszű ügyvéd vagy, aki azt hiszi, mindenkit a markában tarthat! Valószínűleg Torinóban ezt megteheted, de velem nem! Fogd már fel, hogy az életem árán sem megyek férjhez a kiválasztottadhoz. Nem! Nem! Gondolom, már azon töröd a fejed, hogyan és miként tehetnél el az utadból. Mert mégiscsak a rokonod vagyok, s a világ előtt nem kívánsz gyilkosnak látszani. Bár az is igaz, hogy a te kezéd mindig tiszta marad...

– Ugyan már, Gina! Ne beszélj zagyvaságokat! Ha ennyire nem akard a férjet, hát nem! Csak egy ötlet volt részemről. Jót akartam neked, de felejtjük el! Nem szeretném, hogy a testvérem lánya boldogtalan legyen. Ugyan már, fátylat rá! Ha nem akarsz, ne menj férjhez. Másként oldom meg a barátom gondját. Nagyon egyedül érzi magát, és egy megbízható feleséget keres – nevetett fel kísértetiesen a férfi. – Annyi nő van, mint égen a csillag, akik boldogan beülnének a nagy vagyomba! De ha ez neked nem megfelelő, rendben, beszéljünk másról!

Gina érezte, hogy a barátságos szavak mögött gonoszság és képmutatás húzódik meg.

– Nem nyeli le ezt Silvano, de még nem döntött, hogyan bosszulja meg az őt ért sérelmet – gondolta magában az asszony és összeborzadt. – Istenem, segíts! Hogyan szabadulhatnék meg tőle? Előbb kell nekem lépnem, nem szabad megvárnom, amíg ő dönt a sorsom felől! Semmi kétségem, hogy az életem fonalát gondolkodás nélkül tépi el, ha az érdeke úgy kívánja.

– Drága keresztapám, készítettem neked finom vacsorát, talán már megéheztél, ehethénk és utána beszélgethetnénk – próbált kedves lenni Gina.

– Rendben, együnk. Valóban jól fog esni az étel.

A vacsorát szinte szótlánul fogyasztották el. Utána a vendég konyakot ivott és hozzá pipát szívott. Hátradőlt a karosszékben s így szólt.

– Megállapodtunk Gina, ne menj férjhez, de egy kis szívességet azért megtehetnél. Igazán nem nagy kérés...

Ismered Sionban a Solvejg kocsmát és panziót?

– Hallottam róla, Robert Albisen mostohahúga gyakran megfordult ott, miután André Fernet megdobogtatta a szívét. De azt hiszem, már vége a kapcsolatnak.

– Engem nem az orvos érdekel, hanem az anyja, Gerda Fernet.

Gina kikerekedett szemekkel nézett a keresztapjára. – Kicsoda?

– A megboldogult Carles Fernet felesége. Beszélnem kellene vele.

– Honnan tudsz te Fernet tragikus haláláról? Hiszen ő csak egy kocsmáros volt, vagy minek is nevezzem?

– Ne nevezd semminek! Ő egy erős akaratú egyéniség volt, akinél, sajnálatos módon, ottmaradt egy iratom, s most értesültem róla, hogy infarktusban meghalt. Miután a feleségének nincs szüksége erre a papírra, szeretném megkapni. Arra gondoltam, hogy te elhozhatnád tőle.

– De hát miről van szó? Hívd fel telefonon, és kérd meg, küldje el postán! Nem értem, miért olyan érdekes az a papír, mondd, mi van benne?

– Lényegében semmi, csak amikor Carles Fernetnek különféle segítségre volt szüksége, én mellette voltam, azután...

– Ezt már végleg nem értem, Sion és Torino nem szomszédos városok. Azonkívül te ügyvéd vagy ő pedig egy egyszerű kocsmáros, gazdálkodó.

– Mondd Gina, neked mindent tudnod kell? Képtelen vagy egy kis szívességet tenni nekem anélkül, hogy belepizskálnál a levesembe? Ez egy régi történet, nem tartozik rád! Ne vájkálj a múltban, mert a jelenben megfizetsz érte! Nem viccelek! Kezd nagyon elegendem lenni a kíváncsiskodásból és az akadékoskodásodból! Elmész a papírért és elhozod nekem! Vedd végre tudomásul, hogy az én szavam a döntő! Egyetlen rossz lépés, és te is Franz Isori sorsára jutsz!

– Az meg kicsoda? Még nem hallottam róla, nyilván valami fejcs Torinóban, ha nem tévedek.

– De bizony tévedsz! Egy pincér volt a Solvejgban, de szegényke megbotlott a sötétben és lezuhant a szakadékba... Már el is temették! Baleset volt...

– Silvano, miért tetted el láb alól? Mert ha jól értem, erről van szó? Mit szólt mindehhez a barátod, Fernet?

– Fernet már előtte meghalt infarktuszban, de egyébként sem volt oda Franzért, bár hűséges ember volt, amennyire az életben és az üzletben van hűség! – nevetett fel sejtelmesen az idősödő férfi. – Szóval, drága kis keresztlányom! Reggel az első utad Sionba vezet, estére már Torinóban lehetsz. De az irat nélkül ne gyere!

Egy ideig mindketten hallgattak, ekkor Gina felvetette: – Megpróbálhatom, de ha Gerda asszonyt nem találom meg, akkor mit tegyek?

– Ne reménykedj, otthon lesz! Ki sem mozdul a Solvejgból, mióta a férje meghalt. Állítólag lelki beteg, bár nem nagyon értem miért.

– Rendben. Hajnalban indulok. De ezzel lezártuk a vitánkat, és többet nem veted fel a házasság gondolatát sem, sőt tovább megyek, semmiféle megbízást nem adsz! Hagyod, hogy éljem a saját életem. Erre most esküdj meg!

– Micsoda egy nőszemély lettél! A szavamat adom.

– Az nem elég nekem. Csak szépen esküdj meg, mert rendkívül babonás vagy, félsz, megver az ég, ha esküszegő leszel!

Gina Saval kocsijával hajnalban útnak indult. A Solvejgban a reggeli forgalom már elült, csak az új pincér és Karen rakta helyre a kenyérkosarakat, sótartókat.

– Jó reggelt, Gerda Fernetet keresem – szólt halkán.

– Foglaljon helyet asszonyom, azonnal szólok neki, a konyhában van. Hozok addig egy kávét.

– Köszönöm, az jól fog esni.

Gerda az utóbbi hetekben még jobban tönkrement, leadott legalább tíz kilót, így még idősebbnek látszott, mint korábban. A köszönés és

bemutakozás után Gina így szólt. – Silvano Terucci küldött a megbeszél
iratokért. Én nem is sejtem, miről van szó, így kérem asszonyom, adja ide,
s már itt sem vagyok.

Gerda kissé összehúzott szemmel nézett a vendégre. – Mondja csak,
mióta ismeri Terucci urat?

– Gyerekkoromból, az édesanyám testvére, s ő tartott keresztvíz alá.
Szegény anyám már régen meghalt, és Silvano az egyetlen rokonom...

– Rendben, megbízom magában. Odaadom ezt a többoldalas papírt,
nézze csak meg! Mennyi név, torinói, milánói, római, genfi, zürichi nevek
és címek. S az a sok szám, meg a bankok nevei, nem tudom, miről van szó,
de nyilván Terucci úrnak igen értékes lehet. Azt mondta, hogy ma délig
átutal a bankomba öt millió svájci frankot, ha átadom a papírokat.

Gina átolvasta és rájött, hogy a kezében van a bosszú fegyvere, amire
annyira vágyott! – Most megvan! Megkapod Silvano, mindörökre
megkapod a méltó büntetésed! Átadom a torinói vizsgálóbírónak ezt a
listát. Régóta ismerem őt, tisztességes rendes ember, soha nem talált
semmiféle bizonyítékot a cosa nostra tevékenységére... Most fejek fognak
a porba hullani... Elsősorban Silvano Terucci feje!

– Kaphatnék még egy kávét? Kérem, addig telefonáljon a bankjába, a
pénz nyilván megérkezett. Utána viszem magammal az iratot. Csak egy
kérdésre válaszoljon nekem Gerda asszony! Ha jól tudom, ugye, a férje
holmija között volt ez a feljegyzés, amit a halála után talált meg. Mondja
meg őszintén, sejtí mit jelentenek ezek az adatok?

– Fogalmam sincs róla! Fernet nem avatott be a dolgaiba. Amikor
kezembe akadt, nem tudtam, mit kezdjek vele. Azután jött a telefon a
rokonától, a többi már világos. De engem nem érdekel kinek miért
fontosak ezek a nevek és számok... Örülök, hogy megszabadulok tőle és
megkapom a pénzt. A fiamnak veszek majd belőle saját praxist, ha leteszi
a szakvizsgáját. Egyelőre senkinek nem szólok a pénzről. Még gyűjtök
hozzá és meglesz az álmom: André Fernetnek saját rendelője lesz. A
Solvejg úgyis rendesen hozza a pénzt, csak azt nem értem, hogy a
drágalátos férjemnek miért nem volt soha egy frankja sem. Vagy ki tudja...
Mindenesetre csak a hivatalos bankszámláját találtuk meg, azon pedig

annyi pénz volt, hogy rendben üzemeltessem a Solvejgot. De hát az Isten sem tudja, honnan szedte ezeket a papírokat, s Terucci úrnak mennyit hoz a konyhára! Ha nekem ennyit fizet, nyilván ő is busás hasznot nyer belőle! – Kiment a hátsó helyiségbe telefonálni. Mosolygós arccal jött vissza. – Tessék, kedvesem, magáé az irat! A pénz megérkezett. Megkínálhatom még valamivel? Mielőtt útnak indul, egyen a frissen sült pogácsából! Dalmának, a szakácsnőnknek ez a specialitása.

Gina jócskán falatozott a friss süteményből, ivott egy kávét és indulni akart. Ekkor megszólalt Gerda. – Kíváncsi lennék, miért olyan fontos a maga számára ez a feljegyzés, mert észrevettem, hogy izgatott lett, amikor elolvasta...

Az asszony maga előtt látta férje vérben úszó testét és felzokogott. – Bosszút esküdtem! Bosszút esküdtem! – Majd halkán kissé szaggatottan kiöntötte a szívét ennek az egyszerű asszonynak, elmesélte az élete történetét, s azt is, hogy képtelen belenyugodni férje elvesztésébe és értelmetlen halálába. Gerda szótlanul hallgatta.

– Ez az irat segíthet magának, hogy végrehajtsa a bosszúját? – kérdezte.

– Azt hiszem igen! Ellenőriznem kell mindent. Utána átadom a barátomnak, aki torinói vizsgálóbíró, és ez ideig semmiféle bizonyítékot nem tudott szerezni, hogy leleplezze a maffiát. Most sikerült, az ön jóvoltából, asszonyom! Köszönöm, hogy segített nekem, nem hagyom annyiban... Nem hagyom annyiban... – zokogott fel Gina, s látszott rajta, hogy az érzelmei erősek, az évek során sem koptak meg. – Tudja Gerda asszony, nagyon-nagyon szerettem a férjem, de eddig hiába próbálkoztam, semmi nem volt a kezemben...

Gerda sóhajtott egyet. – Nézze Gina, mindannyiunknak van titka, amely megnyomorítja a lelket. –Bensőségessé vált beszélgetésükben elmesélte, hogyan mérgezte meg a férjét, és azt is, hogy mindezt a lányáért és a fiáért tette, de valójában már nem bírta elviselni Carlest. – Most furdal a lelkiismeret, hogy kioltottam az életét. Gyűlöltem! Gyűlöltem! Éjszakánként kísért a szelleme... de, ha kellene, ismét megtenném! Gina, ne habozzon, adja át a papírokat annak, aki lebuktatja a férje gyilkosát!

Kegyetlen tett, de azt tartsa szem előtt, hogy senki nem hozhatja vissza a férjét...

– Az idős asszony pontosan megértette, mit érzett Gina, ő aztán sokat szenvedett az életben! Végül egyedül maradt a sötét gondolataival, a lelkiismeret-furdalásával. Még hosszasan beszélt a szenvedésről, s arról is, hogy ott rontotta el az életét, amikor gondolkodás nélkül az összes vagyonát férjére íratta. -A pénz gyakorta megszedíti a gyenge embereket, s azóta lett pokol az életem – hozatott még egy kávé a vendégnek.

Búcsúzóul bátorította a nőt. – Kedves Gina, ne feledje el, hogy a végén kiegyenlítődik minden! A sors beteljesül, csak egy kicsit segíteni kell... Ha megérkezik Torinóba, ne késlekedjen, cselekedjen! – Megölelték egymást, Gina beült a kocsijába és elhajtott.

Amanda kicsit feszengett, amint Roberttal az egyik kávézóban ültek és beszélgettek. A férfi többször hívta, de ő mindig elutasította a randevút. Végül engedett és így találkoztak. Amanda beszámolt az ügynökség újabb sikereiről, s arról is, hogy Salvatore a napokban jön át Genfbe a továbbiakat megbeszélni. – Úgy látom, most Diana jobban van, kicsit összeszedte magát, és nem köt bele még az élő fába is. A kollégák is észrevették a változást a viselkedésében.

– Otthon is sokkal normálisabb, bár elég ritkán futunk össze. A múltkor mesélte, hogy jobban szeret Casilio Pullman diszkójában bekapni este két szendvicset, mint otthon vacsorázni, mert Carlotta állandóan faggatja az állapotáról. Persze én megértem az anyját, hiszen Dianának néha olyan dühkitörései vannak, hogy indokolatlanul kiabálni kezd nemcsak velünk, hanem a személyzettel is. Nem tudom, mi lesz ennek a vége, de egy biztos, nem jó!

– A közeli napokban Salvatore vacsorát rendez, az ügynökség alkalmazottain kívül állítólag sok embert hív meg. De hát engem nem érdekel különösebben, én elvégzem a munkám és kész. Már kezdem megszokni Genfét, s nem vágyódom annyira Róma után – mosolyodott el Amanda. A lány kicsit felengedett a hosszúra nyúlt beszélgetés alatt, már nem volt olyan merev, görcsös és elutasító. Figyelemmel hallgatta Robert

banki beszámolóját és okosan kérdeztetett. Ekkor vették észre mindketten, hogy Diana megállt az asztaluknál.

– Nocsak! Nocsak! Kivetted a hálodat a gazdag bankárra, kedves Amanda? Szép kis mákvirág vagy! Eddig mindig azt hangoztattad, hogy téged nem érdekel a pénz. Bezzeg, ha Robertnek nem lenne óriási vagyona, nem vagyok bizonyos benne, hogy itt bájolnál vele.

– Diana, légy szíves fogd vissza magad! Amandával jó barátságban vagyunk, egyébként, ha más is lenne közöttünk, ahhoz sincs semmi közöd! Mindenkit elvadítasz magad körül, nem csodálom, hogy André Fernet is kerül, mint a leprást!

– Mondd csak, és Gina Saval mit szól ehhez a kis kalandodhoz? Gondolom, bemutattad neki Amandát, hiszen ő akár az anyja is lehetne – nevetett fel kísértetiesen a lány. Látszott, hogy egyre inkább belelovalja magát a megjátszott szerepébe. Robert jobbnak tartotta, ha fizet és hazakíséri Dianát. – Amanda, volna kedved velünk jönni? Azt hiszem, most szerencsésebb lenne, ha mindannyian hazamennénk. – A lány megértette a férfi mondatai mögött meghúzódó aggodalmat, ezért bólintott.

Félórán belül megérkeztek, s Diana mint egy fúria, úgy rohant be a nappaliba, ahol az anyja televíziót nézett. – Figyelj csak, Robert a legújabb szeretőjét hozza a házukba, az én tisztelt kollégámat, akit a nyakamra ültetett Salvatore. Felháborító ez a helyzet!

– Nyugodj meg Diana, készítették neked egy teát és vedd be a gyógyszeredet! Nyilván fárasztó napod volt, és ezért vagy ilyen tüskés. Egyébként, Robert azt csinál, amit akar. Felnőtt férfi.

– De ez a ház a végrendelet értelmében a mienk, akkor miért lakik még itt?

A bankár megdöbbenésében szólni sem tudott. Előzőleg Carlottával megállapodtak, hogy amíg nem talál megfelelő házat, itt marad.

– Fejezzük be a vitát! – szólt most már erélyesen az asszony. – Foglalj helyet! – fordult Amandához.

– Köszönöm, én inkább most elmegyek.

– Ne menj, kérlek! Amanda, gyere, megmutatom a lakrészemet – ölelte át a vállát Robert. Ki akarta menekíteni ebből a lehetetlen szituációból.

Amikor felértek az emeletre, Robert a lánynak és magának is kért konyakot. – Ránk fér ez az ital! Ne haragudj, de a kávézóból muszáj volt elhoznom, nem gondoltam, hogy ez lesz a vége.

– Ne törődj az egésszel, Diana beteg, szerintem nagyon beteg! Ha lehetne, már valóban mennék, kicsit nyomasztó itt a léghő.

Megállapodtak, hogy a közeli napokban ismét találkoznak. Robert hazavitte kocsiján a lányt és a kapuban hirtelen megcsókolta. Amanda először megdöbbsent, majd viszonzta.

A síron friss virágok sokasága pompázott. Az asszony lassan bandukolt a fekete márványkőhöz, amelyen arany betűkkel csak ez állt: *Lorenzo Morelli, élt 35 évet.*

– Drágám, ismét itt vagyok! Teljesítettem az ígéretemet! Megbüntetem, súlyosan megbűnhődik a gyilkosságért! Meghaltál, de a szívemben örökké élsz! Szeretlek, ma is szeretlek, mint akkor, amikor elszakított a maffia... Úristen, hányszor végiggondoltam az elmúlt évek alatt a tragédiát... de eddig semmi próbálkozásom nem sikerült. De most a sors közbeszólt! – Felidézte keresztapja látogatását, Gerda asszony segítségét és az elmúlt napok felgyorsult eseményeit. – A barátom, a torinói vizsgálóbíró, azonnal intézkedett, ahogy átadtam a papírokat. Minden bizonyíték ott volt előtte... A sors ennyi év után beteljesedett... Silvano Terucci megkapja, amit megérdemel... Micsoda szerencse, senki nem tudja, ki áll az egész monstre per mögött. Silvano elhitte, hogy nem kaptam meg a papírokat... Jól megjátszottam az ártatlant! Tőle tanultam a hazugságokat leplezni. A vizsgálóbíró pedig nem adja ki az adatokat! Úristen! Mennyi embert tartott a markában a keresztapám, aki a torinói cosa nostra feje volt! Ezt én sem gondoltam. Látod, szerelmem, előbb-utóbb mindenki megkapja a büntetését! De ezzel nem hozlak vissza! Annyira hiányzol, el sem mondhatom! Ez a seb sosem gyógyul be!

Eddig több mint ötven embert tartóztattak le, de még nincs vége... Drágám, megbosszultam a halálod! Kedvesem, erőt adtál, hogy a bosszúm

valóra váltsam. Látod, sikerült! Sajnos itt hagylak, átmegyek Dél-Amerikába, Columbiába. Mindent megszerveztem, az örökséget annak idején félretettem, s abból bőven megélek. Lezárom ezt az időszakot. Megpróbálok felejteni... Nem téged, nem, dehogy! A sok borzalmat és kínlódást, amit átéltem. Nekem csak te vagy és maradsz, akkor is, ha más férfivel együtt leszek. Ez fizikai igény, de a lelkem mindig a tied... Szeretlek, Lorenzo! Ma is ugyanúgy szeretlek! A friss virágok mindig illatozni fognak a sírodon, ha én nem leszek itt, akkor is. Bár a lelked valahol messze száll, de talán egyszer még találkozunk, ki tudja, senki nem jött vissza a másik világból... Én hiszek benne, hogy van egy másik világ, de semmit nem tudunk róla... Senki nem jöhet az életembe, akit úgy szeretnék, mint téged. Mit nem adnék, ha egyetlen napra a karomban tarthatnálak! Búcsúzom szerelmem. Hosszú ideig nem jövök hozzád, de soha, soha nem felejtelek el! – Lehajolt a márványhoz, végighúzta kezét a hideg kövön, felállt és hátra sem pillantva gyors léptekkel távozott.

Már éjfél is elmúlt, amikor André hazaérkezett. A kórházban annyi beteg volt, hogy nem tudott időben szabadulni. Diana már háromszor is telefonált, könyörgött, hogy találkozzanak, de az orvos nem engedett a kérésének. – Nem, nem akarlak látni! – fogalmazott durván, de a lány nem fogadta el, hogy a kapcsolatuknak örökre vége. Beteg elméjével egyre azt hajtogatta, hogy nem tud az orvos nélkül élni, s a munkája sem olyan, mint régen, ezért André a felelős, aki kijátszotta, hitegette és végül elhagyta.

Az orvos eldöntötte, hogy beszél Diana pszichiáterével, esetleg átmegy hozzá Genfbe. Ez tarthatatlan helyzet, a lány fenyegetése, állandó zaklatása egyre idegesebbé tette.

Felment az emeletre, s látta, hogy az édesanyja szobájában ég a villany. Benyitott. Az asszony mereven maga elé nézett, patakzottak a könnyei.

– Anya, anya – ölelte át a vállát –, mi van veled? Csak nem apa után búslakodsz... ugye nem? Mondd el nekem, mi bánt, velem igazán őszinte lehetsz! Tudod, mindig is szerettelek, s megértelek, bármit is mondasz! Valami nyomja a szívedet, látom rajtad! Ne is tagadd!

Gerda ráemelte a tekintetét és halkán így szólt. – André, nem bírom már tovább magamba fojtani a titkot. Apád még a sírból is bosszút áll rajtam! Nem hagy megnyugodni...

– Ugyan, ugyan, ő meghalt, nem állhat bosszút, nem kegyetlenkedhet veled...

– De igen! Igen! Kisfiam, amit most elmondok neked, az nyomaszt, és már az emlékezés is tönkreteszi az életemet... Nem bírom tovább! Nem bírom tovább! Szeretnék meghalni – zokogott fel az asszony.

– Kérlek anya, könnyíts a lelken, meséld el mi bánt! Hátha segíthetek! Fogj hozzá, kezd el a történetet!

– Rendben – sóhajtott Gerda. – Apád egy életen át kínozott, én mindig kiszolgáltatottnak éreztem magam. Csak te és a húgod hoztatok fényt az életembe.

– Azután elmesélte a leándergyökér főzetet, amelynek titkáról még lány korában hallott egy javasasszonytól.

– Két hétig adagoltam neki, a reggeli pálinkájába raktam egy-egy evőkanállal. Morgott, hogy más az ital íze, de azért felhajtotta. Emlékszem az öregasszony szavaira, hogy kezdetben gyomorfájdalmakat, később pedig szívbajt okozhat a főzet, végül pedig meghal az illető. Az orvosok soha nem jönnek rá, csak ha felboncolják. Ezért nem akartam a boncolást. Drága fiam, megöltem az apádat, én öltem meg... Jelents fel, vagy feladom magam... Nem bírom tovább a lelkiismeret-furdalást...

André csak nézte az édesanyját, aki hirtelen éveket öregedett. Lefogyott, a háta még jobban meggörnyedt, lenvászon ruhája lógott rajta, arca beesett, csak mélykék szeme maradt a régi. Végiggondolt mindent.

– Mi értelme lenne, ha anyámat is elveszíteném? Az sem bizonyos, hogy az említett főzet okozta az öreg halálát. Ha most exhumáltatnánk, nem valószínű, hogy kimutatható lenne a mérge. Azt sem hiszem el, hogy ilyen rövid ideig kis adagban mérgező lett volna. De mondjuk, hogy a feltételezésem nem áll helyt, s csakugyan a mérge végzett vele. Akkor sem akarom anyámat elveszíteni, s azt, hogy meghurcolják a nevünket. Micsoda sorscsapás lenne... De mégiscsak gyilkosság történt! Uramisten! Mit tegyek! Nem... nem adhatom fel az anyámat! Nincs bizonyíték! Jaj,

Istenem! De szörnyű helyzet! Szegénykém, egész életében csak szenvedett, most pedig a lelkiismerete nem hagyja nyugodni,

– Van még valami más is, kisfiam. – Gerda elmesélte a megtalált papírokat, Silvano Terucci jelentkezését, Gina Saval történetét. Az ötmillió frankról is szólt, amelyet a férfi átutalt a részére. – Tudod André, azóta Gina egyszer már felhívott, ismét megköszönte a segítségemet. Az összes iratot átadta a torinói vizsgálóbírónak. Már folyik a hatalmas per, amelynek a fő vádlottja Silvano Terucci, aki Gina keresztapja.

– Az asszony miért lopta el az iratokat? Egyáltalán hogyan került mindez apámhoz? Hiszen mint az előbb említetted, a halála után találtad meg, s fogalmad sem volt róla, mit fednek a nevek és számok.

– Így igaz, de Gina Saval felvilágosított. Beszámolt arról, hogy évekkel ezelőtt fényes nappal a torinói székesegyház előtt lötték le a férjét Silvano emberei, mert nem tett meg egy szívességet a maffiának. Az életével lakolt a tisztességért. Az asszony bosszút esküdött, de nem tudott semmit bizonyítani. Így a sors a kezére játszott, és az iratok alapján letartóztatták a keresztapját, és még rengeteg embert. Néha a mi televíziónk is tudósít a nagy olasz maffia perről. Meggyőződésem, hogy apádhoz véletlenül került az irat, és zsarolni akarta az olasz férfit. A részleteket nem tudjuk, de már soha nem is derül rá fény. Valószínűleg Carles azonnal kiismerte magát a neveken és számokon, végül eljutott Silvano Teruccihoz. De a papírt nem adta át, miután én találtam meg a kacsatjai között. Nem is értem, miért nem a páncélszekrényébe zárta... Lehet, hogy ezzel is célja volt, hiszen ismerted, soha nem tett semmit ok nélkül... de már nem volt ideje, hogy a tervét végrehajtsa, mert meghalt.

André az elhangzottak után szólni sem bírt. Egyszerre zúdult rá a tragikus valóság, feldolgozni sem tudta. – Kérlek anya, amiről most beszéltünk, soha senkinek egy szót se szólj! Gondolkoznom kell a jövőn, és azon, mit tegyünk...

Carlotta közölte a szakácsnővel, hogy vendég jön vacsorára, és valami finom különlegességet készítsen. Felment a szobájába, átöltözött. Szolid fekete szoknyát, aranyszínű kivágott blúzt vett fel. Diszkréten sminkelte

magát, nem akart feltűnően kinézni. Örült, hogy a férfi előbb érkezik meg, mint Diana, így módja lesz vele néhány ügyet tisztázni. Igencsak idegesítette Salvatore állandó kioktatása, s beleszólása az életébe. Diana rajongott a férfiért, és a munkájában, valamint a magánéletében egyformán elfogadta az ötleteit, bár néha hőzöngött magában. Az utóbbi hetekben a lány állapota valamelyest javult, és az orvos csökkentette a napi gyógyszer mennyiséget. Carlotta is észrevette a változást, mert Diana úgy, mint régebben, igyekezett az anyjával normálisabban viselkedni.

Richard is konstataálta, hogy a munka jobban halad, mióta Diana nem szól bele minden apróságba. Az asszony, ahogy készülődött, eldöntötte, bejelenti lányának, hogy néhány napra külföldre utazik. Világot szeretne látni, s erre megvan az anyagi fedezete.

– Eddigi életem – gondolta magában – elég sok hazugságot, becstelenséget és bánatot, megaláztatást rejtett magában, de ezt valójában csak én tudom, mert én éltem át. Pénzem pedig bőven van, nemcsak a római Vörös Rózsából és az örökségből, hanem a megtakarításaimból. Szerencse, hogy Diana mindezt nem is sejti, mert tüstént lecsapna rá. Milyen furcsán megváltozott a természete! Vagy eddig is ilyen volt, csak én nem vettem észre? Az apjára hasonlít, akárhogy is igyekszem szépíteni a tényeket.

Salvatore azonnal megszervezte a házasságomat, amikor megtudta, hogy terhes vagyok tőle. Bár több ízben felvetette, hogy kételyei támadtak! De hát kénytelen volt elfogadni, hogy Diana az ő lánya. Istenem, bár tudnék valamit az én kicsikémről, akit Lavellóban szültem! Micsoda fintora az életnek. Akkoriban milyen naiv teremtés voltam, s fel se fogtam, hogy anyám mit mesterkedett a bábaasszonnyal! De sajnos beleegyeztem, hogy a gyereket az árvaházba hagyják és lemondtam róla. Egész életemben kínoz a lelkiismeret-furdalás! Vajon mi lett a kicsivel? Igaz, akkor nemigen volt más választásom, bár az ember előtt mindig legalább két út áll, s a választás az ő szíve-joga. De akkoriban olyan kiszolgáltatott és elesett voltam, mit is kezdtem volna egy csecsemővel, akinek nincs a világ előtt apja. Az a szemét Michael lelépett, mit tehettem volna? Még szerencse, hogy anyám segített... de hogyan? A mai eszemmel másként

csináltam volna. Igaz, akkoriban még ennivalóra is alig jutott pénz. De kár a múlton keseregni!

A szobalány bevezette Salvatorét, aki egy rózsacsokrot hozott a ház úrnőjének.

– Hello, kedvesem! Már régen láttalak, pedig most nagyon sok feladattal bíznlak meg. A nagy ellenfelemet, gondolom te is hallottál róla, ártalmatlanná tették, még hozzá lebuktatták az egész torinói társaságot. Silvano Terucci most bizony nem könnyen menekül majd a vizsgálóbíró karmai közül, miután számos bizonyíték előkerült. Csak arra lennék kíváncsi, ki buktatta le! A bíróság tudomására jutott az egész szervezet felépítése, a pénzmosás, a banki ügyletek, a prostitúció, a szerencsejátékok hálózata, a gyilkosságok és a honatyák lepénzelése! Ez utóbbi igencsak megrendítette a polgármesteri hivatalt, sőt a rendőrség bizonyos köreit is. Szerintem hosszú ideig elhúzódik a per, s most kellene kihasználnom a lehetőséget és beférközni a megmaradt szervezetbe. Mert abban biztos vagyok, hogy nem mindenkit kapnak el... ez lehetetlen... a cosa nostra karja hosszú és erős... sokan nem beszélnek... ez a törvény erősebb mint a halál...

– Jaj, Steven, miért vagy ilyen körülményes? Még itt, Svájcban is időnként hírt ad a televízió és a rádió a nagy perről, amely Torinóban zajlik. Bökd már ki végre, nekem ehhez mi közöm, s mibe akarsz belerángatni! Azt előre kijelentem, hogy sehova nem megyek, semmit nem vállalok, elutazom külföldre! Elegem lett sok mindemből, és végre a saját érdekeimet nézem. Világot akarok látni, s erre megvan az anyagi fedezetem.

– Tedd hozzá, amihez én segítettetek! Jaj, az emberek memóriája milyen rövid! Csak addig emlékeznek valamire, amíg az érdekük megkívánja. Nem kérek sokat tőled, csak annyit, hogy utazz el Torinóba, megmondom kit keress fel. Vesd be női bájaidat, próbálj néhány adatot megszerezni. Ezt majd részletezem.

– Miért nem te méysz, ha szabad kérdezniem?

– Ugyan már, én mindig a háttérben maradtam, hiszen engem csak a divatszakma érdekel! – nevetett fel a férfi, és lassan kortyolta a konyakot.

– Kedves Carlotta, nehogy kioktass, mit hogyan csináljak! Ebből nem kérek! Nem fogadom el a tiltakozásodat! Néhány napon belül indulsz és kész! Egyébként ismered az illetőt, vagy lehet, hogy már elfelejtetted? Az első kislányod apja... Michael Brelli, ő most a torinói rendfenntartó erők főnöke.

– Jézusom! Te honnan tudod ezt? Talán a lányomról is kideríthetek valamit?

– Ha megfelelsz a küldetésednek, elárulom a lányod új nevét, és megismertetlek vele, ha ezt akarod!

– Te szemét! Eddig miért nem tetted? Pontosan ismerted az érzelmeimet, mennyit kínlódtam, hogy viszontlássam az életben! Te ezek szerint tudtál róla és nem segítettél! Rosszabb vagy, mint valaha is képzeltem! De most egyszer az életben én fogom diktálni a feltételeket! Akkor teljesítem a kérésedet, ha előbb látom a lányomat! Addig nem! Vedd tudomásul, nem teszek egyetlen lépést sem! Elegem van a hitegetéseidből és az egész szennyből, ami körülvesz és engem is besározott.

– Milyen széplelkű lettél! Bezzeg én emlékszem arra az időre, amikor az utcán szedted fel a pasikat bagóért, és minden kívánságukat teljesítetted! Azután nagy szerencsédre megismertél engem... Fordult a kocka... Rövidesen tied lett a Vörös Rózsa... legalábbis te úgy gondoltad! Szegény kis butuskám! Egy okos ügyvéd készítette el a papírokat. Az alapító okiratban van egy záradék: bármikor elvehetem tőled, mert a te tulajdonrészed mindössze egy százalék! Ezt persze utólag írtuk bele, de a hivatalos szervek elfogadták, megfelelő csúszópénz ellenében. Nekem megérte, a barátnőd pedig, aki most vezeti, a kezemből csemegézik... Erről soha nem szólt neked! Nem kívánja a haragomat...

Carlotta fehér lett, mint a hó. Rájött, hogy nagyot hibázott, amikor bármit is elhitt Steven Salvatorének. Igaz, akkor örült, hogy saját háza lesz, és nem kell az utcán keresni a megélhetéshez szükséges pénzt. – Úristen! Micsoda kelepcebe kerültem! Hogyan tudnék kimászni belőle?

Szótlatlanul ültek mindketten. Salvatore arcán elterült az elégedettség. Bizonyos volt benne, hogy az asszony teljesíti a kérését. Még nem kívánta

elmondani, hogy gyakorlatilag a Vörös Rózsa nem az övé –, de valamivel kényszerítenem kell... – morfondírozott magában.

– Hello mindenkinek! – robogott be a szobába Diana, mögötte pedig Amanda lépkedett. – Gondoltam Steven, a jobbkezeddel is beszélni óhajtasz, ezért őt is elhoztam. Jelezted, hogy valami fontos közlendőd van mindkettőnk számára.

– Üljetek le, hozatok nektek vacsora előtt valami italt. Bor jó lesz? – kérdezte Carlotta.

Steven rögtön a tárgyra tért. – Szeretném, ha a Hattyú ügynökség Torinóban is megvetné a lábát.

Carlotta erre a mondatra felugrott. – Azt már nem! Nem képezed, hogy beleegyezem!

– Ugyan már, Diana felnőtt ember! Te nem szólhatsz bele az üzleti terveibe, kedveském – nyájaskodott a férfi.

– De igen! A lányom, nem hagyom, hogy őt is belerángasd a játékaidba, vagy a sötét üzleteidbe...

– Ugyan, anya! A te szavad itt nem nyom a latba! A cégben nincs illetőséged! Még csak az kéne! Elég nekem, hogy Steven a nyakamra ültette Amandát.

– Kikérem magamnak, ugyanúgy dolgozom, mint te Diana, ha nem jobban, hiszen mindenkivel összeveszel és mindenbe belekötsz. Csak időnként nem veszed észre magad! Ha szükséges, elmehetünk Torinóba, miért is ne?

– Nem! Nem! Nem! – sikoltotta az asszony. – Amíg én élek, a lányom nem lesz a maffia tagja!

– Anya, te megőrültél! Elment a józan eszed! Miket hordasz itt összevissza?

– Ő az apád, és a római cosa nostra egyik tagja, a legnagyobb keresztapa! Annyi vér és szenny fűződik a kezéhez, hogy élete végéig nem tudja tisztára mosni...

– Igen Diana, én vagyok az apád! De az anyád egy szajha volt, amikor megismertem... De nemcsak utcalány volt, hanem még előtted is szült egy

gyereket, egy kislányt, akit elhagyott!

– Igaz ez, anya? Elhagytad a saját lányod! Jézusom! Ki az illető?

– Ne félj Diana, én elárulom: Amanda Carlotta drága kislánya, akit a római Szent Katalin zárdában, vagyis csecsemőotthonban hagyott, aki a nevelőszülőktől később megszökött...

– Anya, igaz ez? Amanda is a te lányod?

– Remélem... remélem... kicsikém! Kicsikém! – rohant az asszony Amanda felé. – Mennyit kerestelek, de nyomod vesztett... szeretlek, drágám... bocsáss meg nekem...

Ebben a másodpercben Diana az ebédlőfiókhoz lépett, és egyetlen mozdulattal kivette a közelmúltban vásárolt pisztolyt, és az anyjára lőtt. Ám Amanda az asszony elé ugrott. Így az első golyó a lány combjába fúródott, elvágódott a földön... Diana a teljes tárat az anyjába lőtte, aki elterült a padlón, és a fehér perzsaszőnyeget vértócsa színezte...

Salvatore a megdöbbenéstől hirtelen szólni sem tudott. Az ajtóhoz rohant, menekülni akart. Ám ekkor útját állta Robert Albisen, aki akkor érkezett, amikor a golyó eltalálta Amandát és leterítette Carlottát.

– Uram, ön nem megy sehova! Máris értesítem a mentőket. Remélem, Amandának nem súlyos az állapota, a zsarukat is hívom!

Steven mégis menekülni akart. Próbálta leütni a férfit, ám a fiatal kisportolt testű bankár erősebb volt, és nem engedte el...

Diana az erkélyre futott és levetette magát. Mindjárt meghalt.

A percek óráknak tündek, végül is a mentők hamarosan kórházba szállították a sebesült lányt, míg a halott asszonyt és a lányát az orvostani intézetbe...

Epilógus

Maria és Massimo esküvői vacsoráját a Solvejgban tartották szűk baráti körben. A fiatalok ragyogtak a boldogságtól. Gerda az asztalfőn ült és igyekezett bekapcsolódni a beszélgetésbe. De André látta rajta, hogy nehezebbre esik megjátszani a jókedvűt. Amióta Fernet elment közülük, anyját soha nem látta felszabadultnak. Bár André egyetlen lépést sem tett az exhumálás érdekében, az anyja többször felvetette, hogy ha Carles valóban a főzetétől halt meg, ő bűnhődni akar. Az orvos több toxikológiai könyvet is átolvasott, de a leándergyökér mérgező hatásáról nem tettek említést. Ezzel próbálta az anyját nyugtatni.

– Anya hidd el, apa infarktusban halt meg! Véletlen egybeesés, hogy a főzetből két hétig itattad.

André csak hosszas győzködés után fogadta el Gerdától az ötmillió frankot, amelyből a sürgősségi kórházhoz kapcsolódóan saját részleget nyitott, ott elsősorban a baleseti eseteket látták el.

– Bátyuskám – ölelte át Maria a vállát –, szeretnék már a te esküvődön is részt venni. Olyan magányos vagy!

– Nem, nem dehogy! A napjaimat betölti a munkám, s anyával remekül megvagyunk itthon. E pillanatban házasságra gondolni sem kívánok. Nem mondom, időnként vannak barátnőim, de hosszú távú tereim egyelőre nincsenek. Jó ez most nekem így, nem szeretnék ismételtén zűrzavaros kapcsolatba kerülni senkivel.

Amanda nem győzte dicsérni Dalma főztjét, és bizony többször is vett a párolt húsból és a hatféle zöldségből készült salátából.

– Drágám, én nem sajnálom tőletek, de tudod, nem szabad több súlyt felszedned – szólt hozzá csillogó szemmel Robert. Amikor először együtt voltak, a lány teherbe esett, így nem haboztak és nem vártak az esküvővel.

– Asszonyom – szólt Dalma –, most ismerteti a televízió a torinói tárgyalás ítélethirdetését. Azt mondta, szóljak.

– Anya, bennünket is érdekel! Kapcsoljuk be a pultnál a televíziót és hallgassunk bele. Nem hiszem, hogy a svájci adó sokat közvetítene belőle.

Néhány perces összefoglalót közöltek csupán. Mindannyian hallgatták a tudósítót, aki éles szavakkal bírálta az olasz igazságszolgáltatást, hogy ennyi ideig és ilyen széles körben működött Silvano Terucci vezetésével a maffia. A jogászt, aki egyben üzletember volt, életfogytiglani fegyházra, társait pedig bűnük arányában többéves szabadságvesztésre ítélték.

– Istenem, ha ezt hallaná Gina! – sóhajtott Gerda, de annyira halkán, hogy csak André vette észre. – Anya, jól vagy? Olyan sápadt az arcod.

– Jól, jól! Csak eszembe jutott Lorenzo. Ürítem ezt a poharat az igazságra, és arra, hogy a könyörtelenség, a bectelenség ne győzzön soha! Lorenzo sem halt volna meg, ma is élhetne...

– Anya, ki az a Lorenzo? – kérdezte Maria, és a többiek is értetlenül néztek az idős asszonyra.

– Egy férfi volt, aki nem adta be a derekát pénzért... és az életével fizetett érte. Én nem ismertem, de van egy asszony messze innen, aki imádattal szerette. Igaz a mondás, hogy a büntetést nem mindig az kapja, aki a bűnt elkövette, de előbb-utóbb minden kiegyenlítődik.

A vacsora folytatódott, senki nem értette csak André, hogy az anyjában miért merül fel a bűn és büntetés gondolata. Ő pedig hallgatott, az esküje kötötte, amit Gerdának tett.